

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

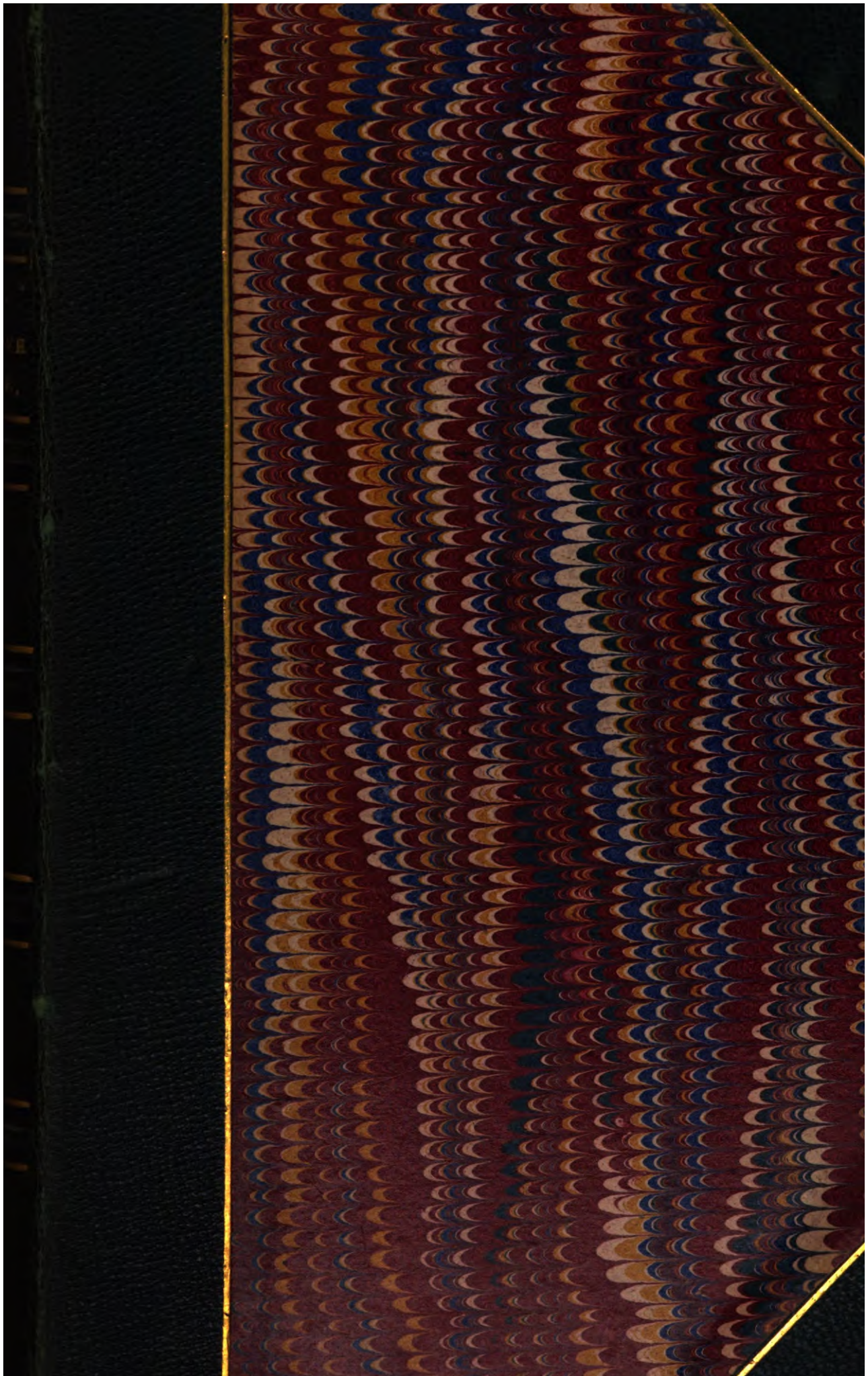
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

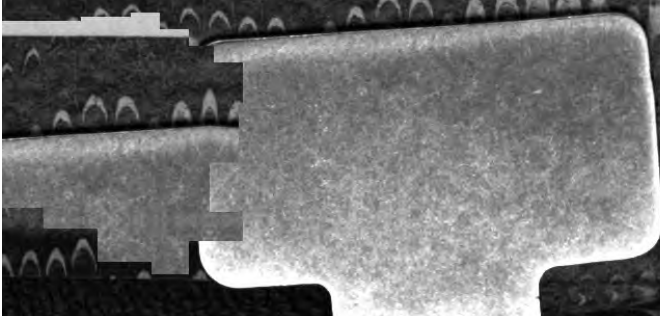

J

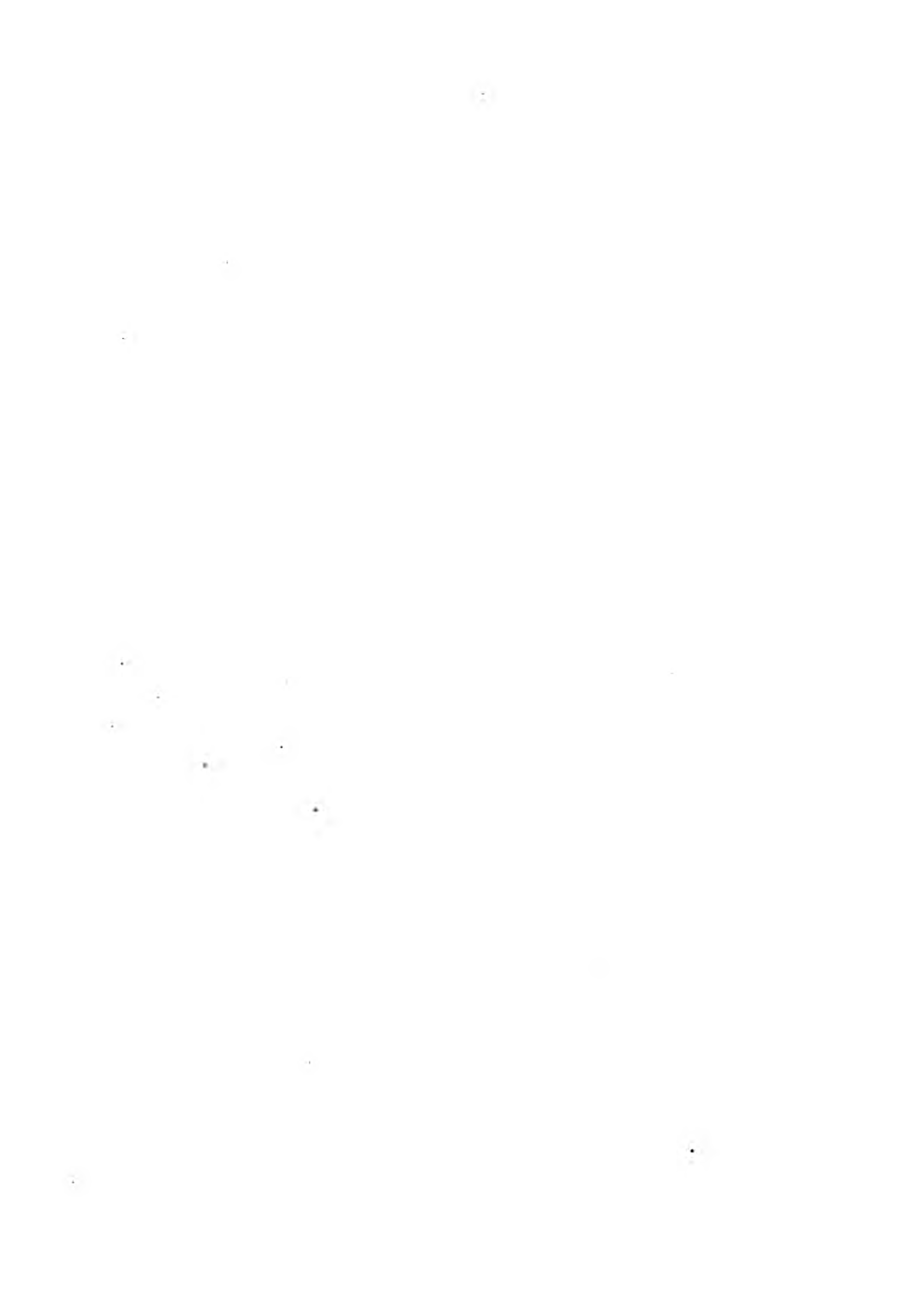
107 c. 9

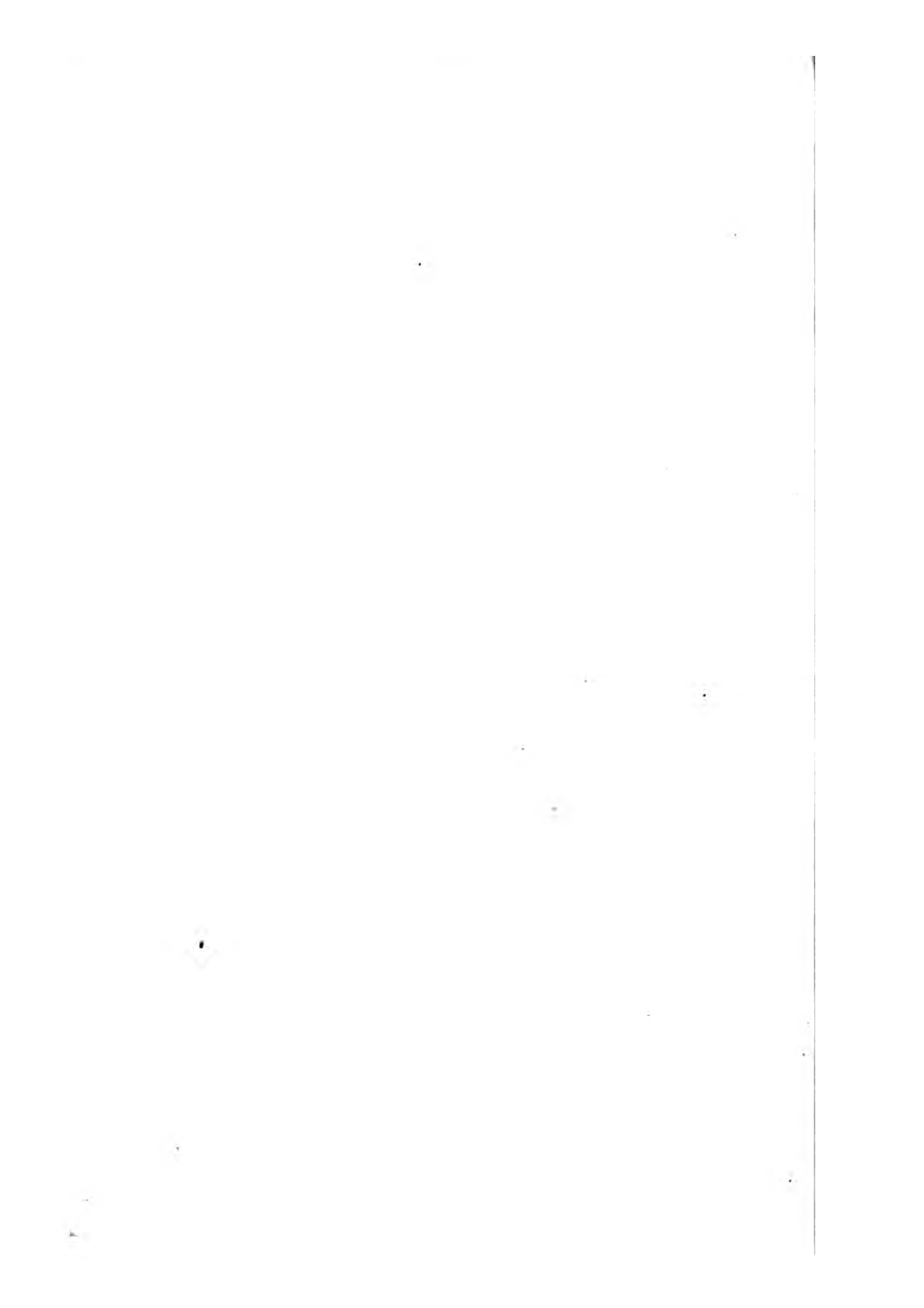

1875.

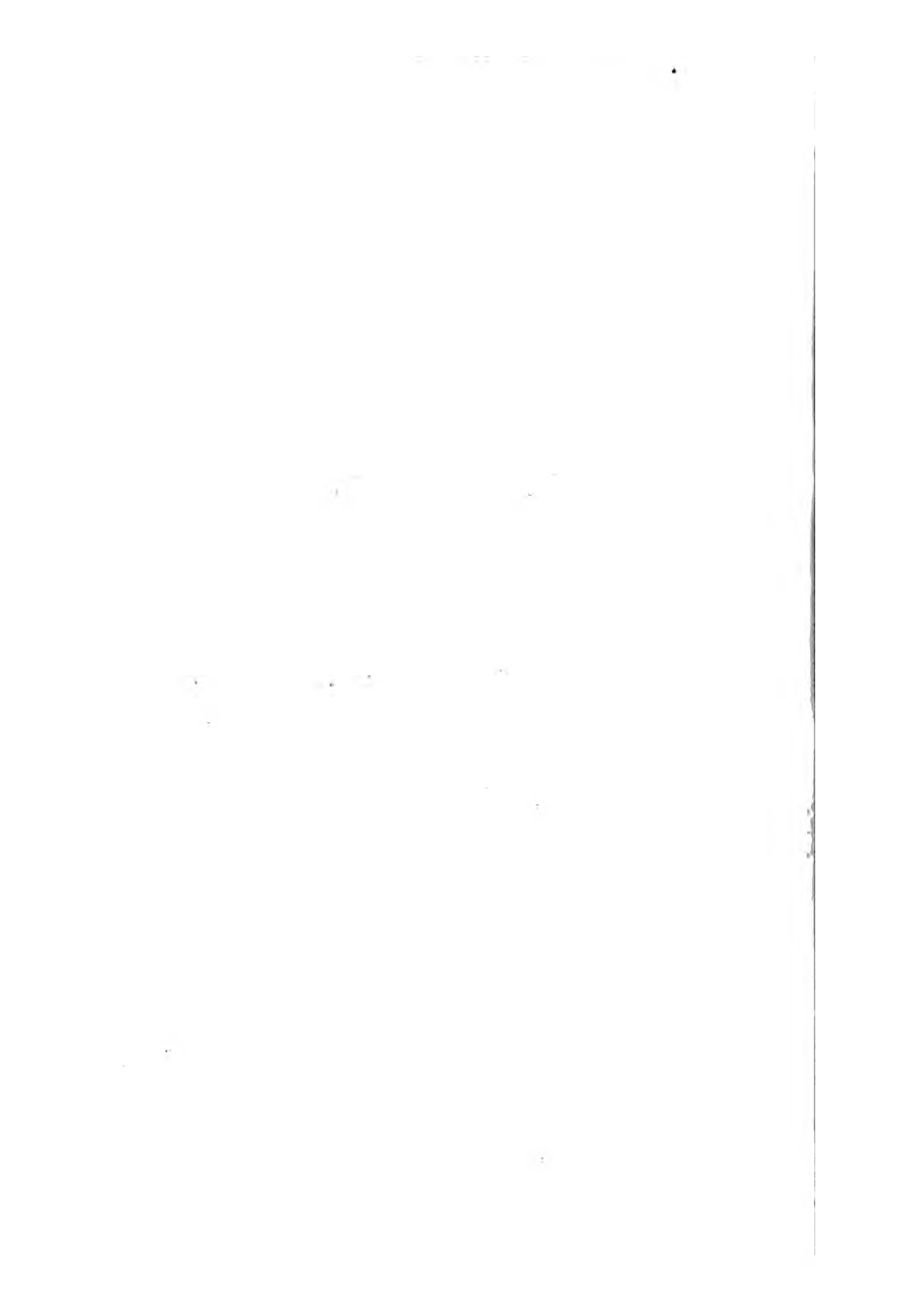

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Første Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reizels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

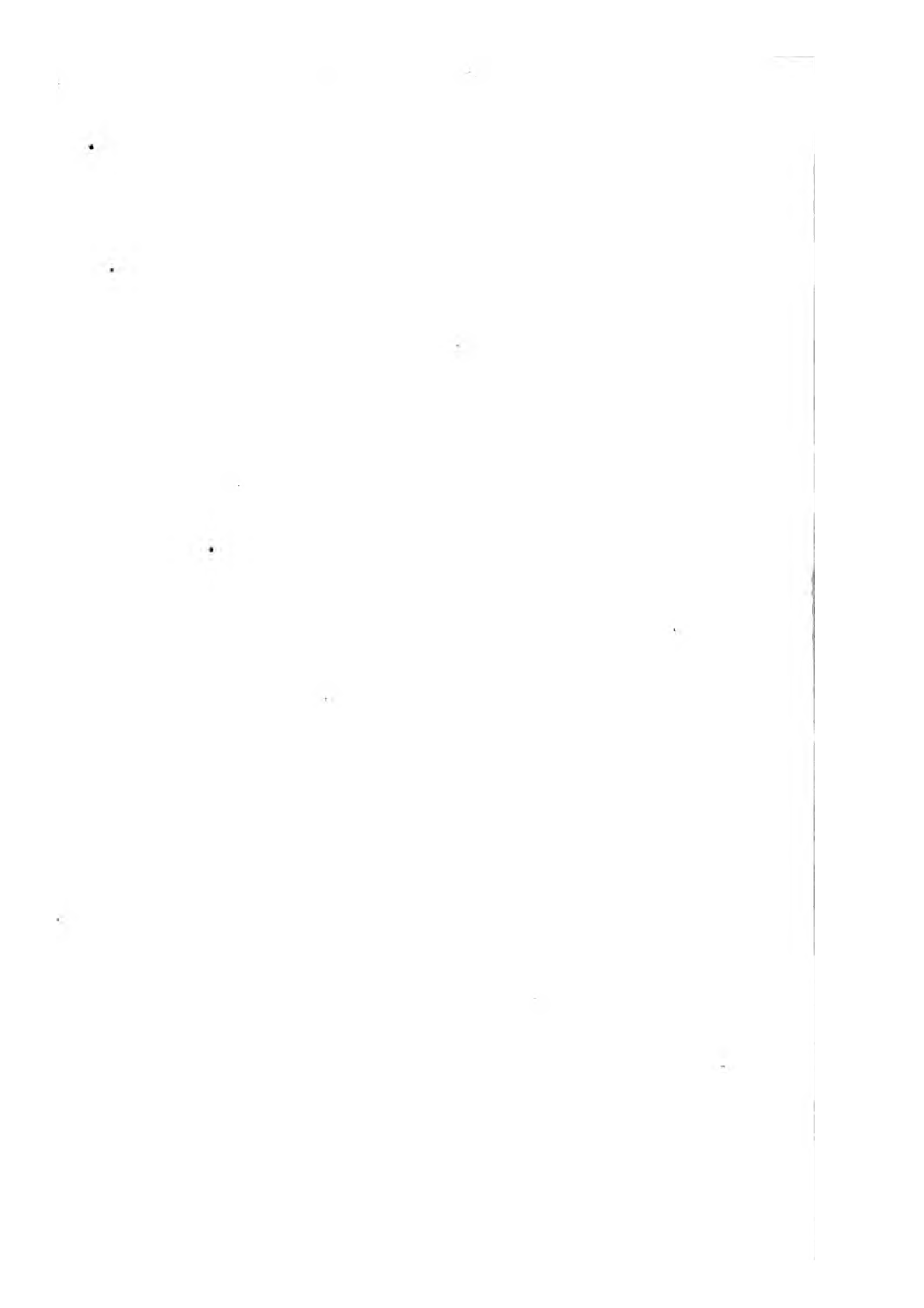
1854.

107 c. 9

Indhold.

	Pag.
Amors Geniestreger	1.
De Fattiges Dyrehave (ny)	141.
Indquarteringen	253.

Amors Geniestreger,

Lystspil i rimede Vers i to Acter.

Første Gang opført paa det kongl. Theater d. 31te Marts 1830.

Revideret Udgave.

Personerne.

Obersten.

Henriette, } hans Døttre.
Lotte, }

Robert, Oberstens Huuslærer.

Brienne, Lieutenant.

Henning Verner, Candidatus juris.

En Tjener.

Scenen er i et Hotel i Kjøbenhavn.

Første Act.

(En Sal med en Hoved-Indgang i Baggrunden; tilvenstre en Dør til Oberstens indre Værelser; tilhoire Indgang til Roberts Kabinet.)

Første Scene.

Robert

(Kommer ud fra sit Kabinet).

Det er et Fortrin, Byen har for Landet:
Dens Nætter kan, om Sommeren især,
I Længde næsten komme Dagen nær,
At slutte sig fra Sønnen til det Andet.
See, nu er Klokken otte; Folk, der boe
Hos os paa Landet, tør for Alvor troe,
At det er høit paa Dagen; men herinde
Man mener, Dagen først maa Kræfter vinde,
Maa vore, Timerne multipliceres,
Før Majesteten rigtigt respecteres.

Forresten, skjøndt jeg tidt har gaaet og grundet
Og speculeret paa, hvi næsten Alt

Paa Landet imod Staden synes galt,
 Og om ei galt, dog lurvet og fatalt,
 En grundig Marsag har jeg ikke fundet.
 Det ligger ei hos Menneskerne: disse
 Er her som der i Grunden Snavs tilvisse.
 At Landsbyfolk er redelige, meer
 End Byens Folk, i daglig Færd og Vandel,
 Det troer jeg ikke, før end jeg det seer;
 Hver snyder hvor han aarfer ved sin Handel.
 Men Maaden er forstjellig, den Maneer,
 Hvorpaa man snyder, det er hele Sagen.
 At presses fint, er ordentligt Blaiseer;
 Man føler Tabet, men tilsidst man leer.
 Men, naar man ubehændigt bli'er bedragen,
 Man ærgrer sig, man synes, det er dumt,
 At blive snydt saa aabenbart, saa plumpt.

Jeg lider godt et lille pønt Bedrag,
 Der lægges an med Bittighed og Smag,
 Af samme Grund som Sidehieb og Skoser,
 Hvis Braad i Biddets Honning svøbtes ind,
 Behage mig, endstjøndt de traf mit Skind.
 En Bittighed, der siges af Matroser
 I Forbigaaende, som paa en Slump,
 Den leer jeg ad, lad være, den er plump.
 Jeg altsaa Maaden, ikke Tingen roser.
 Hvert Snyderi forfølger jeg med Had;

Men tilstaaer, smukke Folk i denne Stad
 I deres Kunst er sande Virtuoser.

(I det han vil gaae ind i Sidesværelserne tilvenstre, bankes der
 sagte paa Hoved-Døren.)

Jeg synes, at man banked' paa —

(Berner stikker Hovedet ind ad Døren.)

Et Hoved! —

Anden Scene.

Robert. Berner

(træder forsigtig ind, seer sig omkring og bliver Robert vaer).

Berner.

Hr. Robert! Dem! Nu Herren være lovet!

Robert.

Ei, ei! Hr. Berner! hvad vil De hos os?

Berner.

Hø! kommer Ingen? Trøkenerne —

Robert.

Sove.

Berner.

Og Obersten?

Robert.

Er ude.

Berner.

Lør jeg vove —

Robert.

Jeg veed ei hvad De vil.

Berner.

Jeg vil til Trods
 For sund Fornuft og Sindighed forsøge
 At gjøre lidt Bekjendtskab med de smaa
 Gudsengle, eders Oberst passer paa —

Robert.

Bogt Dem! med Obersten er ei at spørge!

Berner.

Ei hvad! en god Dag giver jeg den Gamle,
 Og med Blaiseer jeg dreier ham en Knap.
 Men Døttrene! For Pokker, hvo kan hamle
 Med Dvindfolk op i List?

(Monologisk.)

Om jeg nu slap

J. Fælben kun for der at blive hængende,
 Og uopfordret gjorde mig til Nar?
 Fy! skal man røve, naar man ei er trængende?
 Kan jeg ei nøies godt med hvad jeg har,
 Mit muntre Sind, min Frihed? Bør jeg ikke
 Flye disse Mildheds Dine, disse Læber,
 Ak! ved hvis Purpurfalk en Honning klæber,
 Som Adams Sønner ei ustraffet drikke.
 Hvad er min Hensigt? — Handle for min Ven?
 For hans Skyld gjøre mig bekjendt med Bruden?
 O Skalkestjul! det frelser ikke Den,
 Der selv kun er til Spot for Elstovsguden.

— Hvad vil jeg da? Hvo har mig bed't desuden?

Jeg er en Gjæk! en Nar! en topmaalt Nar!

— Hvad mener De, Hr. Robert! trøst mig! svar!

Robert.

Jeg synes selv, De har en Rem af Huden.

Berner.

Ja, De har Ret! De spotter mig med Grund.

Robert.

Hvor kan jeg trøste Dem? hvor kan jeg svare,
Naar jeg er ubekjendt med Deres Fare?

Berner.

Velan! Men lov mig først med Haand og Mund
En ubetinget Tausshed mod Enhver,
Ja mod Dem selv, hvis det nødvendigt er.

Robert.

Imod mig selv? Den Fordring falder sær.
Naar jeg er ene med mig selv, min Fa'er,
Jeg lider nok en lille luun Passtar.

Berner (leende).

Haha! jeg veed, De ynder Monologer.

Robert.

Det gjør jeg: med sig selv man enes bedst.

Berner.

Jeg har dog hos en gammel Autor læst,
Ene Tanker var de værste Demagoger.

Robert.

Naar Tanken med Fornuften udgjør Et,
Har jeg endnu ei nogen Fare seet.

(Med noget Eftertryk.)

Men indgif Tankens Letsind Alliance
Med Sandserne, med et ustyrligt Blod,
Saa kom Fornuften snart af sin Ballance.
— Men vil De ei fortælle — vær saa god!

Berner (estertanksom).

De troer, naar Tanken indgaaer Alliance —

Robert.

Savist! med Sandserne, med hidstigt Blod.

Berner.

Saa kommer, troer De, jeg —

Robert.

Saa kommer — hvem?

Ja, vil De referere det til Dem!

Berner.

Saa kommer Henning snart af sin Ballance —
Er det ei Deres Mening?

Robert.

Jo, som sagt,

Med de Præmisser.

Berner

(forbybet i sine Tanker).

Løg jeg mig iagt

Ved hvert et Skridt jeg gjorde, spurgte vaersom:
 „Er her og sikkert, tør jeg ogsaa troe
 Den Hvilebænk, der byder mig sin Ro?
 Er Græsset ei for vaadt for mine Sko?“
 Da vilde sagnetens Hvilen falde sparsom,
 Men hvad! til Gjengjæld fandt jeg vel et Sted,
 Der gav min Træthed Hvilens trygge Fred.
 — Men Glæden, denne flygtige Gudinde,
 Og Lykken, Guders Held og stjaalne Bink,
 Og Læbens Smil og Diets skjælmste Blink,
 Der alle, før de rigtigt sees, forsvinde —
 Tillade de, vi tøve, passe paa,
 Om ogsaa Tiden er der, Det at naae,
 Hvis Existence ved Minuttet hester?
 Hvad er det, Guden sender os? Et Held,
 Der, for at eies, kræver vore Kræfter.
 Hvorledes kan det gribes af min Sjæl?
 Ei ved at tøve, det jeg føler vel.
 Naar Leilighedens Gunst jeg veed at nytte,
 Det bliver mit; hvis ei, en Andens Bytte.

(Dyromt.)

Ja, saadan er det! Næstaa, Henning Berner!
 Du fødtes under lykkelige Stjerner.
 Af Glæde over mit Raisonnement
 Jeg faldt mig selv om Halsen, gif det an.

Robert (spottende).

Prøv kun derpaa! Hvem veed, kanskee De kan.

Berner.

Ja spot mig kun! Nu staaer min Billie fast.

Robert.

Dg Deres Hensigt er?

Berner.

Saa hør i Hast

Den Plan, min Hjernes Driftighed har lagt.
De kjender sagtens Grunden, der har bragt
Hr. Obersten med Døttrene hertil.

Robert.

Jo, Tak! Om denne Sag vi daglig skjændes.

Berner.

Nu vel! Saa veed De da, den Gamle vil,
Baagrund af en Forening med Briennes
Stedfader, og til Alles Fryd og Gammen
Sin Datter med Brienne flappe sammen.
— Om Pigen vil, det veed jeg ei; Brienne,
Min Ven, min Stuekammerat, er stik
Mod denne Plan. Han vil, han kan ei tjene
Lil Instrument for Andres Politik.
I flere Maaneder han alt har frygtet
For denne Sammenkomst. Uagtet Rygtet
Berømmer meget eders Oberst's Datter,
Som Philosoph han siger, at han statter
Sin Frihed over Alt —

Robert.

Ja, vel! jeg fatter.

Han gider ikke eiet hvad han har.
Men De kan hilse ham, han er en Nar,
En philosophist Nar, der ei fortjener
En Pige — De kan troe mig — der forener
Med Skjønhed Dyd, Blufærdighed og Dnde.
Hils ham —

Berner.

Med ham er Intet at begynde.

Hvor har jeg ikke præket! Hvad ei Alt,
For at bevæge Mennesket, fortalt!
Hvad jeg igjennem Dem og Andre vidste
Om disse Pigers Skjønhed, Dyd, Forstand,
Elskværdighed — ja, Alt hvad siges kan,
Jeg nævned', uden at det kunde friste
Hans Utilbøielighed. Halvt for Spøg
Jeg loved' ham at gjøre et Forsøg,
At snige mig herind, at see paa Pigen,
At forberede Sagen, være Stigen,
Hvorpaa han siden kunde sikkert staae.
Og, naar det kneb, itide retirere —
Forgjæves! han vil Intet høre mere!

Robert.

Hvorledes? De, Hr. Berner, tænkte paa
At snige Dem herind og at probere —

Berner.

Ja, hvorfor ei? Jeg tænker, det skal gaae.
Det er endnu min Hensigt at forsøge.

Robert.

Det gaaer ei an; De kommer her tilfört.
Med disse Piger la'er sig ikke spøge.
Hvis De vil lyde mig — forsøi Dem bort!
Jeg spaaer Dem, at De knap er kommen, førend
Man ganske høfligt vil Dem vise Døren.

Berner.

Ja, hvis jeg kom som Henning Berner, er
Jeg bange for, min Skjebne vel blev denne.
Men det er heller ei min Hensigt her:
Jeg kommer glatvæk til dem som Brienne.

Robert (forundret).

Som — som Brienne?

Berner.

Kjende de da ham?

Saalidet som han kjender dem til Dato.

Robert.

Men, hvis De bliver røbet, hvilken Skam
For Dem, Familien —

Berner.

Min strenge Gato!

Naar hvert et „Hvis“ og „Dersom“ ret betragtes,
Det skjuler Feighed, der med Grund foragtes.

Robert.

En net Philosophie! — Men Herregud!
Brienne vrager sin bestemte Brud;
Hvad vil De da? har han maaskee fortrudt?

Berner.

Nei, ingensunde! men — jeg selv er studt.

Robert.

Hvad? og har aldrig hende seet?

Berner.

Desværre;

Kanstee jeg saa var mine Tankers Herre.

Robert.

Nei, det gaaer altfor vidt!

Berner.

O, hør mig ud!

Alt længe har min Vens bestemte Brud,
Som han vil flye for, opfyldt mine Tanker.
Igaar i Skumringen, da hendes Billed
Med tusind Under for min Sjæl sig stilled',
Med Gæt jeg hører, man paa Døren banker.
Det var et Bud fra Obersten, der vel
Har tænkt, jeg var Brienne —

Robert.

Ja, hvad Andet?

Berner.

Hans Herre, sa'e han, kommen var fra Landet

Den samme Dag; han nævned' et Hotel . . .
 Han lagde til, man var saa fri at vente,
 At jeg i Formiddag saae op til Dem.
 — Grint Bud en lysesnar Tanke hos mig tændte.
 Min Ven er bortreist, kommer neppe hjem
 I disse Dage — vi er ikke kjendte
 Hos Oberstens — hvad, om jeg tog hans Navn,
 Hans Uniform — jeg boer et Skridt herfra,
 Er næsten fremmed her i Kjøbenhavn —
 Og meldte mig som Brudgom —

Robert.

Ja, hvad da?

Berner.

Nu, i det mindste saae jeg da min Skjønne.
 Kanstee jeg blev cureert.

Robert.

Og hvis nu ei?

Berner.

Siig hvad De vil! jeg seer ei anden Vet.
 Jeg haaber, Himlen vil min Kjæthed lønne.

Robert.

Den hele Plan er ikke værdt en Bønne.

Berner.

Naar De kun ikke røber mig. Jeg maa
 Betroe mig til Dem.

Robert.

Maa De? Jeg begriber:
De er kun aabenhjertig, naar det kniber.

Berner.

Vær taus! og De skal see, at det vil gaae.

Robert.

Vil De da meldes strax?

Berner.

Ih nei, bevares!

Jeg maa først hjem og klædes paa. Jeg kom
Ihast herind kun for at see mig om.
Hvor i Hotellet boer De? Hvor forvares
Det faure Barn —

Robert.

Nu, det kan snart erfares;
Her boe vi hvor De staaer.

Berner.

Hvad her? for Fanden!

Baa første Sal? Jeg troede, paa den anden.
Saa maa jeg gaae; hvor kan jeg blive da —

Robert.

Ja, see kun til, De kommer snart herfra.

Berner.

Saa røb mig ei! De var jo min Docent
Til Philosophicum i Algebra.
De ynded' mig som Rufs og halv Student

Og flikked' paa mig der, hvor jeg var tyndest.
 Lad kun en Deel af hine Tiders Undest
 Begunstige min Plan, og De skal see!
 Siig ikke, taabelig er min Idee!
 Tro ikke, det er Letfnd, at jeg spørger!
 Ved Dag, ved Nat, ved mine Dndlingsbøger
 Bestjæftiger kun hun min Phantastie.
 Jeg former hendes Billed, lægger i
 Den ubekjendte Piges Træk en Unde,
 Hvor alle Dele Gratien forkynde.
 See hende maa jeg, gaae det som det vil!
 Jeg veed, jeg vover her et dristigt Spil —

Robert.

Ja, det veed Gud!

Berner.

Men vil jeg vinde hende,
 Jeg maa et fligt Klenodie fortjene.
 Og nu Levvel! og staae mig bi som Ven!
 Vær taus! og naar De seer mig her igjen,
 Saa husk, at det er mig, der er Brienne!

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Robert

(Seer efter ham og ryster paa Hovedet).

Jeg troer, jeg bliver aldrig flog derpaa,
Om Folk, der tale, staae og gaae som Mængden,
Maneerligt, kun lidt kjedeligt i Rængden,
Men vil man blot paa visse Strengte staae,
Paa eengang gaae vidunderligt istaae
Og laborere stærkt i deres Tale —
Om disse, siger jeg, er topmaalt gale,
Og kun ved Vanen eller af Instinct
Kan snakke med, i Reglen ganske flinkt,
Hvad eller, om, i Hovedsagen kloge,
De kun en Tid gebærde sig som Sjoge.
— Der er nu denne Berner —

(Seer sig lurende omkring.)

Skal jeg troe,

At han en Skrue mangler eller to?
Det lader saa, at slutte fra Gebærden.
Men sæt, han kommer vel derfra? hvad saa?
Saa siger jeg, saa siger hele Verden,
At han er flog; vi bande vil derpaa.
— Hm! Solon har jo sagt, vor Dykkes Stjerne,
Før den i Døden slukkes, maa belees.
Men nu Forstanden — kunde man ei gjerne
Med Føie paaftaae, først af Enden sees,

Om Folk har manglet, eller havt en Hjerne?
 Na jo! aa jo! — — Men, hvad jeg vilde sagt,
 Hvad Planen angaaer, Berner der har lagt,
 Jeg ellers gjerne kunde staae ham bi.
 Kanskee min Frøken derved slipper fri
 For denne Lieutenant — nu, den Sag er mulig;
 Og Berner, regnet fra, at han er gal,
 Er ellers flog — jeg mener brav og duelig.
 Og Frøkenen er jo hans Ideal.
 — Han kræver Taushed af mig; men min Pligt
 Kan neppe taale, jeg fortier Sligt;
 Og paa den anden Side, naar jeg svigter
 Hans Tillid til mig, handler jeg jo slet.
 Fordømt! At ballancere mellem Pligter,
 Den Uggedands er Pokker ikke let.
 Jeg maa vel gribe til mit Symbolum:
 Hold Dig til Middelveien! medium
 Beati tenuere. Det vil sige — —

(Leer.)

Ja, hvor er Middelveien her saalige?
 At tie eller tale; den Manøver
 At gaae i Midten, man forgjæves prøver.
 — Stop! Her, hvor Interessen er saa deelt,
 Her kan man tie halvt og tie heelt.
 Skal Frøken Zette tage sig ivare,
 Saa maa jeg hende Alting aabenbare;

Det ligger jo i Tingenes Natur.
 For Obersten jeg tier som en Muur;
 Lad ham kun gjætte sig til Hurlumheien!
 — Paa den Maneer med taalelig Figur
 Jeg gaaer jo meget rigtigt Middelveien.
 (Gaaer mod Udgangen, men møder Obersten.)

Fjerde Scene.

Obersten. Robert.

Obersten.

Naa, har vor Lieutenant ikke været her?

Robert.

Alt nu? Jeg tænker, det for tidligt er.

Obersten.

For tidligt? naar man er forelsket, ung —

Robert.

Ung er han, men forelsket —

Obersten.

En Soldat

Lil Amouretter altid er parat.
 Civil-Etaten er i Sligt for tung,
 For ubehændig, treven; men en Kriger
 Er Fyr og Flamme foran unge Piger.

Robert.

Og Frøkenen —?

Obersten.

Lad hende see Krabaten!

Robert (spydig).

Jeg frygter, hun er af Civil-Etaten,
For tung, for ubehændig, treven —

Obersten.

Bah!

De troer nok, Kjærlighed er Algebra,
Hvor ei et lille Plus kan tages fra —

Robert.

Ja, hvis her var et Plus, Hr. Oberst! men
Her er et Minus, Pokkeren kan flytte.

Obersten.

Sig hvad De vil! det kan Dem Intet nytte.
Jeg veed, De mener det; De er min Ven,
Mig og mit Huus hengiven — Gud bevares! —
Men De er . . . lidt for meget . . . Mathematiker.

Robert.

For megen Ære! Jeg er kun Socratiker,
En practisk Philosoph —

Obersten.

Det vil erfares,

Om Deres Praxis holder Stik mod min.
En Fæstning aldrig kan saa stærkt forsvares,
Den viger jo for Mod og Disciplin.

En Officeer, naar han prøber Stormen,
Erobrer Pigen alt ved — Uniformen!

Robert.

Desværre, De har Ret: man kan beslikke
Et uerfarent Pigebarn med Lidt.
En Uniform, en Hjerbuß virker tidt
Som Trolddom over Folk, det nægtes ikke.
Men sæt, Brienne duer ikke; vilde
Saa De, Hr. Oberst, Deres Datter stille
Til Skive for en pyntet Fusentast,
Kun for at De kan sœie —

Obersten.

Hvad?

Robert.

En Grille.

Obersten.

De bliver bitter.

Robert.

Skal et Træs, et Kast
Med Lærninger da Pigens Vel forspilde?
Nei, hun er altfor god dertil, fortjener
Et bedre Held end blindt at kastes til
En Mand, som Ingen af os hidtil kjender.
Betænk, Hr. Oberst, nøie hvad De vil!
Jeg veed, De tvinger ikke; men paa Bunden
Af Dvertalelsen er Evang igrunden.

— Bliv ikke vred for hvad jeg her har sagt;
 Hengivenhed for Oberstens Familie
 Hvert Ord, hver Sætning i min Mund har lagt.
 De har jo Lov at følge Deres Villie.
 Jeg veed, De kræver Sandheds Røst af Bennen;
 Om jeg har Uret, gi'er sig nok i Enden.
 — Jeg anbefaler mig!

(Vil gaae.)

Obersten

(kalder ham efter nogen Tøven tilbage).

Hr. Robert! Vent!

De gjør mig Uret. Hadde jeg fortjent
 Bebreidelser, kanstee jeg vilde vredes.
 Men den Bevidsthed, at jeg ene ledes
 Af Omsorg for min Datter, er min Trøst.
 Hvor kan De troe, at i min Alders Høst
 Jeg skulde selv tilintetgjøre Møien,
 Mig mine Børns Opdragelse har gjort?
 De troer, Brienne duer ikke stort,
 Han er en Modens Springshry og forfløien;
 Jeg veed, han er en ferm, en brav Husar,
 Der ikke gaaer og staber sig i Trøien,
 Men passer Tjenesten med Lyft, min Fa'er!
 — Det er min Yndlingsplan, men ingen Grille,
 At see ham som min Svigersøn engang,
 En Plan, hvorfra jeg nødig mig vil stille.

Dg derfor har jeg raadet Zette; Tvang
 Jeg hverken kan, ei heller vil benytte.
 Ifald jeg gaaer for vidt — man kan ei hytte
 Sig altid — kan De vare mig itide;
 Giv mig et Tegn, et Vink, et Nys tilside,
 Dg Deres Vink skal ikke være spildt.
 — Dg saa er den Ting glemt. — Jeg har bestilt
 Den unge Mand at komme til Hotellet
 I Formiddag — ifald han bliver meldet —
 Hs! mine Børn! . . .

Femte Scene.

De Lørrige. Henriette. Lotte.

Zette.

God Morgen, kjære Fa'er!

Lotte.

God Morgen!

Obersten.

Laf! — Naa Godtfolk, har I sovet
 Ser rigtig ud inat!

Lotte.

Jo Laf, jeg har;

Men Zette —

Zette.

Lotte, huff, hvad du har lovet!

Obersten.

Barn, du er altfor følsom, for sensibel!

(Affides til Robert.)

Jeg lider ei den Sværmen hos min Datter.

Robert (sagte).

Han lider ikke hvad han ikke fatter.

Obersten.

Det buer ikke! Hun er altfor blød;

Hun bliver en Phantast!

Robert.

Har ingen Nød!

Kun Hjertet sværmer, ikke hendes Hjerne.

Naar man er ung som hun, vil Sjælen gjerne

Sin Næring hente fra Naturens Skjød,

Betragte nær dens hemmelige Kjerne.

Med Planter, Fuglerøst, med Blomsters Duft,

Med Solens Straaler og med Foraarsluft,

Lig en Polyp med tusind Arme drager

Naturen os —

Obersten (confüs).

Polyp? Hva — hvad behager?

Robert (affides).

Aa Herre Gud!

(Hvit.)

Jeg siger, Frøken Jette

Har altid forekommet mig foltd

Og tænksom —

Obersten.

Gud bevares!

Robert.

Hendes Bid

Dg funde Hoved vil med Liden flette
Hvert Spor, hvert Stænk af Sværmeriet ud.

Obersten.

Javist, aa ja!

(Til Fette.)

Hør, Barn, du veed, vi vente
Den unge Hr. Brienne snart —

Fette (affedes).

O, Gud!

Obersten.

J blive hurtig, tænker jeg, bekjendte.
Men hust saa paa, han er en Mand af Belten,
Der ikke blot til Punkt og Prikke veed
Med Exercitien, med sin Pligt i Feldten,
Men og med fin Galanterie Bessed.
Saa maa du være høflig mod ham, mild,
Galant og artig, snakke med ham, bede
Ham sidde ned. Du kan med Fiinhed lede
Samtalens Gang paa eders Forhold til
Hinanden —

Robert
(rømmer sig).

Sm!

Obersten

(seer paa ham og rømmer sig).

Hum! Kjære, veed du hvad —

Du veed nok selv hvordan man bær sig ad.
Tael hvad du vil: om Veiret, Vagtparaden,
Om der er helles noget Nyt i Staden —

Sette (befuldt).

Ja, kjære Fa'er!

Obersten.

Men du maa pynte dig.

Sette.

Ik, jeg har ingen lyst at pynte mig.

Obersten

(noget heftig).

Du skal! Nu er jeg kjed deraf. Din Fader
Vil sikkert ikke raade hvad der skader.
Du skal, du bør dig føie som en god
Og eftergiven Datter —

(Robert trækker ham i skjolen. Obersten seer paa ham og nikker.)

— Lad kun være!

Naar det generer dig, saa har du Ret.
Kanskee det ei behøves — paa min Værelse,
Du er jo meget ordentlig og net.
Det er jo ikke Møien værdt at fliske
Paa Stadsen altfor meget.

Lotte.

Lille Fa'er!

Skal jeg da pynte mig?

Obersten.

Behøves ikke,

Lotte.

Na, det er hurtigt gjort.

Obersten.

Du er en Nar,

Som Ingen spørger om.

Lotte.

Bapa kanstee,

Men derfor kan det hændes sig, at Andre —

Obersten

(seer paa Uhret).

Maa, mine Børn, jeg maa nok til at vandrest;

Jeg har Forretninger. Lad mig nu see,

Naar Tyren kommer, medens jeg er ude,

At I gjør Alt som jeg har sagt.

Lotte.

Skal stee.

Obersten.

Især jeg vil min Fette derom høre.

Tro mig: en Mand, hvem alle Folk forgude,

Ung, rig, en saadan Mand fortjente vel,

Min Zette deelte med ham Livets Held.
Evang, veed du, er imod mit Naturel.

(Seer paa Robert.)

Jeg overtaler heller ikke — ja,
Forstaae mig ret: jeg raader ikke fra;
Nei, Gud bevares, Barn, jeg raader til.
Jeg ønsker, at min egen Zette vil
Betænke, det er hendes Faders Trøst
Og bedste Haab, at skabe Held og Lyst
For eder begge ved en sliq Forening,
Og at jeg handler i den bedste Mening.
Jeg holder for, du burde —

(Til Robert.)

Sa'e De Noget?

Robert.

Jeg? Nei . . .

Lotte.

Han vil ei rigtigt ud med Sproget.

Jeg troer, Hr. Robert kunde, naar han vilde,
Bevise ved en grundig Parlaments
Beretning og en kort og tør Sentents,
At Søster Zette gjorde klogeft i
At sige Ja og sige sig, fordi
Uheldigviis et Nei er nu — for silde.

Obersten.

Engang for alle, lad os slippe fri
For dine Paafund —

Robert.

Bryd Dem ei om dette;
Det Hele var kun Spøg og Ironie.

Obersten.

Hvad? — Naa, De mener . . .! — Altsaa, lille Fette,
Du føier jo din Fader?

Fette.

Ja, Papa!

Robert (affbes).

Jeg var tilfreds, at han var vel herfra.
Et Bink jeg gav dem, hvis jeg bare turde.

Obersten (til Robert).

De bliver jo, ifald han —

Robert.

Gaa De kun!

Jeg bliver her endnu en lille Stund.

Obersten.

Naa, det var godt! — God Morgen, Børn!

(Spogende.)

Jeg burde

Forresten ikke gaae fra Huus og Hjem,
Naar mine Børn hver Stund paa Dagen venter
En Officeer fra Amors Regimenter,
Men blive her for at beskytte dem.

Lotte.

Har Amor Regimenter?

Obersten.

Om han har?

Husarer, Barn!

(Til Robert.)

Er det Virgil, der siger . . .

Robert (tør).

Ovid har sagt, hver Elsker er en Kriger,
Men ikke, at hver Elsker er Husar.

Obersten.

Og at Recrutterne han ta'er med Magt
Til Regimenterne —?

Robert.

Kan gjerne være!

Forliebte Folk er ellers Volontaire.

Obersten.

Der kan I høre! Lager Ier iagt!

Hvis Amor sender Ier en Substitut,

Der hverver En af eder til Recrut,

Er Skylden ikke min: mod denne Fare

Kan ingen Oberst sine Børn forsvare.

— Naa, Børn, Adieu! (Gaaer leende bort.)

Sjette Scene.

Henriette. Lotte. Robert.

Robert

(seer efter ham, gjentagende affides hans Slutnings-Replik).

. . . „Ei sine Børn forsvare!“ —

Ja, kjendte han saasandt den hele Fare,

Der truer Datteren, han blev, jeg tænker,
 Og fatte først en Bind for Amors Rænker.

Lotte.

Hr. Robert!

Robert.

Frøken!

Lotte.

De er mig den Rette!

Robert.

Hvorledes mener De?

Lotte.

Jeg stolte paa,

De vilde tage Dem idag af Sette.

Jo pyt!

Robert.

Det er endnu min Hensigt.

Lotte.

Saa?

Det var juſt ikke meget godt at mærke.

Robert.

Nu, at det mærkes, er ei heller godt.

Lotte.

Men, naar De tier, strander vort Complot.

Robert.

Min Iver jeg umuligt kan forstærke.

Jeg veed hvad jeg har talt om denne Sag,

Dg tør i Grunden neppe Meer forsøge.
Men — Hr. Brienne kommer ei idag.

Fette.

Han kommer ikke?

Lotte.

Na, De vil nok spørge!

Robert.

Nei tilforladeligt! Han er paa Landet;
Om nogle Dage først han ventes hjem.

Lotte.

Her var jo Bud, han kom.

Robert.

Han kom? Ja, hvem?

Lotte.

Oh nu, Brienne.

Robert.

De bedrager Dem.

Herunder, Frøken, stikker noget Andet.

Fette.

Men stig os dog!

Robert.

Seer De, en ung Student

— Jurist — der boer paa Kammer med Brienne,
Er stærkt tilfands at gi'e sig ud for denne.

Fette.

Hvad hører jeg!

Lotte.

Nu har jeg Mage fjendt!

Sette.

Men tael, hvad har bevæget ham . . .

Robert.

Han siger,

Han er forliebt i Dem.

Sette.

I mig? Min Gud!

Veed han da ei, jeg er Briennes Brud?

Robert.

Troer De, at han af den Grund Bladsen viger?

Jo mere vanskeligt, des mere Glorie!

Lotte.

Men det er jo en nydelig Historie!

Hvad hedder han? Hvor skriver han sig fra?

Robert.

Han hedder Henning Verner, er . . .

Lotte.

Uvorligt?

Er det hans Fa'er, der kommer til Papa?

Robert.

Han kommer gjerne til os een Gang aarligt.

Sette.

Men dennes Søn er haderlig bekjendt.

Robert.

Han er en meget duelig Student,
 Brav, rebeltig og dygtig i sit Fag.
 Hvad Hjertet angaaer, kan jeg frit cavere,
 Alt det er reent. Det er en anden Sag,
 Han er phantastisk; men at coquettere
 Med Følelser, det hedder jo Cultur.

Lotte.

Jeg gad dog rigtigt vide hvad Figur
 Den unge Herre gjør ved sin Visite.

Robert.

Ja, Knægten mangler ikke Conduite.

Fette.

Men, kjære Robert, naar De kjender ham,
 Saa er det Deres Skyldighed at raade —

Robert.

Nei, bedste Frøken! det kan lidet baade:
 Man har kun Utak derfor, Spot og Skam.
 Lad ham kun brænde sig, lad ham kun komme!
 Han vil fortryde det før Dag er omme.

Lotte.

Men sæt — man er jo ikke Steen og Stof —
 Alt vi . . . (Standser.)

Robert.

Alt De?

Lotte.

Nu, De forstaaer mig nok.

Robert.

Ja nei!

Lotte.

... Vi blev forelsket i Studenten —

Robert.

Saa maa De finde Dem i Deres Skjebne.

Lotte.

Jeg spørger ei for min Skyld; jeg kan væbne

Mit Hjerte mod Cupidos List. Men hun,

Min stakkels Søster Jette —

Robert (affibes).

Vi du fun!

(Søit og langsomt.)

Ja, naar De frygter, kan vi jo forhindre
Hans Ankomst ...

Lotte (hurtigt).

Gud bevares! Intet mindre!

Han kommer snarere som han var kald't;

Et Medlem bliver han af vor Forening.

Robert.

Jeg fatter ikke ganske Deres Mening.

Lotte

(demonstrerende).

Seer De, det er i grunden rigtig galt,

At Fader ideligt har plaget Jette

Med denne Lieutenant, at hun skal, hun maa,
 At Bligten kræver — jo, det er det Rette!
 Det er jo høist naturligt, man maa faae,
 Jeg kunde fristes til at sige, Lede
 For En, der, længe førend vi ham faae,
 Blot ved sit Navn har opfyldt os med Kjede.
 Men derimod for Berner var hun fri;
 Hans Navn har ikke, ved at repeteres,
 Tilintetgjort den Sjæle-Sympathie,
 Hvoraf dog Kjærlighed skal inspireres.
 Det var forunderligt, om ei hun vilde
 Entreere med ham —

Sette.

Lotte, tie dog stille!

Robert.

Med Berner! Maa! — Nu først jeg fatter Meningen.
 Det kalder De et Medlem af Foreningen!
 — Men nu Brienne, Frøken?

Lotte.

Lad mig see!

Min Søster har kun mod ham, hun skal ha'e ham,
 Men jeg skal ikke — saa kan jeg jo ta'e ham.

Robert.

Tillader De, jeg smiler —

Sette.

Jeg maa lee,

Hr. Robert, at De gider staae og høre
Det taabelige Løl.

Robert.

Enhver Idee,

Min Frøken, kræver et opmærksomt Dre.
Maaskee den kan til noget Gavnligt føre,
Men som vi først paa Bunden af den see.
Hvad Deres Søsters Mening angaaer, tænker
Forsaavidt ogsaa jeg, at Berner vist
Kan more, men ei skade ved sin List.
Frygt ikke, han vil bruge lave Rænker;
Al Lumpenhed er fremmed for hans Sjæl.
Hvem veed? Maaskee hans Komme bringer Held.

Sette.

Jeg frygter kun —

Dotte (til Robert).

Na, lad os slippe fri
For Deres og min Søsters Undersøgelse.
Jeg ynder Berner; han er et Genie;
Han maa, han skal, jeg haaber, staae os bi —
I Andre kommer ingen Bei, fordi
— Tilgiv — I seer i Alting lutter Spøgelse!

Sette.

Du overgivne Pige! Munden løber
I Baglaas paa dig: slaae dig dog til No!

Robert (affides).

Hun lader Ruglerne, som Berner støber.

(Svit.)

Jøvrigt haaber jeg, De ikke røber,
 At jeg har sagt Dem —

Lotte.

Jh, hvor kan De troe!

Vi tie nok; husk paa, at vi er to:
 Hvis ikke jeg kan tie, kan min Søster.

Robert (leende).

Nei, Frøken, nei! De er en daarlig Trøster!
 — Vien nu maa jeg forlade Dem. — Lad Knægten,
 Den unge Verner, føle hele Vægten
 Af Deres Railleri og Skjemt og Spot;
 Han har fortjent at straffes for sin Driftighed.

Lotte.

Ja, straffes skal han; o, jeg ønsker blot
 At vise ham min Overmagt i Listighed.

Robert.

Men, Frøken, vogt Dem dog for Amors Garn!

Lotte.

For Amor? Na, jeg er jo intet Barn!

Robert.

Ja, det er netop det, jeg tænker paa;
 Han bryder sig Skam ikke om de Smaae.
 — God Morgen, mine Frøkenner!

(Gaaer ud af Hovedbøren.)

Syvende Scene.

Jette. Lotte. Siden en Tjener.

Lotte.

Hør, Jette!

Troer du, at jeg har noget Anlæg til
At blive blot en taalelig Coquette?

Jette (spøgende).

Na jo! kanstee, naar du alvorligt vil.

Lotte (leende).

Ja, paa min Billie kan jeg ikke klage.

Jette.

Men hvorfor spørger du?

Lotte.

Mit Forsæt er,

At pine, plage Berner, men især,

At . . .

Jette.

At . . .? Hvad er dit Forsæt?

Lotte.

At behage.

Jette.

Du er en Nar.

Lotte.

Men du maa staae mig bi.

Jette.

Jeg duer ikke til Coquetteri.

Lotte.

Na, veed du hvad! ifald du vil probere —

Sette.

Nei, Lotte, nei! Man har mig ofte sagt,
Det er en farlig Spøg at coquettere;
Ustraffet haaner Ingen Amors Magt.

(En Tjener melder Lieutenant Brienne.)

Lotte

(med et Udbrud).

Brienne! — Sette, det er Verner!

Sette.

Kjære,

Gust Tjeneren! Du maa forsligtig være.

Lotte.

Ah, du har Ret!

Sette.

Hvad gjør vi nu?

Lotte.

Vi kan

Umuligt andet . . .

Sette.

Det gaaer aldrig an!

Lotte.

Jovist, her er jo Intet at befrygte.

Sette.

Nei Intet uden —

Lotte.

Uden hvad?

Fette.

Bort Rygte.

Lotte.

Hvor kan du troe det? Werner er honnet;

Hr. Robert kjender ham —

Fette (tvivlsraadig).

Jeg veed ei ret...

Lotte.

Ind maa han; ikke, Fette?

(Til Tjeneren.)

Beed ham være

Velkommen!

(Høit til Søsteren.)

Strax, du sa'e jo; ikke fandt?

Fette (forvirret).

Javist!

Lotte.

Hvad, om lidt mere Tid vi vandt?

(Til Tjeneren.)

Hør, beed ham vente her; vi har den Ære

Paa Diebliffet.

(Tjeneren gaaer.)

Kom nu ind med, Fette;

Lidt maae vi ordne paa vort Toilette.

Fette.

O, det er ei nødvendigt!

Lotte.

Oh Bassar!

Kom nu! husk paa hvad du har lovet Fa'er.

Fette (leer).

Men jeg begriber ei, hvorfor du har
Saa travlt, hvorfor vi endelig skal pyntes.

Lotte.

Vi Qvindfolk, troer jeg, er af et Metal,
Der, for at gaae og gjælde, først maa møntes.
Pynt hører paa en Maade til vort Kald.
Kanskee man fordem ene saae paa Kjernen;
Nu see de Fleste først paa Kjernens Skal.
Man seer paa Hatten før man seer paa Hjernen,
Man seer paa Brystet for at see paa Stjernen,
Man seer paa Daarligheder uden Tal,
Hvoraf Moralen er: vi bør og skal
Gaae ind og pyntes lidt!

(Trækker Fette ind med sig i Bærelserne tilvenstre.)

Dttende Scene.

Lieutenant Brienne (civillædt, kommer ind).

Her er jeg da!

Sluføret, sandt at sige, og lidt flau,
Omtrent som Bamsen hist, der laae og sov
Paa Isen, medens Stormen rev den fra,
Dg feiede Patronen mod dens Villie

Til ubekjendte Lande. — Na ja ja!
 Hvad Bamsen! den! Var jeg en Bjørn endda,
 Jeg brød mig feil om Oberstens Familie.
 — Nu straffes jeg, fordi jeg før har sovet.
 Men Mod! Jeg er da, Herren være lovet,
 Paa Reiserouten, som min Stivpapa
 Har blæst mig ind paa, kommen blandt honnette
 Og christne Folk, man tale kan tilrette,
 Hvad eller, naar det kniber, løbe fra.

(Sætter sig.)

Det er dog selsomt! Naar endnu jeg mindes,
 For ser Nar siden, da jeg henrykt stod
 Paa Stenten, hvor min Faders Gods forbindes
 Med Oberstens, og saae med fyrigt Blod
 Og ung Begjær hans Døttre sidde stille
 Langt fra mig i et Lyshuus! Lidt jeg vilde
 Gaae ned til dem, men mangled' altid Mod.
 Men Phantasten malte mig de søde,
 Halvorne Piger med en Colorit,
 Der kunde paa det Virkelige bøde.
 Hvad gav jeg ikke dengang for et Møde
 Som dette! — Selsomt! hvad der nu er mit,
 Det vil jeg egenfindig fra mig støde.
 — Sm! ingen bra' Karl glædes ved et Held,
 Der villigt, naar han griber som iblinde
 Og uden Møie, bliver hans; med Skjel

Vi agte høiest, hvad vi først maae vinde.
 — Hvis dette Giftermaal er mig imod,
 Er det et Under? Jeg har læst et Brev,
 Som nylig Obersten min Stibsa'er skrev.
 Heri med rene, klare Ord der stod,
 Den lille Frøken elsker mig, hun haaber
 At blive saa lykkelig —

(Springer op.)

O, de Taaber!

Hy, hun maa være giftesyg! Hun kjender
 Mig ei, og griber til med begge Hænder!
 Nei, nei, min Frøken! var De end saa smuk
 Som Bathseba, da Israels Konge saac
 I Badet hendes Skjønhed med et Suk,
 Fra Dem, jeg lover, skal jeg urørt gaae!
 Hvis Skjønhed gjorde det —

Tiende Scene.

Lieutenant Brienne. Jette og Lotte
 (med noget forandret Paaklædning).

Lotte.

Min Herre!

Brienne (forvirret).

Ah!

Jeg beder om Forladelse —

Zette.

Desværre,

Vi har nok gjort Dem Tiden lang, min Herre!

Brienne

(mens man tager Sæde).

Jeg be'er! —

(Affides.)

Ja, hun er smuk som Bathseba!

Men hvem er ældst af dem?

Lotte.

Jeg har den Ære

At forestille Dem min Søster Zette

Med samt mig selv —

Brienne (affides).

Aha, jeg kunde gjette!

(Seit.)

Tillader De, at jeg tør presentere

For Dem mig selv, en ubekjendt Person,

Kun anbefalet ved —

Lotte

(afbrydende ham).

— Sin Carrière.

De er jo Lieutenant; ikke?

Brienne.

Ved Husarerne.

Lotte.

Ja saa!

Brienne.

De tænkte — ?

Lotte (ironisk).

At De var Dragon.

Her er i Byen mange Regimenter,

Artilleri og Jægere —

(Med Eftertryk.)

Studenter —

Brienne.

Ja, det er sandt.

Lotte (affødes).

Det er en huul Patron!

Han lader som han ikke mærker Snarerne.

(Heit.)

Man har os sagt, De har studeert engang.

Brienne.

For megen Ære! Ungdom føler Trang

Til Kundskab —

Lotte.

Nei, De skal jo være stærk

I Græsk, Latin . . .

Brienne.

Na nei! Et enkelt Bærf

Man kan sig stave til . . .

Lotte (affødes).

Den Lur! Men hi!

(Svit.)

Men er det sandt, De er bevandret i
 Lovfyndighed, i Jura . . . ?

Brienne (leende).

O, jeg be'er!

De har for gode Tanker, som jeg seer,
 Om Deres Tjeners Duellighed —

Lotte

(affides til Sette).

Nei!

Med ham, jeg troer, man kommer ingen Bei.
 Prøv nu, om du kan.

Brienne (til Sette).

Frøkenen besøger,

Saa vidt jeg veed, kun sjelden Kjøbenhavn.

Sette.

Jeg holder meest af Landet.

Brienne.

O, De spørger!

Ved tusind Midler vækker og forøger
 En Hovedstad de unge Damers Savn.
 Ved Baller, Asfembleer, ved Concerter,
 Ved det selskabelige Livs Behag
 Den fængsler stærkt de qvindelige Hjerter.

Sette.

Den fængsler og — bedøver. Selvsbedrag
 Og Tomhed følger ovenpaa dens Glæder.

Nei, denne Lummel i de store Stæder
 Er mig imod; mit Hjerte hænger ved
 En uforstyrret, landlig Gensomhed.
 Dér finder jeg igjen mig selv; dér byder
 En Morgentime mig en Ro, en Fred,
 Man her med Letfind og med Haan forskyder.

Brienne.

Jeg maa beundre Frøkenen: saa smuk,
 Saa ung, og aldrig længes efter Livet
 I Hovedstaden med et lille Suk.
 Et saadant Sind blev mig vist ikke givet.
 Jeg føler mig i Gensomhed for ung;
 Mig synes min Erfarings=Skat for lille,
 Til at den kunde, som jeg ønsker, stille
 Tilfreds min Phantaste. Den er dog tung
 Den stemme Vintertid paa Landet.

Fette.

Nei —

Ifald den er, hos os det mærkes ei.

Lotte

(der har yttret nogen Utaalmodighed).

Men, apropos, min Herre! Vi har hørt,
 De var paa Landet.

Brienne.

Rigtig. Jeg er kjørt
 Idag hertil. Men inden jeg kom hjem,
 Erfoer jeg, der har været Bud fra Dem —

Det var hos Bærtens her. Jeg holdt det for min Blygt,
At lade strax mig melde.

Lotte (affides).

Lutter Digt!

(Svit.)

Men, naar De kom idag, hvorledes kunde
Min Herre da igaar besvare Brevet,
Min Fader skrev —

Brienne.

Har Deres Fader skrevet?

Lotte.

Javist, det veed De sagtens.

Brienne.

Ingenlunde.

Lotte.

Men Herregud! vor Tjener traf Dem hjemme;
Han talte selv med Dem igaar.

Brienne.

Umuligt!

Lotte (spottende).

Betænk Dem bedre! Sligt kan gaae af Glemme.

Sette

(affides til Lotte).

Nei, det er Uret! Vi er altfor slemme!

Lotte

(affides til Sette).

O, han fortjener Alt! Det er jo grueligt!

Brienne.

Det hjælper lidt at speculere paa
Hvad ligesuldt jeg aldrig kan forstaae.

Lotte.

Ja, Een har svaret Budet; men om denne,
Der dristig paastod, at han heed Brienne,
Var ogsaa . . .

Brienne (til Jette).

Hvad troer De om denne Sag?

Jette (forlegen).

Jeg? — Naar De først er kommen her idag,
Det lader til, her skjules . . .

Lotte.

Et Bedrag;

Hvad Andet?

Jette

(affides til Lotte).

Lotte, ths! hvor kan du nænne!

Lotte.

O lad mig! . . .

(Til Brienne.)

Deres Huusfolk maa De kjende;

Er det ei tænkeligt, at Een af dem
Har sagt af Overgiveness . . .

Brienne.

Ja hvem?

For Een kun er mit Forhold her bekjendt:

Min Stuekammerat, en ung Student,
En Candidatus Berner —

Lotte.

Berner? (Langtruffet.) Naa!

Og ham man sagtens ei tør gjette paa.

Brienne.

Ih, Gud bevares, han!

Lotte (spottende).

Nei, Gud bevares!

Den Nøie, mener De, kan gjerne spares!

(Affbes.)

Hans Frækhed er forfærdelig!

Brienne.

Hvad skulde

Bevæge Berner til . . .

Lotte.

Bevares! — Men,

De kaldte, troer jeg, Berner Deres Ven . . .

Brienne.

Det er han.

Lotte.

Saa De kjender ham?

Brienne.

Tilfulde.

Lotte (affbes).

Han skal ei døe i Synden. (Sait.) Vi har hørt,

At Deres Ven er overvåttets flygtig,
Vetsindig uden Grændser . . .

Brienne.

Man har ført
Dem skammelig bag Lyset. Han er dygtig
Af Character og i sit Fag. Saa klog
Som flink og brav; en Ven af Sandheds Sprog;
For varm fanstee for vore Liders Kulde;
En Opponent mod Tyrannie og Evang;
En . . .

Lotte.

Men, for Guds Skyld, hør dog op engang!
I fald man længe hørte Dem, man skulde
Til Slutning troe, De meente hvad De sa'e.

Brienne (forundret).

Hvorledes, Frøken, jeg . . . ?

Lotte (til Jette).

Men du, — hvorfra
Du faaer den Rolighed, hvormed du hører
Det smukke Sprog, den unge Herre fører,
Det er mig ubegribeligt — den Roes,
Han ødsler paa sig selv —

Brienne.

Hvordan? De mener — ?

Lotte.

At Den, der taler om sig selv, fortjener
I Reglen næsten aldrig, at han troes.

Brienne

(med stigende Forundring).

Der taler om sig selv —?

Lotte.

Du milde Gud!

Betragt, hvor han kan see uskyldig ud!

Begriber De da ikke, Hr. Student!

At De og Deres Plan er os bekendt?

Brienne.

Student? og Plan? — Ja, dersom jeg forstaaer

Et Ord, ja blot en Stavelse af Sagen,

Saa vil jeg hedde Hans!

Lotte.

Nei, nu forgaaer

Taalmodigheden mig!

Sette.

De er bedragen,

Hr. Berner!

Brienne.

Berner?

Sette.

Deres Tillid stuffet.

Det gjør mig ifkun ondt, at De er truffet

Paa Lottes overgivne Drilleri.

Lotte.

Godt Ord igjen! Jeg var kun vred, fordi

Hr. Berner spillede' altfor godt sin Rolle.

Brienne (affides).

Hvorledes! Naar de mig for Berner holde,
Mon han da har —

Lotte.

Men nu er det forbi;

Jeg tænker, at vi kjende nu hinanden.
Vi vil ei spørge Dem om Grunden til
Besøget, vi bæres med; vi vil,
I Tillid til, at vi har truffet Manden,
Hvis Kløgt kan være os til Gavn maastee, . . .

Brienne (buffer).

Jeg be'er!

Lotte.

. . . Lidt nærmere ved Lys besee,
Hvad De formaaer med Deres snilde Hoved.

Brienne (affides).

Mon Berner! . . . Hvilken taabelig Idee!

Lotte.

De veed, min stakkels Søsters Haand er lovet
Til Hr. Brienne. At Papa har glemt
At spørge hende først om hendes Mening,
Er i sin Orden, men isandhed slemt.
Thi at min Søster hader en Forening,
Hvor Alt af Andre forud er bestemt,
Begriber De. Gud Amor altid vredees,
Naar Kjærligheden har det saa beqvemt.

Brienne (affides).

Du Frelsens Gud, hvad hører jeg? —

(Høit til Fette.)

Hvorledes,

Min Frøken, er Partiet Dem imod?

Fette.

Hvor kan det undre Dem? Hvis jeg forstod
 At quæle mine Følelser, at glemme
 Hver Ungdoms-Drøm, hvert Haab, hvis Smigerstemme
 Mig ane lod en Fremtid, smykket med
 En verelsidig, trofast Kjerlighed,
 Kanstee jeg da med Lethed fandt mig i
 Et ellers klogt, conventionelt Partie.
 Og ikke det alene — men hvorlunde
 Jeg, uden at jeg kjender til, ja uden
 At jeg har seet min Brudgom, skal begrunde
 Blot Agtelsen, man fordre kan af Bruden,
 Det er mig ubegribeligt!

Brienne.

Jeg tager

Oprigtig Deel...

(Affides.)

Det lader næsten til,

I mig er Ingen her forliebt...

(Høit.)

Og jeg beklager

Af Hjertet Deres Stilling.

Lotte.

See, nu vil

Vi blot, Hr. Berner . . .

Brienne (confüs).

Berner?

Lotte.

Nu, hvad gaaer

Der af Dem?

Brienne.

Intet, Frøken! Jeg forstaaer,

(Affides.)

Jeg maa nok takke Gud, om jeg tør være
Som Pseudonym tilstede med lidt Uere.

(Høit.)

De mener . . ?

Lotte.

For min Søster er det vigtigt,
At slippe for at sige Fa'er imod,
Og gi'e Brienne Kurven. — De forstod
Min Mening?

Brienne (leende).

Jo.

Lotte.

Hvis nu jeg slutter rigtigt,
Er De den Gæste, fra hvem vi kan
Med Føie vente Hjælp.

Brienne.

Fra mig? Hvordan?

Lotte.

De kjender jo Brienne; jeg formoder
De er hans Ven . . .

Brienne.

Han er mig meer end Broder.

Lotte.

Nu vel! Min Søster havde først istinde,
At lade Robert tale med ham.

Brienne.

Hvem?

Lotte.

Nu Robert; det er jo en Ven af Dem.

Brienne.

Naa, Robert, ham!

(Affides.)

Her er jeg godt flemt inde!

Jette.

Ja, det er Robert, kan De nok forstaae,
Der har forraadt os Deres Komme.

Brienne.

Naa!

Lotte.

Saa vilde Jette nægte Dem Audiens;
Men heldigviis beslutted' jeg at sende
Paa Roberts Vegne Dem til Hr. Brienne.

Jette.

Man hører altid mere paa en Vens

End paa en Fremmeds Raad. Ifald De vil,
Ifald De kan og føler Kald dertil —

Brienne.

Ifandhed, bedste Frøken, Alt med Glæde!

Sette.

Bevæg da Hr. Brienne til at træde
Tilbage først; han kan det. Jeg desværre
Lor ei betragtes som min egen Herre.
Sig ham, at han og jeg er hver for gode
Til en Forbindelse, der er . . .

Lotte.

Paa Mode;

Men at min Søster hader det Moderne,
Dg derfor beder om Excuse.

Brienne.

Gjerne;

Naar blot . . .

Lotte (hurtig).

Har han bestemt sig for min Søster?

Brienne (langsomt).

Jeg troer, han veed det ikke selv endnu.

(Affides.)

Nei, lille Berner, det var Synd, om du
Slap ganske fri!

(Svit.)

Jeg er en daarlig Trøster;

Men Pligten kræver, ligefrem at sige,

At jeg, saavidt jeg kjender til ham, troer,
 Hans Attraa at besidde Dem, vil stige
 Langt før end tabe sig ved Deres Ord.
 Saa underligt er Mennesket: det fristes
 At ønske hvad det mærker, let kan mistes.
 Han var ei heller værdig til at faae,
 Min Frøken, et Aenodie som dette,
 Ifald han ei engang probeerte paa
 At vinde det. Thi tænker jeg som saa,
 Det bliver bedst, vi Intet ham berette,
 Men lade Sagen rolig fremad gaae.

Lotte (spottende).

Indtil den endelig vil gaae istaae.

Brienne.

Lillader De! — Ved ligefremme Vaaben,
 Vi komme let tilfort, jeg frygter for.
 En List, en høist uskyldig staaer os aaben;
 Ved den utvivlsom Seieren er vor.

Lotte.

En List?

Brienne.

Han kjender ikke Frøken Jette;
 Han veed ei heller, hvem af dem er ældst.

(Til Lotte.)

Ifald nu De udgav Dem for den Rette,
 Blot for en Tid — er Deres Søster frelst!

Lotte.

O herligt! En guddommelig Idee!

Sette.

Hvortil den fører, kan jeg ikke see.

Lotte.

Ei, kjæreste! det kan et Barn begribe.

Han bringes derved i en dobbelt Knibe.

Thi sæt, han kommer, holder mig for dig,

Og jeg er ei saa heldig at behage

Hans Smag, saa trækker han sig smukt tilbage.

Men er jeg mod Forventning virkelig

Saa heldig . . . (Standser.)

Sette.

Nu da?

Brienne (ironisk).

Frøkenen maastee

Til den Tid har en lykkelig Idee.

(Til Sette.)

I hvert Fald troer jeg, De, min Frøken, slipper,

I hvad saa steer, forbi de værste Klipper.

Sette.

Ja, det er muligt; men —

(Leende.)

Du milde Gud!

For min Skyld Lotte skal agere Brud

Og Lynets Fare fra mit Hoved lede,

Selv urørt som et følesløst Metal; —

Men, Vige, sæt, at Amor i sin Brede
Dit Hjerte smelter —

Lotte.

O, hold op! Jeg skal
Nok hytte mig for Kjærlighedens Fare.

Brienne

(med fortsat Ironie).

Jeg haaber ogsaa, Himlen vil bevare
Saa stor Opoffrelse . . . En anden Sag,
Der bliver mere vanskelig, er denne:
Naar nu Brienne kommer her idag —

Fette.

Han kommer ikke.

Brienne.

Han er her.

Lotte.

Brienne?

Brienne.

Ja, som jeg siger.

Lotte.

Na, hvor vil De hen!

Fette.

Han er paa Landet, kommer først igjen
Om nogle Dage —

Brienne.

Men naar jeg nu siger —

Lotte.

Vi veed det bedre —

Brienne (affides).

Underlige Piger!

Man skulde troe, tilsidst var jeg nok Den,
Der vidste bedst, hvornaar jeg kom igjen.

(Svit.)

Tillader mine Frøfener, min Ven
Imod Forventning kommen er tilbage.
De faaer Besøg af ham idag. Vi maae
I Flugten et Par Forholdsregler tage.
Det var jo muligt, at han stødte paa
Sr. Obersten —

Lotte.

Det maa forhindres.

Sette.

Men,

Hvorledes kan vi hindre det, at Fader...

Lotte.

Gi, lad kun mig! Naar blot vor lærde Ven
Lidt før Brienne kommer til os, lader
Os bringe Bud derom...

Brienne.

Jo, det skal stee.

Lotte.

Saa instruerer jeg vor gamle Tjener;

Og Resten gi'er sig sagtens, skal du see.
 Kun er det høist nødvendigt, at jeg kjender
 En Smule til ham, har et Slags Idee
 Om hans Personlighed . . .

(Fører Brienne til Siden.)

Hør, veed De hvad,
 Hr. Verner, ikke sandt? hvis Dem jeg bad,
 Saa var De nok saa artig at beskrive
 Mig hans Person; blot en Idee mig give.

Brienne.

Ja, med Fornøielse, saa godt jeg kan.

Lotte.

Som, for Exempel, har han god Forstand?

Brienne.

Na jo!

Lotte.

De troer, han løber let i Snaren?

Brienne.

Fordi han ei engang kan ane Faren.

Lotte (stjedesløs).

Man siger, han er smuk.

Brienne (affides).

Ja, saa! man siger!

(Høit.)

Et Mandfolk, Frøken, men især en Kriger,
 Er altid smuk, naar han er brav og kjæk.

Lotte.

Saamænd! — Hvorledes seer han ud forresten?

Brienne.

Na, meget ordentligt! Han ligner næsten
 I Hvide mig; men hvad hans Ansigtstræk
 Betræffer, som hans Dine, Panden, Næsen...

Lotte.

Saa ligner han Dem ikke?

Brienne.

De har Ret;

Han er desuden meget meer brunet.

Lotte.

Og har vel mere Sæthed i sit Væsen?

Brienne.

Ja, Gud bevares, han er mere fat.

Lotte.

Men er det sandt, hvad man har sagt os, at
 Han danser saa fortræffeligt?

Brienne.

Javist;

Den Cardinaldyd har han med.

Lotte.

Hvor spidst!

(Gnider Panden.)

Men hvad jeg vilde sagt...

Jette

(nærmende sig til dem).

Nu, kjære Lotte!

Er din Gramen ikke snart til Ende?

Lotte.

Du seer jo selv, at absolut jeg maatte . . .

Jette.

Godt nok; jeg frygter ikkun, at Brienne
Er mere klog end du troer.

Brienne.

Ja, maaste;

Og mere brav — det vil De faae at see.
Han vil ei tvinge Dem til et Partie,
Der savner den fornødne Harmonie.

Jette.

De siger, han vil ikke tvinge; Fader
Har ogsaa høit erklæret, at han hader
Og affhyer Tvang; men pas kun paa!

Brienne.

Desuden

Min Frøken har for ringe Tillid til
Den høieste Instantz, der kan og vil,
Jeg haaber, hjælpe Dem.

Jette.

Til hvem?

Brienne.

Til Guden

For Kjærlighed.

Lotte (spottende).

Ja, det er ogsaa sandt!

Naar Amor vil, og han er tidt galant . . .

Fette.

Nei, nei! Det er en farlig Alliance!

Brienne.

Han er Beskytter af de unge Hjerter.

Fette.

De tager Feil; han glæder sig ved Smerter.

Brienne.

Jeg stoler meget paa hans Assistance.

Det er bekjendt, han tager helst Partie

Med Ungdom og med Skjønhed. For hans Rænker

Desuden ingen Magt kan os befrie.

Ifald som jeg min Frøken derfor tænker,

Da bede vi Cytheres faure Søn

Om Hjælp og Bistand med andægtig Bøn.

Men jeg, ifald jeg under hans Ugide

Lør haabe, Frøkenen mig kaarer til

At være Deres Ridder og at stride

For Deres Sag —

Lotte.

Nu, Jette! sig, du vil.
Du staaer jo der, som om du var af Træ.

Jette.

Vel! Kan De en barmhjertig Gjerning stifte . . .

Lotte (til Brienne).

Fortræffeligt! Nu falder De paa Knæ,
Saa staaer hun Dem til Ridder med sin Vifte.

(Brienne falder med halvcomisk Anstand paa Knæ for Jette.)

Kom, Jette, kom! Vær ikke saa distrait!

(Høitidelig.)

Du faarer altsaa Hr. Studenten til
Din Ridder og Bestytter, og tillader
Hans Kamp imod Brienne og mod Fader.
— Nu, Høre Jette, sig nu høit, du vil.

Jette.

Jeg vil — din Spøgefugl!

Brienne

(til Jette, idet han reiser sig).

Jeg seer, der sidder

I Deres blonde Fletninger en blaa,
Fast ubemærket Sløife. Deres Ridder
Og Cavalleer, min Frøken, stoler paa,
At han til Deres og til Kjønnet's Ære
Lor under Kampen Deres Farve bære.

Fette (forvirret).

O, hvad forlanger De!

Lotte.

Na, kjære Søster!

Det kan du godt. Hr. Berner, hvis De lystler,
Jeg har en Bunke gamle Sløifer —

(Lader som hun vil gaae ind at hente dem.)

Fette.

Nei,

En saa besteden Bøn jeg nægter ei.

(Lager Sløifen af og giver ham den.)

Hvis den har Værd som fordringsløs Erindring
Om et Bekjendtskab, i sig selv kun fort,
Da giver jeg den vist med Glæde bort.

Brienne

(Kysser Sløifen og gemmer den paa Brøstet).

Med den jeg trodser dristig hver en Hindring!
Med dette Bant paa Deres Gunst jeg gaaer
Og hviler ikke før jeg Maalet naaer.
— Kun Et endnu: besøger Dem min Ven,
Forinden jeg er kommen her igjen,
Da bliver det nok klogest, at vi dølg,
At jeg har været her. Min Plan er lagt,
Og jeg staaer inde for dens gode Følge.
Det var dog underligt, om Skjønheds Magt,
Med Mandens Mod og Kjæthed allieret,

Af Amor, som jeg haaber, protegeret,
Ei skulde sprede disse Laagers Dunst.

— Jeg iler, mine Frøkener, herfra.

Snart er jeg her igjen; men indtil da
Jeg anbefaler mig i Deres Gunst.

(Gaaer ud af Hoveddøren, Damerne ind i Værelserne til-
venstre.)

Anden Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Robert. Lotte.

Robert.

Yes, Frøken, vær forsigtig!

Lotte.

Oh, hvortil?

Herinde kan vi tale hvad vi vil.

Robert.

De siger —

Lotte.

At vor lystige Student,
Hr. Berner, Deres Ven, har alt bæret
Familien med et Besøg.

Robert.

Har været

Hos Dem?

Lotte.

Javist.

Robert.

Nu har jeg Mage kjendt!

Hvorledes har han teet sig?

Lotte.

Excellent!

O, han er huul! forstod at lege fremmed
Saa hyperligt, at kun med Magt tilsidst
Han til et ærligt Skrifte sig beqvemmed'.

Robert.

Det ligner ham. Iøvrigt var han vist
Urimelig forelsket, ikke sandt?
Han er en Sværmer. Men jeg troer, iblandt
Det Svulstige hos ham er sund Natur.

Lotte.

Ja, De maa ikke troe, han gjorde Cour
Til Jette; tvertimod, jeg syntes næsten,
Han var tilbageholdende; maaskee
Jeg havde forud en for høi Idee
Om hans Forliebthed.

Robert.

Mener De?

Lotte.

Forresten

Han viste sig som Mand af Verden.

Robert.

Naal

— Og Sette?

Lotte.

Ja, saavidt jeg kan forstaae,
 Har Verner gjort et varigt Indtryk paa
 Min stakkels Søsters Hjerte. Hendes Rødme,
 En vis Forlegenhed, hvis Træk sig maler
 Paa hendes Ansigt, naar om ham jeg taler,
 Er Tegnet til, at hun kjender Elskovs Sødme,
 Men at hun ogsaa føler til dens Qvaler.

Robert.

Paa Verner mærkede man Intet?

Lotte.

Nei.

Robert.

Men naar jeg nu forsikrer Dem, at inden
 Han kjendte Deres Søster, var han ei
 Ut tæmme, ei at bringe nogen Vei.
 Hvor kan jeg troe en pludselig Forsvinden
 Af en saa stærk Passion, der hvilede paa
 Et Ideal, han er saa nær at naae?
 Hvad eller mener De, det kunde hændes,
 At Deres Søster ikke svarer til
 Hans Ideal? — Hun vinder ved at kjendes.

Hun er jo smuk, forstandig, englemild
 At omgaaes —

Lotte.

Ja forsaavidt har De Ret.

Men — men . . .

(Vende.)

Min Søster er Blondine: sæt,
 Hans Phantasi har drømt om en Brunette?

Robert (confunderet).

Hvad? — troer De? — Ja, det kan jo gjerne ligge
 I noget Saadant; man har hørt det før.
 hm! var han altsaa kold imod Dem, tør
 Og kjedelig —

Lotte.

Nei, nei! det var han ikke!

Fri, ugeneert, elstværdig, om De vil,
 Opmærksom —

Robert.

Naa?

Lotte

(med et Smil).

Der hører Mere til

Forelskelse, ja noget Andet kræves —
 Det siger mig min Følelse, min Tact,
 Skjendt, at forklare det, er vel forgæves.
 Han var besindig, tog sig strengt iagt

For hvert et Ord, han sagde. Naar han smilte,
 Da var det ikke Kjarlighed, der hvilte
 Paa Læberne og foran Taler tilte —
 Ak nei, Hr. Robert! Ironien laae
 I tatte Kruser omkring Munden.

Robert (betænkelig).

Saa?

Lotte.

Han var ei fri for Spot, for en Maneer
 At sjenkte paa, man vist kun sjeldent seer
 Hos Folk, der er forliebt' og sjselsatte
 Med deres Hjerters dyrebare Skatte —
 Kort, af hans Tales Frihed blev jeg vaer,
 At han maaskee holdt Amor lidt for Nar,
 Men at han selv er langt fra ikke fangen.

Robert

(ryster paa Hovedet).

hm! hm!

Lotte.

Iøvrigt har han os fortalt,
 Brienne kommer snart, ja er her alt
 Maaskee.

Robert.

For Pokkeren, det var jo galt!

Lotte.

O, vil De troe, han holder ham nok Stangen!

Han indgav os en hyperlig Idee:
 At lade mig — jaja, De vil nok lee —
 Agere for Brienne Søster Jette.

Robert.

Haha! Ja, det er godt — det er det Rette!

Lotte.

Jeg hører Nogen . . . stille! — Skynd Dem, kom!
 Derinde kan vi tale meer derom.

(De gaae ind tilvenstre.)

Anden Scene.

Lieutenant Brienne (fores ind af en Tjener).

Brienne.

Godt; hils din Frøken, at jeg venter her.

(Tjeneren gaaer ind til Oberstens, Brienne kaster sig træt
 paa en Stol.)

Det er de samme Værelser, de samme
 Betydningsløse Smaating, som jeg seer.

Men Maleriet i den gamle Kamme

Er taget bort; et andet pranger der,

Et andet af uendelig Værdie.

Det loffer mig med hemmelig Magie,

Og vil paany med Velbehag beskues.

O, jeg var høist forblindet før! Jeg blues

Bed de forfængelige Tanker: Hun,

Saa smuk og saa elskværdig, skulde skjænke
 En Ubekjendt sit Hjerte, skulde tænke
 Saa dagligdags — ja naar jeg vidste kun . . .
 — — Hun hader ikke mig, men kun mit Navn;
 Det er ei mig, hun ængstes for at ægte:
 Saa vil jeg da mit gode Navn fornægte
 Og løbe under fremmed Flag i Havn,
 Min Ret med Vist imod min Ven forsægte.

(Tager den blaa Sløife frem.)

Bed Himlen, jeg er ingen Sværmer; dog,
 Hvergang jeg seer paa denne Sløife, dette
 Bækkedne Bant, jeg fik af Henriette,
 Jeg kunde smittes af det sømme Sprog,
 Gud Amors Hof har gjort til Etiquette.

O, ths! jeg troer, jeg er ei rigtig klog!
 En Trøst, en ualmindelig, er inde
 For mig i denne Talisman: saa fort,
 Saa lidt er jeg bekjendt med min Veninde,
 At hver Erindring kunde dufte bort,
 Hvis ikke Sløifen her forstod at binde
 I Flugten det bedrageriske Minde.

Men, hvis din Magt, min Talisman, er stor,
 Kald fra min Ungdom Minderne tilbage,
 Et Gjenstik af de lykkelige Dage,
 Da disse Pigers første Blomsterflor

Aflokke min Sjæl den første Klage.

— Hun kommer . . . tøs!

(Gaaer estertænksom en Gang op og ned af Gulvet.)

Jeg hader høit den Skif

At tage Lægemidler ind i Draaber

Og ængstlig nippe til den bittre Drif.

Lad hende spotte med mig, at jeg haaber!

Langt heller Afslag i et enkelt Blik

End sliig Lyksalighed, der langsomt kjøbes,

Mens Hjertet, under Omvei, tvungent røbes.

Tredie Scene.

Lieutenant Brienne. Jette.

Brienne.

Jeg beder om Forladelse! Jeg har
Uleiligt min Frøken.

Jette.

O, jeg beder!

Herinde Liden ved sin Byrde fæder.

De viser Dem som Ven, idet De ta'er

Endeel af Byrden fra os.

Brienne.

Hvis jeg kunde

For al dens Lyngde Frøkenen befrie!

Sette.

Det blev for tung en Byrde.

Brienne.

Ingenlunde.

Kun, mens den tynger Dem, ved Sympathie
Den er mig tung. Der ligger Fryd deri,
At vide dem, vi elste, smertefrie.

Sette

(forlegen afbrydende).

De glemmer, at fortælle mig, min Herre,
Om De har talt med Deres Ven.

Brienne.

Desværre,

Jeg har ei truffet ham. En Conferens,
En Underhandling med vor Allierede
Har gjort mig lidt confus. Ved den Audiens,
Jeg frygter, Sagerne blev kun forcerede.

Sette.

Hvad mener De? Med hvem har De da talt?

Brienne.

Med Amor.

Sette (leer).

Ah!

Brienne.

Igrunden er det galt —

Nu er det skeet — han loved' vel at stifte
En hurtig, virksom Hjælp —

Sette.

Jeg fatter ikke . . .

Brienne.

Min bedste Frøken! Amors Alliance
Har gjort, jeg selv behøver Assistance.
Det er bekjendt, naar store Potentater
Skal hjælpe paa de svage, mindre Stater,
Da bliver Det, man kalder Garantie,
Forinden ret man veed det — Slaveri.
Kanskæe min Iver mig for vidt har ledet:
For Deres Vel, min Frøken, har jeg bedet
Saa inderligt til Guden og saa tidt,
At jeg ei meer kan skjæle det fra mit;
Paa Deres Valg beroer min egen Lykke.

Sette (forvirret).

Min Herre!

Brienne.

Tilgiv mig, hvis jeg kun lidt
Forstaaer mit Hjertes Mening at besmykke.
Jeg hader Omsvøb. Dog — af Politif
Jeg skulde søge, langsomt at forraade
Ved Guf min Lidenskab, ved stjaalne Blik,
Indtil De gjættede mit Hjertes Gaade,
Men — Tiden flygter; af, med hvert Minut

Min Kjærlighed mig synes meer forskudt.
Jeg dependerer blot af Deres — Naade.

Jette

(med nedslagne Dine).

Har De betænkt, at Den, De taler til,
Idag for første Gang har havt den Ære
At see Dem? at, hvis Kjærlighed skal være
Meer end et flygtigt, ubesindigt Spil
Med Ord, den kræver Tid for ret at prøves —?

Brienne.

Min bedste Frøken! kun et Blik behøves
Blandt gode Mennesker; et enkelt Ord
Er mere stærkt og virksomt end De troer.
Det er ei Slethed blot, Naturen tegner
Med Gains-Mærket: Dyd og Skjønhed blev
Udstyret med et kraftigt Adelsbrev,
Der om de fødte Rettigheder hegner.
Hvis min Begjæring synes Dem for kjæk,
Jeg beder Dem betænke, jeg har bygget
Paa hine ubedragelige Træk,
Hvorned Naturens Mildhed Dem har smykket.

Jette.

De veed jo, at Brienne, Deres Ven,
Har Løfte paa min Haand.

Brienne.

Jeg veed det; men —

(Smilende.)

Jeg troer, jeg enes sagtens med min Ven.

Sette.

Men hvis min Fader nægter Dem sit Ja?

Brienne.

Men, hvis nu ikke, tør jeg haabe da?

Sette.

Sael ikke saa! De fjender ei min Fader.

Brienne

(griber hendes Haand).

O, svar mig derpaa! Hvis nu han tillader —

Sette.

Forstaa mig! De har Synd deraf — o ths!

Jeg hører Nogen! — Gud, det er min Fa'er!

Jeg er ulykkelig, hvis han faaer Nys...

Brienne (affides).

For Pokker, Obersten! — O gid han var...

(Hvit.)

Han kommer ind til os?

Sette.

Det gjør han vist.

Brienne.

Men det er slem; saa mærker han vor List.

Det er vel flogeft, at jeg retirerer.

Sette.

Men sig, hvorhen?

Brienne.

Et Skjulested —

Sette.

Ja hvor?

Hr. Roberts Kabinet er tomt, jeg troer.

(Seer ad.)

Brienne.

Men hvis Hr. Robert kommer, jeg risquerer —

Sette.

Oh nu, De kender ham.

Brienne.

Ja, det er sandt!

— Men hvem er det, der taler med iblandt?

(Lytter.)

Det er min Ven!

Sette.

Min Brudgom, som vi vente?

Brienne.

Ja, det er han! — Jeg syntes nok, jeg kjendte
Hans Røst.

Sette.

Min Gud!

Brienne.

Han maa ei see Dem nu —

De siger, De er syg — De maa partout —

Sette (angstlig).

Naar blot jeg turde det!

Brienne.

I Deres Søster

Han finder, haaber jeg, en kjærlig Trøst.

Sette.

O, disse mange Omsvøb høit jeg hader!

Brienne.

Men tro mig, der er intet Ondt deri.

— Dg ikke sandt, naar Faren er forbi,

Dg Krigen endes med, at Deres Fader

Betragter mig som Datterens Gemal —

Sette (tøvende).

Saa kan De bygge paa, jeg er neutral.

(Gaaer ind tilvenstre. Brienne gaaer ind i Roberts Kabinet tilhøire, og sees af og til ved Døren.)

Fjerde Scene.

Obersten. Verner (i Husar-Uniform).

Obersten

(nøder Verner at gaae først ind).

Ei, kjær Ven! blot ingen Komplimenter!

Vi Landmænd er et Folk af simpelt Slags.
— Vil De nu vente her, imens jeg henter
Min Datter —

Berner.

Med Fornøielse jeg venter.

Obersten.

Jeg tænker ellers, at hun kommer strax.
Saa kan vi heller begge blive her,
Dg kjøles af og trække Luft.

Berner.

Jeg er

Til Deres Tjeneste.

(Affibes.)

Ja han har Ret;
Den Kunst at trække Veiret, er ei let.

Obersten.

Naa, sig nu selv, Hr. Lieutenant, var det ikke
En sand Geniestreg, at jeg gif til Dem?
Hvad kan det hjælpe, tænkte jeg, at stifte
Naany en tosfet Tjener til hans Hjem.
Nei, du skal hente ham. Vi Militaire,
Vi griber an i Flanken.

Berner.

Naa min Gode,
Hr. Oberst, Deres Angrebsplan var god.

Opriktig talt, jeg tøvede just ikke,

Men —

Obersten.

Siig kun ligefrem, De mangled Mod.

Hvad, har jeg gjættet det?

Berner (affides).

Til Punkt og Prikke.

(Svit.)

Jeg ængstes ikke for et yndigt Smil;
 Jeg tør ei heller paastaae, at jeg skjælver
 For Blikket, varmt af den vestalske Ild,
 Som Diets Raag betrygger, mens det hvælver
 Sin Kuppel halvt derover — men jeg veed
 Ei ret endnu, om jeg bestemt tør bygge
 Paa dette Held, paa en saa sjelden Lykke.

Obersten.

Ih, hvorfor ikke, Kjære?

Berner.

Bliv ei vred,

Jeg er kanskee for ligefrem; men sæt,
 At jeg var ei den Brudgom, som De venter,
 Jeg frygter for, det kunde hendes Iet,
 At jeg fik Afsted uden Complimenter.

Obersten.

Ih hvad, bevar's!

(Affides.)

Hvad gaaer der af Krabaten?

Berner.

Her er en venlig Overenskomst truffet.
Men sæt, Hr. Oberst, at De fandt Dem stuffet -

Obersten.

Ei Kjære, rør ei meer ved denne Byld!

Berner.

Den Tanke ængster mig; De veed, Soldaten
Vil agtes, elstes for sin egen Skyld.

Obersten.

Dg det vil skee. Vel er det sandt, jeg ærer
Det Løfte, jeg har givet Deres Fa'er;
Men, at jeg andre, større Pligter har
Imod mit Barn, Sambittigheden lærer.

Berner.

Dg hvis jeg altsaa ei var Den, jeg er,
Dg kunde Deres Datters Hjerter vinde,
Tør jeg da bygge paa mit eget Værd
Dg haabe, at De gav mig Deres Minde?

Obersten.

Javist — javist!

Berner.

Naar jeg tør troe derpaa,
Jeg skal med større Byst til Maalet gaae.

Obersten.

Ens Datters Vel er ingen Børneleg.

Berner (affides).

Men Den, der ikke troer ham, det er jeg!

Obersten

(affides, betænkelig).

Gud veed, hvorfra han faaer de sære Grillen!

Femte Scene.

De Forrige. Robert (fra Hoveddøren).

Robert.

Hr. Obersten —

(Bliver forbausset Berner vaer.)

Nu har jeg seet saa galt!

Endog for Obersten Krabaten spiller
Comedie!

Obersten.

De her?

(Affides.)

Det var fatalt!

Ved hans Nærværelse fordærves Alt.

Berner affides).

Nu gjælder det!

(Gøit.)

Med hvem har jeg den Ære —

Obersten

(forestillende dem for hinanden).

Hr. Robert, Informator hos de Smaa —

Den Herre dér er Hr. Brienne.

Robert (betonende).

Na!

Obersten.

Min Datters Brudgom, som De veed —

Robert.

Ja saa!

Obersten (affides).

Han maa herfra!

Berner.

Det er mig kjært at lære

En Mand at kjende, af hvis Lærdom —

Robert.

Na!

Berner.

— Og af hvis brave Charakter jeg haaber
Den Hjælp, jeg trænger til.

(Affides).

Han staaer og maaber.

Obersten (affides).

Jeg veed, han var istand til at formere
Den unge Herres Grillen og raillere —

Berner (affides).

Det lader til, Discoursen gaaer istaa.

Obersten.

Na, lille Robert, sliig mig —

Robert.

Hvad behager?

Obersten.

De staaer nok nu paa Nippet til at gaae?

Robert.

Jeg bliver.

Obersten.

Saa?

(Forlegen.)

Hr. Lieutenant, jeg beklager . . .

(Til Robert.)

Er mine Pigebørn derinde?

Robert.

Ja,

Jeg troer det.

Obersten (til Werner).

Jeg maa netop nu herfra.

Werner.

Geneer Dem ikke!

Robert.

Jeg kan følge med

Hr. Officieren, sig ham Betsked —

Jeg troer, han trænger til en Cicerone.

Obersten.

Nei Tak!

(Affides.)

Jeg mærker Spodskhed i hans Tone.

(Svit.)

Det er just Dem, Hr. Ben, jeg trænger til.

— Gaae De kun ind, Hr. Lieutenant; De vil finde
Ved deres Sytøi mine Børn derinde.

Jeg kommer paa Minuten.

Berner.

Jeg skal træde

Derind alene —?

Obersten.

Ja, ifald De vil.

Vær De kun ugeneret —

Berner.

O, med Glæde!

(Gaaer ind tilvenstre.)

Robert.

Det undrer mig, Hr. Oberst, at De lader
Den unge Herre gaae alene.

Obersten (fortrebelig).

Ei!

Han er da stor nok til at finde Vej.

Robert.

Det er ei heller derfor — men som Fader
Man pleier gjerne følge med og tale —

Obersten.

Ja, seer De, Kjære, Tingen har en Hale.
 Jeg ængstes for den første Entrevü.
 Min Datter, veed De jo, er grumme bly;
 Naar jeg er hos, er hun det meget mere.
 — Nei, veed De hvad, lad Sagen gaae sin Gang!
 Ved min Nærværelse jeg maa genere
 De unge Folk; De veed, jeg hader Evang.

Robert (affides).

Na ja — med Maade.

Obersten.

Dg fra nu af, Herre,
 Jeg endeligt maa bede Dem som Ven,
 At holde Dem fra Sagen heelt, om end
 De troer at burde dable. Vi forværre
 Den bedste Sag ved misforstaaet Iver.

Robert.

Ja, De kan troe mig, helst derfra jeg bliver.
 — Om denne hersens Lieutenant er forresten
 Min Dom kanskee partisk.

Obersten.

Jeg troer det næsten.

Robert.

Hvorledes synes De da om ham?

Obersten.

Na,

Det er et prægtigt Menneske! Jeg kjender
Blandt unge Militaire meget faa,
Der er faa sindige, solide —

Robert (spøbst).

Saa?

Obersten.

Og Officeer med Liv og Sjæl. Han brænder
Af Lyft, af ædel Iver for Militisen.

Robert.

Nei, seer man!

Obersten.

Og er stærk i Exercitsen!

Robert.

Men tør jeg spørge Dem, hvordan De fandt
Hans Sindelag mod Deres Datter?

Obersten.

Kjære!

Han er forliebt i hende.

Robert.

Er det sandt?

Obersten (med Estertryk).

Forliebt —

Robert.

Ja, det kan meget gjerne være.

Obersten.

Forstaaer De mig? han er forliebt, jeg siger.

Robert.

Det er jo ei nødvendigt, at De striger.
Jeg finder det saa rimeligt.

Obersten.

Han bliver
Som henrykt, naar jeg taler om min Datter.
De leer? Kanstee De troer, jeg overdriver.

Robert.

Nei, det veed Gud jeg ikke gjør. Jeg fatter,
At han er ung og hun er smuk. Man er
Med disse Qualiteter let genegen
Til at forliebe sig, det veed Enhver.
Men pas dog paa, hvad Enden bli'er paa Legen.

Obersten.

Hvad Enden bli'er? For den vil jeg cavere.

Robert.

Vil De? Ja saa!

(Affides.)

Det er dog meget mere
End jeg i hans Sted vilde gjort.

(Gøit.)

Na jo!

Baagrund af det, De nylig har berettet,
Jeg vil og bør jo helst det Bedste troe.

(Vil gaae ind i sit Kabinet, hvor Brienne lidt forhen har
ladet sig see, og nu trykker Døren til.)

Obersten.

Hvad vil De her?

Robert.

Jh, flaae mig lidt til No.

Obersten (affides).

Jeg troer ham ikke ret; jeg var tilfreds,

Jeg kunde følge hen med ham etsteds.

(Robert vil igjen gaae ind i Kabinettet, men Obersten holder paa ham).

Hvad har De for en Hast?

Robert.

Ja, jeg formoder,

De vil mig Ingenting.

Obersten.

Jovist, Hr. Ven!

Der skal saa meget kjøbes ind igjen,

Som Landkort til de Smaae og Bøger, Moder

Til mine Døttre. — Hvis De nu vil gaae,

Jeg har et langt Register ovenpaa,

Som jeg skal gi'e Dem med.

Robert.

Det kan jeg gjerne.

(Affides.)

Jeg troer min Sjæl, at Obersten vil fjerne

Mig fra Familien — jo, han har Tid!

Obersten.

De er saa takkefuld. Vor Smule Strid

Om denne Lieutenant bør dog aldrig sætte
Blandt ellers gode Venner Tvist og Splid.

Robert.

Hvor vil De hen!

Obersten.

Jaja — jeg kan nok gætte:
„Partiet, tænkte De, gaaer overstyr.“

Robert.

Oh nei!

Obersten.

Men jeg — jeg holder paa min Fyr,
Min lille Lieutenant. Sikken Karl! forstandig,
Beleven, fuld af Ild og smuk og mandig!

Robert.

Ja, det er godt nok; men . . .

Obersten.

Med Deres Men!

Det hjælper Dem til Ingenting, Hr. Ven!
Min Tette ta'er ham — skal vi slaae tilbeds?
Sex Flaske Rhinsviin —

Robert.

Lop! Jeg er tilfreds!

Hvis Deres Datter vælger Hr. Brienne,
Saa har jeg tabt —

Obersten.

Naturligviis.

Robert.

Hvis ikke —

Obersten.

Det er umuligt! Jeg maa bedre kjende
Mit Barn —

Robert (vedblivende).

Hvis ikke —

Obersten.

Skal min Rhinſtviin ligge
Barat til Dem, forſtaaer ſig. Men, min Kjære,
De ſeer for lutter Træer ingen Skov.
Det er umuligt!

Robert.

Det kan gjerne være.
Det vil jo Tiden viſe.

Obersten (affides).

Paa min Væge,
Den ſtaffel's Mand er ordentlig lidt flau.
Han veed, han taber.

(Hvit.)

Kom nu med, Fa'er min!

(Drillende.)

Jeg tænker, vi kan godt iaften feire
Mit Barns Forlovelse med — Deres Vin.

Robert

(lidt ærgerlig).

De er saa bandsat sikker paa at seire;
Om jeg nu vandt?

Obersten

(trækkende af med ham).

Nei, det har ingen Nød!

(De gaae ud af Hoveddøren.)

Sjette Scene.

Brienne

(træder forsigtigt ud af Kabinettet).

Saa, det var altsaa Robert! Naa, Guds Død!
Hvor han er huul! — Og Berner, hvor han spillede'
Med Anstand Militair. Naar Lotte blot
Kan spille Jettes Rolle halvt saa godt,
Har Berner for sig selv en Snare stillet.
Dog haaber jeg, at denne Sag vil vendes
Til hans og min Tilfredshed, før den endes.
— Man kommer . . . nei! — Ifald jeg kunde, førend
Jeg træffes, slippe bort fra dette Sted,
Jeg vilde, troer jeg, være tjent dermed.

(Lytter.)

Der har vi det! Nu er der En ved Døren!

(Gaaer igjen ind i Roberts Værelse.)

Syvende Scene.

Lotte. Verner

(komme ud fra Værelserne tilvenstre).

Verner.

Min bedste Frøken! lad mig ikke gaae,
 Forinden Deres Læber har bevaret
 Det Spørgsmaal, som min Lykke hviler paa.

Lotte.

De spørger! Bar jeg end saa slet bevaret
 Mod Amors Smigrerier, kræver dog
 En gammel Vedtægt, at man ikke lader,
 Som om man strax begreb det slemme Sprog.

Verner.

Mit Sprog retfærdiggjøres —

Lotte.

Ved min Fader,
 Hans Bud, jeg veed det.

Verner (affides).

Gid det var saa vel!

Lotte.

Men ingen Faders Villie kan betrygge
 Blot ved et Ord en elsket Datters Lykke.
 Maaskee det er et meget ringe Held,
 Min Haand kan lyde Dem; men det er mit,
 Det er det eneste, jeg raader over.

Lilgiv mig da, ifald jeg tover lidt,
 Betænker mig en Smule ved et Skridt,
 Hvorved jeg vover Alt —

Berner.

Nei, Intet vover

Lotte.

Hvorved jeg Intet vover? Nu velan!
 Jeg troer Dem: jeg for min Part vover Lidet,
 Idet jeg fatter Tillid til en Mand,
 Der vækker Tiltro ved sit Navn, sin Stand.
 Men De, min Herre!

Berner.

Jeg?

Lotte.

Ja, hvem kan vid'et?

Berner.

Jeg veed, De er saa god som smuk.

Lotte.

Saa god?

Men, om nu Det, som De ved „Godt“ forstod,
 Var bygget paa en lidt bizarr' Idee?

Berner.

De frygter — ?

Lotte.

See, jeg tænker mig det Gode
 I Lighed med en Klædning, der maaskee

Kan være varm og stærk, men — ei paa Mode;
 Og saa behager den mig ikke. Men,
 Lad være, at den er modern: hvis den
 Er hist for viid, et andetsteds for snæver,
 Saa mangler den det Bigtigste, man kræver,
 Saa passer den mig ikke. — Ja, De leer!
 De veed ei hvad jeg sigter til, jeg seer.
 Dog er det ligefrem. De kjender ikke
 Den Brud, man har bestemt Dem. Rygtet blot,
 Hvis tusind Tunger altfor let bestikke,
 Fortæller, som De siger, meget godt
 Saabel om mig som om min yngre Søster.
 Ifald De efter Rygtet gaaer, da maa
 Min Søster jo den samme Andeel faae
 I Deres Gunst, som jeg.

Berner.

O nei! jeg trøster

Mig til — jeg veed...

Lotte

(afbrydende ham).

At vi er' begge gode.

Men sæt, min Søster er lidt meer paa Mode,
 Sæt, at hun passer bedre, mere svarer
 Til Deres Ideal — min Gud! jeg seer
 I denne Mulighed en Sværm af Farer!
 En Kilde til Fortred, ifald det seer.

Berner.

Nei! — Skjøndt jeg ikke kjender Frøken Lotte,
Jeg føler, at jeg ei kan blive Meer
End Ven for hende, kjærlig Broder — men
Mit Hjerte hører Dem til.

Lotte.

Uf en Ven

En Elsker bli'er.

Berner.

O, det er let at spotte,
Naar Læben, der raillerer, er saa smuk,
At Spottens Gjengjæld gvaales i et Suk.
Men tro mig, jeg har intet Balg: den blinde,
Forfærdelige Gud med Piil og Bue,
Har længe, før jeg saae Dem, tændt den Lue,
Der brænder i mit Bryst for Dem. At vinde
I Kamp med Gudens Almagt, overgif
Min svage Kraft. Det Billede, han malte
For min beruste Sjæl, det skjælmste Blik,
Den Gratie, det friske Liv, der talte
Fra Billedet — det har jeg henrykt fundet
I Dem igjen — det har for evigt bundet
Min Sjæl til Dem, mit...

Lotte.

O, min Herre, tie!

Jeg frygter for, at Deres Phantaste

Har malet Dem et Billede, hvori
 Kun Deres Artighed har funnet finde
 Et Par af mine Træk. En dygtig Maler
 Er Amor ei: han maler jo iblunde.

Berner.

Nei, det er Uret, Frøken, at De taler
 Et saadant Sprog —

Lotte.

Desuden, har da ei
 Min Herres Phantasse fortalt Dem Noget
 Om Søster Lotte?

Berner.

Jeg maa tilstaae: nei!

Lotte.

Uet Intet?

Berner.

Nei!

Lotte.

De vil ei ud med Sproget.

Berner.

Men jeg forsikrer Dem —

Lotte.

Det var da sært!

Maaskee De troer det ikke Møien værdt,
 At spille Deres Drømme-Phantaster
 Paa meer end Een — paa den bestemte Brud.

Berner.

Af nei! jeg holder det ei længer ud!
 Og De har Synd af Deres Drillerier,
 Hvis Grund jeg fatter ei.

Lotte.

Dyrigtig talt,
 Jeg frygter, at min Søster bli'er mig farlig.
 Jeg nægter et, jeg har med Flid forhålt
 Mit Svar, og troet at burde handle varlig.
 Man har bestemt Dem for mig; jeg er ældst;
 Men skal jeg være ærlig, saae jeg helst,
 At andre Grunde leded' Deres Valg,
 End disse, der er gode nok, men næsten
 See ud som Conditioner ved et Salg.
 Læd med min Søster først og vælg! — Forresten,
 Hvis Alting føier sig —

(Med noget Eftertryk.)

Hvis Fader giver

Sit Minde —

Berner.

O, det tænker jeg at faae!

(Fattende sig.)

Det har jeg alt!

Lotte (affides).

Det kommer an derpaa.

(Sait.)

— Saa vil nok Tiden lære, hvo der bliver
 Ved Deres Valg den lykkelige Brud.
 Saa meget seer jeg, at kun *E n* kan vinde:
 Men om den skjælske Gud, der gaaer iblinde,
 Hvad eller om min Faders strenge Bud
 I dag en ydmyg Brudefrands skal binde,
 See, derpaa venter Deres Tjenerinde!

(Reier og gaaer ind.)

Ottende Scene.

Verner (alene).

Der gaaer hun bort! Fordømt! hvad veed jeg nu?
 Man skulde næsten troe, hun var jaloux
 Paa Søsteren! Saameget destobedre!
 — Hun appellerer til sin Fader? Vel!
 Han skal ei staae i Veien for mit Held!
 — O, et saa yndigt Barn! — Nei, det maa gaae
 Hvordan det vil, jeg skal mit Dnske naae,
 Til Trods for ham og for al Verdens Fædre!
 — Der kommer Obersten — nu maa der smeddes,
 Før Jernet bliver koldt.

Tiende Scene.

Werner. Obersten (fra Hoveddøren).

Obersten.

See der, Hr. Ven,

Der har De mig. Naa, sig mig nu, hvorledes —
Hvordan —

Werner.

Hvordan?

Obersten.

Hvordan gif Liden hen

Sos mine Børn?

Werner.

Jeg beder, høist behageligt.

Jeg traf kun Deres ældste Datter.

Obersten (beklagenbe).

Na!

(Affides.)

De var alene; det var godt.

(Høit.)

Og saa?

Werner.

Ifald jeg virkelig tør bygge paa

Det Haab, der smigrer mig — et ubedrageligt,

Hvad Deres Datters Tanker angaaer —

Obersten (spændt).

Naa?

Berner.

Saa er min Skjebne afgjort.

Obersten.

Saa De mener —?

Fortæl dog!

Berner.

Deres Datter overlader

Til Dem, Hr. Oberst, til den bedste Fader,

Det endelige Ja. Hvis De forener —

Obersten (udbrydende).

Ja, det veed Gud jeg gjør. Hvad? sa'e hun det?

Min egen Tette? Saa jeg hørte Met,

Til mig hun overgiver Sagen?

Berner.

Ja.

Obersten.

Oh, det var smukt af hende!

(Gnider Hænderne forneiet.)

Hahaha!

Saa gaaer jo Alting efter Dnske. — Hør,

Vi lade hende falde.

(Ringer; en Tjener kommer.)

Siig til Tette,

Vi vente hende her.

(Tjeneren gaaer ind tilvenstre.)

See, det kan sætte

En Mand i et fortræffeligt Humeur!

Tiende Scene.

De Forrige. Robert (fra Hoveddøren).

Robert.

Tillad mig . . . !

Obersten (oprompt).

Naa, min Fa'er, hvor er det fat?

Hvad søger De?

Robert.

Na, jeg har glemt min Hat.

Obersten.

Naa, vær saa god!

(Affides.)

Jeg maa dog først fortælle —

Jeg kan ei bare mig —

(Tager Robert tilside.)

Nu kan jeg melde

Min lærde Ven, at De har tabt.

Robert.

Har tabt?

Obersten.

Min Tette har sagt Ja.

Robert.

Sagt Ja? Til denne?

(Peger paa Berner.)

Obersten.

Tavist.

Robert (malicios).

Hvad var det nu han hed?

Obersten (forundret).

Brienne.

Robert.

Maa saadan!

(Affides.)

Er nu Berner ikke stabt
Med Hestehyke næsten?

Obersten.

Apropos,

De maa gaae hen og gratulere Manden.

Robert (til Berner).

Jeg gratulerer!

Berner.

Taf!

Obersten (affides).

Haha! De Lo,

De kommer op at nappes med hinanden;

Det seer jeg alt.

(Robert vil igjen gaae ind i sit Kabinet.)

Har De nu travlt igjen?

Robert.

Min Hat —

Obersten.

Na hvad! Nei bliv De kun, Hr. Ven,
Dg snak med Herren. Hatten skal jeg hente.

Robert.

Nei, Gud bevares —

Obersten.

Ih Waszar!

Berner.

Tillad,

Maa jeg kanstee?

Obersten.

Ih nei!

Robert.

Det kan jo vente.

(De gaae alle Tre hen til Roberts Kabinet og Iuffe Døren op; Brienne træder ud. Almindelig Forundring.)

Ellevte Scene.

De forrige. Lieutenant Brienne.

Brienne.

Jeg haaber, at man har mig undskyldt.

Obersten.

Hvad?

Hvor kommer De fra her?

Berner.

(affides, forbausset).

Brienne! Maa!

Brienne.

Jeg kommer for at hilse paa min Ven,
 Hr. Robert. Deres Tjener bad mig gaae
 Herind saalænge til han kom igjen.

Obersten (til Robert).

Værsgod, Hr. Robert! Det er en af Deres.

Robert.

Af mine? Hvem?

Brienne

(iler hen mod ham og trykker ham til sig).

Der er han jo, min brave,
 Min lærde Ven, hvis Dygtighed, hvis Gave
 I Underviisningsfaget —

Robert

(søger lempeligt at komme løs).

De skal have

Saa mange Tak — men turde jeg bæres
 Med Deres Navn . . . ?

Brienne.

Mit Navn? Du store Gud!

Mit Navn? Seer jeg da saa forandret ud?

(Lader som han nu først opdager Berner.)

Men, ta'er jeg Feil? Min Stuekammerat!

Berner (forvirret.).

Du her? Hvad skaffer os den Lykke, at . . .

Brienne.

Naa, Gudsteeelov, jeg seer, at du mig kjender.

Obersten (til Berner).

De kjender ham?

Berner.

Javist, vi ere Berner.

(Affides.)

O, gid han blot var langt fra Kjøbenhavn!

Obersten.

Hvad hedder han?

Berner (confüs).

Han der?

Obersten.

Javist.

Berner.

Hans Navn?

Brienne.

Mit Navn er Henning Berner.

Obersten. Robert. Berner
(de to sidste affides med Forbauselse).

Berner?

Brienne.

Ja.

Obersten.

En Søn af Martin Berner?

Brienne.

Jo.

Obersten.

Min Kjære,

Saa kjender jeg jo Deres Hr. Papa!

Berner (affides).

Men er han gal? Hvad kan hans Hensigt være?

Robert

(seer stivt paa Brienne).

Saa De er virkelig . . . ?

Brienne

(affides til Robert).

Siig Ja!

Robert (affides).

Aha!

Nu fatter jeg!

(Høit.)

Det var ei langt derfra,
At jeg aldeles ikke havde kjendt
Hr. Berner, saa forandret seer han ud.

(Med Bentydning.)

Man pleier heller ikke som Student
At gaae med Knevelsbart.

Brienne (affides).

Fordømt!

Obersten.

Ih Gud!

De er Student?

Brienne.

Javist; men deels min Lyst,

Og deels min Vens Exempel har bevæget

Mig til at følge tidligt Vrens Røst.

Nu er jeg Officeer.

Obersten.

Ih, det var Meget!

Ved hvilket Regiment?

Brienne.

Jeg er Husar.

Berner (affides).

Det aner mig, han holder os for Nar.

Obersten.

Det kan jeg lide! Utsaa Militair,

Og ved Husarerne — det er det rigtige,

Det er det ægte —

Robert

(affides til Berner).

Hvem troer De han er?

Berner

(affides til Robert).

Lie bare! Vi maae være høist forstigtige.

Obersten.

Men — hvad jeg vilde sagt — De veed da...?

Brienne.

Nei!

Obersten.

At Hr. Brienne, Deres Ven, er blevet
I dag forlovet med min Datter —

Brienne.

Ei,

Saa har den Skalk saa stille gaaet og drevet
Og ikke sagt et Ord — jo, det er kjønt!

Obersten (munter).

De kan betale ham med samme Mønt!

Brienne.

Det er tildeels min Hensigt. Denne Dags
Begivenhed, de rige Straaler, Lykken
Udbreder her, forunder mig i Skyggen
Uventet Tillid til min egen Sags
Forvirrede Natur.

Obersten.

Hr. Ven, De mener?

Brienne.

Hr. Oberst! denne skønne Dag forener
Min vakre Ven med Deres Datter. Men —
Gud veed, jeg under hjertelig min Ven

Det Held, han frem for Alle har fortjent,
Dg dog . . . (Standser.)

Berner (affides).

Han vil dog ei . . .! — Hvor han mig piner!

Brienne

(affides, med Hentydning til Berner).

Den stakkels Djævel! han gjør sure Miner.

Obersten (utaalmodig).

Dg dog? — Endnu er jeg kun lidt bekjendt
Med hvad De sigter til.

Brienne.

Dg dog freperer

Den Tanke mig, at han ved Maalet staaer,
Som jeg maaskee — hvem veed det — aldrig naaer.
Mens han med Seierspalmer triumpherer,
Som Gudernes fast mageløse Gunst
Har spillet ham i Haanden, jeg risquerer,
At Det, jeg bygger paa, gaaer op i Dunst.

Obersten (affides).

Gud veed, hvor han vil hen!

Berner (affides).

Det er forbi!

Robert

(affides til Berner).

Hans Tale klinger halvt som Ironie.

Brienne (vedblivende).

Mens Deres ene faure Datter spaaer
Min Ven den Lykke, Dvinden skænker Manden,
Mit Dnske frygtsomt ved hans Side staaer —

Berner (affides).

Nu kommer det! Af Skam jeg snart forgaaer!

Brienne.

— Og vender sig med Haab mod Deres anden,
Ei mindre faure Datter.

Obersten. Berner. Robert.

Hvad? Hvorledes?

Brienne.

Og venter kun paa Oberstens Erklæring.

Obersten.

Men, kjære, bedste Ven...

Brienne.

Isald De vrede

Bed min maaste for dristige Begjæring...

Obersten.

Oh, hvorfor det? De er en vakker Mand,
Kan avancere videre med Tiden,
Og jeg og Deres Fader kan jo siden
Betænke Deres Liv. Men bør og kan —
Sliig selv, hvor kan jeg give Dem mit Minde?
De bør dog først min Datters Hjerter vinde.

Brienne.

Hr. Oberst, Deres egen Datter har
Bølgivet hele Sagen til sin Fader.

Obersten.

Har Pigebarnet? Kjære, De tillader,
Jeg tvivler paa, hun kjender Dem.

Brienne.

Jeg var

Saa kraftigt anbefalet af en Anden —

Obersten (forundret).

Af hvem?

Brienne.

Af Robert.

Robert.

Hvem? af mig?

Brienne.

Tavist.

Obersten.

Hvad hører jeg? Hr. Robert, De var Manden . . .

Brienne.

Tilgiv ham hans venstabelige List!

Tilgiv ham, hvis, partist maaskee, hans Iver

Ham lidt for langt af pure Venstabs driver.

Gud veed, han mener det saa godt!

Obersten.

Den Strif!

Robert.

Men hør mig bare —

Obersten.

Om et Dieblit!

— Og altsaa De, Hr. Berner —

Berner

(glemmende sig).

Jeg?

Obersten.

Jeg be'er!

Jeg talte til Hr. Berner.

Berner.

Ah!

Obersten (til Brienne).

De troer,

Min Datter ynder Dem, saavidt jeg seer.

Brienne.

Har jeg fortolket rigtig hendes Ord,

Da veed jeg det.

Obersten.

Jaja! naar hun har Lyft —

Partiet er jo passende og godt.

Hør veed De hvad! jeg hører hendes Røst;

Hun kommer ind til os. Tillad mig blot,

At allerførst jeg bringer Deres Vens

Affairer paa det Rene. Siden, Kjære,

Erholder Deres Frieri Audiens.

Tolvte Scene.

De forrige. Jette. Lotte
(træde ind fra Værelserne tilvenstre).

Obersten.

Naa, kommer I engang!

(Forestillende Brienne for dem.)

Jeg har den Ære

At forestille Jer en Cavalleer,

Hr. Berner, Søn af en af mine Venner.

Han er for nylig bleven Officeer.

Jette

(angstlig, affides til Lotte).

Han er forraadt!

Lotte (affides).

Fat Mod!

Obersten.

Jeg troer, I kjender

Den unge Herre, hvad?

Lotte.

Jeg synes næsten.

Obersten.

Du synes? Naa! — Og Jette?

Lotte

(tager Ordet).

Jette har,

Saa vidt jeg veed . . .

Obersten.

Ja, du kan spare Resten.
 Du kan behøve siden dine Svar,
 Naar din Tour kommer. — Altsaa, lille Jette,
 Jeg hører, du har valgt —

Jette.

Af, fjære Fa'er!

Obersten.

Det er mig fjært, mit Barn! Dit Valg var frit.
 Jeg har ei tvunget dig, Gud være lovet!
 Dit eget Hjerter samt dit funde Hoved
 Har viist dig Veien, hvad der var til dit
 Og til vor Alles Bedste. — Nu, velan!
 Da tvende vakre Mænd af god Familie
 Har vundet eders Hjerter, bør og kan
 Jeg ikke sætte mig mod eders Villie.

(Til Jette.)

Hvis det er sandt, hvorpaa han sig beraaber,
 Den unge Mand, der venter paa dit Ja,
 At du har henviist ham til mig — saa haaber
 Din Fa'er, du tilstaaer det.

Jette

(med nedslagne Dine).

Jeg har, Papa!

Obersten

(glad, affides til Robert).

Der kan De høre selv!

Robert.

Jaja, giv Tid!

Obersten (til Lotte).

Og du, din lille Strik! — nu, kom kun hid!
Jeg mener det jo godt med dig — du følger
Exemplet, Tette giver dig?

Lotte.

Na jo!

Og paa en Maade.

Obersten.

Paa en Maade? Oh,

Det hjælper dig til Intet, at du dølger.
Vi veed, du overgiver Alting til
Din Fa'ers Beslutning som en lydige Datter —
Det vil du jo?

Lotte

(kysser hans Haand).

Ja, kjære Fa'er, jeg vil!

Obersten.

Og deri gjør du Ret, mit Barn! Du statter
Din Faders gode Villie, hans Lyft,
At sørge for dit Vel. Desværre hændes

Det tidnok, at Forældres Raad og Røst
I vore Dage sjældent kun erkjendes.

Lotte

(affides til Sette).

Forstaaer du Fa'er?

Sette (affides).

Ik nei!

Obersten

(affides til Robert).

Det skader ikke,
Man giver Børn en Stump Moral.

Robert.

Javist.

Obersten.

Og præker mod de nye, moderne Skikke.
Det kan de altid have godt af; ikke?

Robert.

Ja, Gud!

Obersten.

Nu mener jeg, man kan tilsidst
Med nogle hjertelige Ord til begge
Lidt meer Høitideligt i Acten lægge.
Hvad mener De?

Robert.

Gjør det, Hr. Oberst!

Obersten
(hoit, rømmende sig).

Hm!

Idet jeg giver eder hen til dem,
Hvis Bligt det er, med eder, Børn, at dele
Fryd og Bekymringer, og i det Hele
Erstatte Jer det faderlige Hjem,
Det høit mig glæder, Børn, at I har nyttet
Mit Raad og Jer for Lidens Slethed hyttet.
Det Vaand, jeg nu høitideligt vil binde,
Skal altid, haaber jeg, i Styrke vinde.
— Saa kom, min Fette, ræk din Haand til Den,
Der er fra nu din Leder og din Ven.

(Lager Fettes Haand og vil forene den med Berners.)

Fette (bestyrtet).

Hvorledes, kjære Fa'er —

Obersten.

Hvad nu?

Berner.

Lillad,

Hr. Oberst, De ta'er Feil.

Obersten.

Ta'er Feil? Hvormed?

Berner

(pegende paa Lotte).

Min Brud staaer der, Hr. Oberst!

Obersten.

Rotte? hvad?

Nei, det er Dem, der tager Feil.

Berner.

Jeg veed,

At Den, jeg selv har valgt mig, maa jeg kjende.
Den anden Dame har jeg aldrig seet.

Obersten.

Ja, hvad er det? De har jo talt med hende;
Alt er jo meget rigtig forberedt.
Har hun ei givet dem sit Ja?

Berner.

Ik nei!

Det var jo Deres ældste Datter.

Obersten.

Ei,

Hun er jo ogsaa ældst.

Berner.

Nu, lad saa være!

Men hende har jeg aldrig friet til.

Obersten.

Hva — hvad behager? Aldrig friet? De vil
Dog ikke gaae fra Deres Udsagn, Kjære?
Hvad? aldrig friet? — Jette, Barn! tael du!

Jette.

Nei, Fa'er, jeg har ei seet ham spænd nu.

Obersten.

Oh Gud bevares! hvad er det for Gladder!
See rigtig paa ham! Det er Hr. Brienne.

Robert (affides).

Nu gaaer nok vort Incognito i Smadder.

Sette.

Det veed jeg, Fa'er! Men det er ikke denne,
Der har . . . (Standser.)

Obersten (heftig).

Der har? har hvad? Nu Barn, tael ud!

Sette.

Med hvem jeg har trolovet mig som Brud.

Obersten (forbauset).

Med hvem du har . . . Med hvem for Pokker da?

(Sette tier.)

Tael, fjære! — Nu? . . . Hør Lotte!

Lotte.

Ja, Papa!

Obersten.

Med hvem troer du hun er forlovet, svar!

Lotte (forundret).

Med hvem, Papa? Det troede jeg, du vidste.

Obersten (fortrebelig).

Savist; men svar nu ligesvem din Fa'er!

Lotte.

Med Berner.

Obersten.

Nei, nu maa min Laalmod bryste!
Hvem Boffer har da friet til dig, din Nar?

Berner.

Hr. Oberst, det har jeg.

Obersten.

Nei, saa min Sjæl,
Min Herre, om De har. De veed jo vel,
Min ældste Datter var for Dem bestemt.
Hun er den yngre.

Berner.

Det er rigtigt slemt.

Jeg troede, hun var ældst.

Obersten.

Men, Herregud!

Hvor kunde De . . . Na, slike Dvaklerier!

Berner (affides).

Nu først forstaaer jeg dig, min snilde Brud!

Obersten.

Og Lotte, du — kom hid! — du staaer og tier —
Hvovfor har du ei sagt —

Lotte.

Forstaaan mig, Fa'er!

Mig har ei Nogen adspurgt om min Alder.

Obersten.

Jeg vil for Gud ei være Jeres Nar!

Mit Løfte til Briennes Stivsa'er, kalder
 Jeg aldrig i al Eviighed tilbage.
 Til Zette stod han Fadder; det er Zette,
 Han meest har elstet alle sine Dage.

Brienne (affides).

Jeg gad dog rigtig vidst, om ikke dette
 Fornøielige Virvar snart vil endes!

Berner (affides).

Naar blot jeg turde tale!

Obersten (til Brienne).

Stig mig da,
 Hr. Lieutenant, agter De maaskee at stjændes
 Med Deres Ven om Lotte? Han er hendes
 Forlovede med mit bestemte Ja,
 Som jeg paa ingen Maade nu gaaer fra!

Brienne.

Jeg beder om Forladelse! Min Brud,
 Ved Deres Fadergodhed mig bestjæret,
 Er hendes Søster Zette. Det har været
 Min Mening hele Tiden.

Obersten.

Du min Gud!

Det gaaer for vidt — jeg holder det ei ud!
 Han snapper bort sin Vens, og denne hans
 Forlovede og saa — — Men jeg, jeg binder

Mig til mit Ord! Den rebelige Mand's
Parole brydes ei saa let!

(Gaaer heftig op og ned ad Gulvet, og bliver Robert vaer,
der staaer og leer.)

De leer!

Jo, det er smukt! De tænker nok, De vinder
Det lumpyne Beddemaal!

Robert.

Saa vidt jeg seer,
Er De nok den, der vinder det endda.

Obersten.

Jeg?

Robert.

For De har jo allerede bundet.

Obersten.

Har jeg? Hvorledes det?

Robert.

Min Mund er bundet.

Som De har ønsket, helst jeg bliver fra
Det hele Bæsen.

Obersten.

Men at jeg har tabt,
Det er jo ligefrem.

Robert.

Det troer jeg knapt.

Obersten.

Guds Død! har nu Brienne ikke friet
Til Lotte?

Robert.

Nei!

Obersten.

Jovist — og Berner atter
Faaet Jettes Ja; saa gaaer jo Frietiet
Og mine Planer med min ældste Datter,
Som jeg har bygget paa, i Huset.

Robert.

Nei,

Hr. Oberst, De er paa den gale Vej.
Det er ei Berner, det er jo Brienne,
Som Jette gav sit Ja.

Obersten.

Åh, hvilken Snak!

De hørte jo!

Robert.

Men det er ikke denne,
Det er den Anden.

Obersten.

Saa? Nei, Mangetak!

De kjender Sagen, det maa jeg bekjende.

Robert (ivrig).

Men Berner er jo ikke Hr. Brienne.

Obersten.

Det veed jeg nok!

(Affbes.)

Nu har da Robert faaet

En Kaptus.

(Seit.)

Kjære Ven, hvor er det gaaet?

Jeg synes, Deres Lanter bli'er saa vilde.

Robert (ængerlig).

Na, det er ikke Møien værdt at spille

Et Ord paa denne Sag.

Obersten.

Er Manden gal?

Robert.

De vil jo ikke høre!

Obersten.

Nu, saa tael!

Lotte

(affbes til Jette).

Her kommer noget Underligt for Dagen!

Robert

(søgende at gjøre Obersten Sagen klar).

Seer De, af disse Herrer frier denne —

(Peger paa Lieutenant Brienne.)

Obersten

(afbrydende ham).

Til Henriette; det er hele Sagen.

Og hende har jeg lovet til Brienne.

Robert (sfriger).

Det er jo ham, hun faaer!

Obersten.

Nei, hør til Manden!

Hun har jo g'et sit Løfte til den Anden.

Robert (som før).

Men denne Anden, det er jo Brienne!

Obersten.

Uh, han er gal!

(Sfriger ligeledes og tramper i Gulvet.)

Nei, det er Berner!

Robert.

Nei!

Nei, nei! Hr. Oberst, De forstaaer mig ei!

Obersten.

Na, Pokker kan forstaae Dem!

Robert.

Hør mig blot!

Det Hele var et Paafund, et Complot.

Den Herre dér —

(Peger paa Berner.)

— som kalder sig Brienne,

Hans Navn er Berner.

Obersten.

Hvad? hvorledes? han?

Lotte og Sette.

Gud, er det muligt!

Robert

(peger paa Lieutenant Brienne).

Derimod er denne,

Troer jeg, den virkelige Hr. Brienne.

Obersten (til Brienne).

Hvad hører jeg! Men sig mig, er det troligt?

Brienne.

Hr. Robert taler Sandhed.

Obersten.

Men, Guds Død,

Hvad har bevæget Dem —

Brienne.

Nei, hør mig roligt!

Jeg selv blev bragt til dette Skridt af Nød,
Den rene, skjære Nød. Da jeg besøgte
Hr. Obersten, bemærked' jeg med Skræk,
En Anden allerede gik og spøgte
I Huset med de fjendeligste Træk
Af min Person, mit Navn, ja selv mit Rygte.
Til Lykke lod min overgivne Ven,
Der havde snappet Alt fra mig, sin egen
Personlighed i Stikken; og med den

Beslutted' jeg at straffe ham for Legen;
 Og tog den paa, at sige, kun figurligt.
 Den passed' mig saa godt og saa naturligt,
 Og understøttede mit Frieri
 Saa virksomt, skjøndt jeg næsten kom for silde,
 At jeg med Grund og Troie finder i
 Forverlingen min Lykkes sande Kilde.

Obersten.

Nu fatter jeg! — Men De, Hr. Berner, hvad
 Bevægede da Dem . . .

Berner.

Hr. Oberst, lad

Min Kjærlighed til Deres Datter være
 Mit bedste Forsvar!

Obersten.

Det er godt nok, Kjære!

Men — men . . .

Brienne.

Jeg haaber, Obersten betænker,
 At Amors Estafetter sjelden gaaer
 Den lige Landevei; at Guden slaaer
 Snart altid hemmeligt de gyldne Rænker
 Omkring de Lykkeliges Hals og Haar.
 Jeg skulde tage meget Feil, om ei
 Gud Amor paa en ubemærket Wei
 I dag ved en Genie=Streg har beslyttet

Et Baand, der uden ham var aldrig knyttet,
 Og gjennem smaae, uskyldige Chicaner*
 Begunstiget, Hr. Oberst, Deres Planer.
 Jeg vil ei løfte Slørene, der hvile
 Med tætte Folder over Gudens List;
 Dog troer jeg, Obersten bemærker vist,
 At han maa stikke her etsteds og smile,
 Imens han sender Kjærlighedens Pile
 Mod Egegylighedens Antichrist.
 Jeg bøier mig for Guden, jeg bejender,
 At det er ham, der fører Seiren paa
 Sin spændte Buestreng, hvis Pile naae
 Hvorhen endog den Mægtige dem sender!

Obersten.

Jaja, jaja!

Brienne

(henvender sig til Sette).

Og De, min Frøken, tør
 Jeg haabe Glemsel for det Forbigangne,
 Og for min varme Kjærlighed Gehør?

Sette.

O, lad mig fatte mig! — Vi ere fangne,
 Det seer jeg sagnetens, i vor egen List.
 Dog føler jeg mig let. Mig glæder meest,
 At jeg min Faders Villie kan føie
 Og følge ligesuldt mit Hjertes Drift.

Berner

(nærmende sig til Lotte).

Hvorledes tolker jeg den dunkle Skrift,
Jeg stamfuld læser i min Frøkens Die?

Lotte.

Jo jo, min Herre! De begynder godt.
Hvad kan jeg ikke vente mig med Liden!

Berner.

Betænk, De selv tog Deel i en Complot —

Lotte (leende).

Ja, derom kan vi altid tale siden.

Obersten

(der nu og da har talt med Robert og synes at have overlagt).

Nu, mine Børn, hvad hjalp det, om jeg skjændte?
At I har spillet mig et Puds, er sandt;
Dg egentligt tilsammen I fortjente
En Sparlag'sspræken. Men, da jeg dog vandt,
Dg Alting, som jeg forudsaae det, endte,
Saa — tager min Velsignelse! Bereder
Hinanden alt det Held, jeg ønsker eder!

(Forener de tvende Par, der omfavne hinanden; vender sig
til Robert.)

Naa, lille Robert, hvem fik Ret tilsidst?
Jeg eller De? Hvem bli'er nu gift med Zette?
Haha! Der kan De see!

Robert.

Med Deres Gunst,
Paa den Manceer er det vel ingen Kunst.

Obersten.

Ja, Proffit! Kunst mig her og Kunst mig hist!

Robert. .

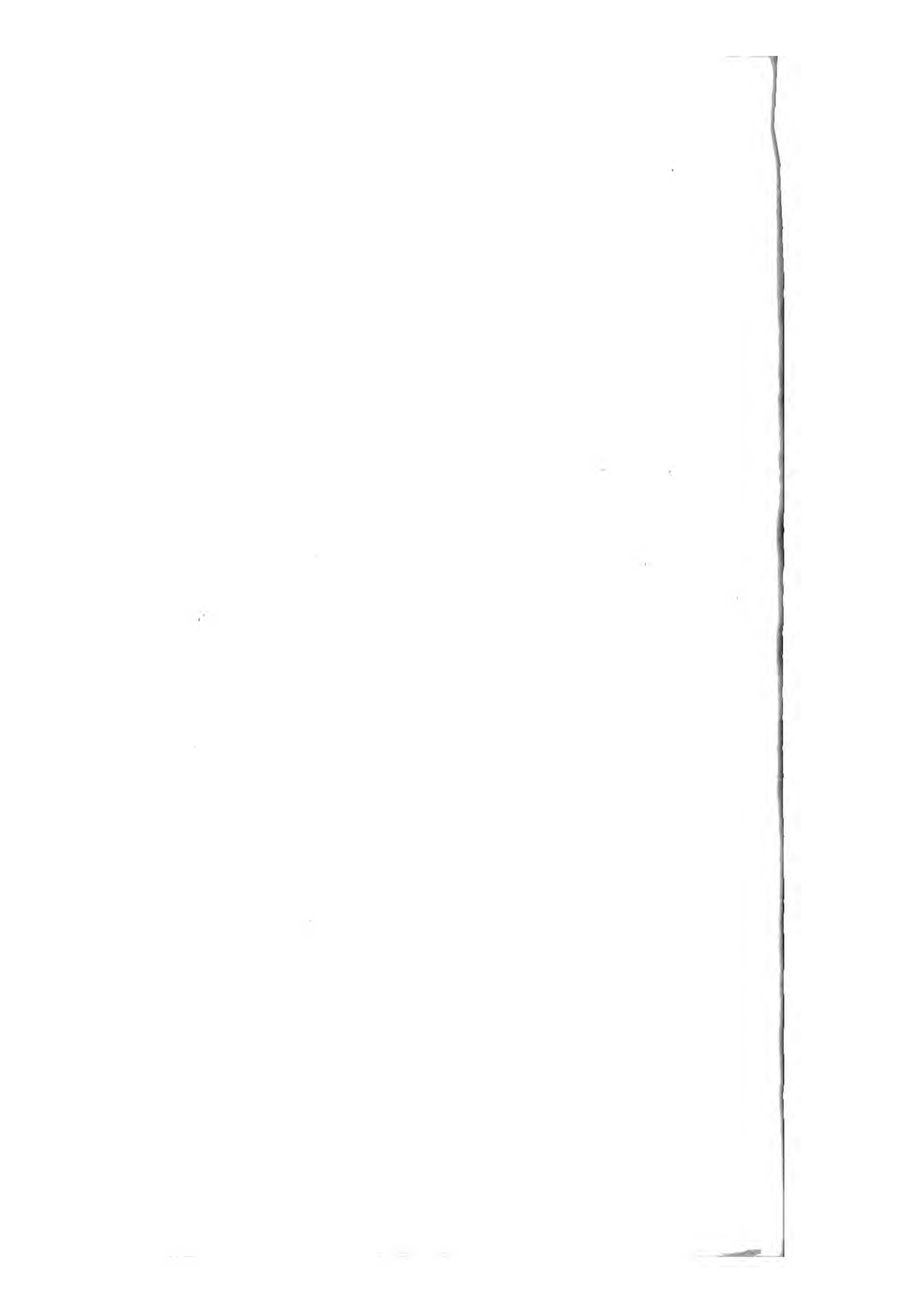
Taja, Hr. Oberst, jeg vil ikke trøtte.
Min Paastand taber Intet af sin Vægt.
Det hedder sig, at Amor har bestjærmet
Med en Genie=Streg Oberstens Project;
Na Gud! hvem la'er sig binde Sligt paa Ermet?
Genie=Streg? Amor? — Ja, Genie, det har han.
Men, om han pleier dermed protegere
En gammel Fa'er mod Datteren, er Mere
End jeg har vidst. Hvad han kan faae, det ta'er han;
Han sætter Hjertet, hvor han kan, i Flamme.
Hvad Enden bli'er derpaa er ham det samme.
— Nei, veed De hvad: lad Sagens Udfald være
For Dem, for os en nyttig Fremtids=Lære.
Betænk, at De har yngre Døttre, hver
Saa villig til „uskyldige Chicaner“
— Som Hr. Brienne kalder det — at her
Er Grund til Frygt for Deres andre Planer.

Obersten.

Den Tid, den Sorg!

Robert.

Ja, Gud skal staae os bi,
Naar Amor melder sig med sit Genie!
Hust hvad De selv har sagt: „Mod denne Fare
Kan ingen Oberst sine Børn forsvare!“

De Fattiges Dyrehave,

Baudeville i een Act.

Personerne.

Conradsen, Kaffjetmager.

Madam Conradsen, hans Kone.

Elisa, deres Datter.

Frederik Châtelet.

Sjøberg, Bogholder.

Clara, hans Broderdatter.

Georg Villadsen, hendes Forlovede.

} fra Malmø.

Mærum.

Anders, Matros.

Nogle Folk fra Byen.

En Matros.

Handlingen, der begynder om Eftermiddagen, foregaaer ved Gamle Kalkbrænderi paa det Forlystelsessted, der kaldes „De Fattiges Dyrehave“.

(Stedet, hvor Handlingen foregaaer, har i de senere Aar undergaaet flere Forandringer, og kan heller ikke vel altid have det samme Physiognomie, da ibl. A. større eller mindre Dplag af Brænde i Nærheden af Havnen bidrage til at forandre dets Udseende. Dog vil Forf. ikke undlade at anføre, hvorledes han har tænkt sig, at Scenen paa seligst kunde indrettes. Baggrunden tilhøre (for Skuespillerne) Udsigt til Søen, med nogle af de om Sommeren vanligt opstillede Fiskergarn; tilvenstre et lavt Rækværk, bag hvilket sees et Par Lysthuse og en meget simpel forarbejdet Gynge til at gaae rundt. Venstre bagerste Sidecouliise et lavt Huus, foran hvilket Nedgangen til Havnen maa tænkes; hertil maaskee en stor, optrukken Baad, eller blot dennes Forstav. Tilvenstre desuden høie Brændestabler, Ankere eller deslige og Træer. Høire Sidecouliiser Træer og Brændestabler. — Indgangen for de fra Kjøbenhavn Kommende er tilhøre. I Baggrunden og tilvenstre er i det Hele antaget 2 à 3 Udgange, nemlig paa begge Sider af Huset og ned til Havnen.)

Første Scene.

Conradsen, Madam Conradsen og Elisa komme ind fra høire Side med nogle Folk fra Øen. Den Forstævnte, der trækker en lille, tohjulet, veltilpakked Barnevogn efter sig, har en fremmed Madam under Armen. Efterfølgende Sang synges af de Ankommende, med Undtagelse af Mad. Conradsen og Elisa, der holde sig noget i Fraastand; første Vers udenfor Scenen inden Tæppet gaaer op. De Syngende gaae langs med Prosceniet hen mod Huset. — Siden Anders.

Mel. Indig og rig paa Fryd er Jorden.

D, hvilken Fryd med den kan ligned,
Naar i det Frie man trækker Lust,
Seer, hvor den skønne Jord velsignes,
Oplives mildt af Markens Duft.
Alting forkynder høit med Ord:
Herlig og skøn er denne Jord.

Ja, den er skøn og varm, vor Sommer!
Ak, at den flygtig er og kort!
Sagte med hver en Fryd, der kommer,
Hviser det: Snart den iler bort!
Venner, o seer, den vinker om!
Mindes, den flygter som en Drøm!

Conradsen

(til de Fremmede).

Mangetak for godt Følgeskab! Tusind Tak! — Hvad behager? Om den Smaa i Bognen sover? Jo, det lille Noer sover sødt. — Ja, vi sees nok igjen siden. Aldis saa længe! (De Fremmede gaae bort henimod Huset.)

Mad. Conradsen.

Naa, Mand, har du nu faaet nok af dit Bekjendtskab og din Syngen?

Conradsen.

Mit Bekjendtskab? Det var jo stikkelige og respectable Folk; og den Vise, vi sang, bliver jeg aldrig

fjed af. Jeg har funnet den fra det jeg var
saa stor.

Mad. Conradsen.

Ja, lad os saa nu gaae tilbage til Holdestedet
og faae Bladser paa en Bogn til Elisa og mig; for
du vil jo med Vold og Magt gaae tilfods og trække
den lille Bogn efter dig.

Conradsen.

hm! — Til Holdestedet?

Mad. Conradsen.

Ja, vi skal jo til Dyrehaven.

Conradsen.

Men skal vi gaae den lange Vej tilbage —

Mad. Conradsen.

Det er jo din egen Skyld, Mand. Du gav dig
jo selv paa Østerbro i Kast med nogle Folk, der
skulde herud, og det hed sig, vi skulde blot følge dem
nedad Alleen til Rolighedsdal. Men saa begyndte I
at synge, og alt hvad Elisa og jeg hvistede til dig og
traf i din Kjole, det hjalp ikke. Du og Madamen,
der gif med, blev ved at traste og synge lige til I
kom her.

Conradsen.

Ja, hun havde en prægtig, stærk Stemme; og
disse gamle Viser holder jeg saa meget af.

Mad. Conradsen.

Na, du med dine gamle Viser! Lad os nu gjøre Ende derpaa og komme videre.

Conradsen.

Men, Mutter, jeg er saa varm, og allerede temmelig træt. Det var dog nok bedst vi blev her.

Elisa (forstæffet).

Her, Fa'er? Men det er da vel ikke dit Alvor?

Conradsen.

Ja, du veed, Barn, jeg holder meget af dette Sted. Man er fri for Støv og Støi og Lummel. Man har den velsignede Sø bestandig for Dine. Man træffer gode, gamle Bekjendte — og der er Skam gjort Meget for Stedet i den senere Tid. Har du seet Gynge, Lise?

Elisa.

Gynge! Fa'er taler til mig som jeg kunde være et Barn paa otte Aar. Hvad skal vi her? Behøver man at tage til et saa trist og øde Sted som Ralkbrænderiet, naar man vil fornøie sig lidt.

Conradsen.

Du tager meget feil. Her er ikke trist og øde. Her er — men er det ikke Anders jeg seer? Ham maa jeg have fat paa. Vst, Kammerat!

(Anders kommer ind.)

Anders.

Ei, ei, Hr. Konradsen! — Velkommen herud!

Konradsen.

Tak, min Søn. Hvad jeg skulde spurgt —
er der Mange herude idag?

Anders.

Her er en Slump, og der kommer nok Flere.

Konradsen.

Er Beendreierens herude?

Anders.

Jo, de har alt været her en Timestid.

Konradsen.

Er det sandt? Er min gode, gamle Ven herude?
Ja, Kone, saa kan jeg min Tro ikke tage herfra.

Elisa (fortrydelig).

Der har vi det! Tænkte jeg det ikke nok!

Mad. Konradsen.

I Alvor, Mand! her bliver jeg ikke.

Konradsen.

En lille halv Time maae vi blive. Jeg maa
i det Mindste hilse paa Beendreierens. — Ja, Anders
har vel et Die med den lille Vogn her.

Anders.

Det har gode Veie. Men jeg vidste ikke, Hr.
Konradsen havde saa smaa Børn.

Conradsen.

Det er sandt — vær forsigtig med den Lille.
(Lader som han kysser paa et Barn i Vognen.) Sig du kun
stille, min Enut; vi skal snart tage dig op. — Naa,
han sover; saa har det ingen Ned.

Mad. Conradsen.

Ja, Anders tjender jo nok min Mand og for-
staaer, at vi have vor Aftensmad i den lille Vogn.

Anders.

Naa, er det saadanne fat!

Conradsen.

Ja, naar Gren er trest, er Alting frelst, pleier
min Kone at sige. Man kan i vore Tider ikke være
betjendt at køre paa en Kurv med Matvarer; saa
trækker man det i en Parnevogn. — Naa, Lise, gaae
saa ind med Anders, og see, hvor han sætter vor
Proviant hen.

(Anders gaaer ud, hen mod Huset, med Vognen.)

Elisa

(næsten grædende).

Det maa jeg sige dig, Fa'er, det er meget uri-
meligt, vi skal blive her, naar du engang har lovet
os saa bestemt —

Conradsen.

Skam dig, Barn, at græde. Den halve Time
er snart gaaet.

Elisa.

Og saa tage vi til Dyrehaven? Du holder Ord?

Conradsen.

Javist, det forstaaer sig.

Elisa.

Men du holder ikke Ord, det kan jeg see paa dig. Naar du sætter det Ansigt op, har du altid Noget i Baghaanden.

Conradsen.

Uh, hvilken Passtar! Ind med dig, ellers render Anders bort med alle vore Victualier.

Elisa.

Ja, Ja'er, men idag har Mo'er og jeg besluttet, at vi lade os ikke narre. Tager du ikke med, saa høre vi alene. (Gaaer ind i Huset.)

Mad. Conradsen.

See da nu til at faae Beendreieren i Tale, naar det endelig skal være.

Conradsen.

Hm — ja, han løber jo ikke fra os.

Mad. Conradsen.

Nei, men vi vil jo løbe fra ham.

Conradsen.

Hvordan mener du?

Mad. Conradsen.

Herregud, staae dog ikke saaledes. Vi ere jo nu enige om, at vi ikke blive her.

Conradsen.

Nei, lille Kone, det er rigtignok endnu bestandig min Mening, at vi skal blive.

Mad. Conradsen.

Nu bliver jeg vred.

Conradsen.

Taalmodighed! Naar du har hørt mine Grunde, giver du mig nok Ret. Men lad see, om ikke Pige-barnet endnu er her i Nærheden.

Mad. Conradsen.

Hvad har du nu speculeret ud?

Conradsen.

Det skal jeg sige dig. Jeg er kommet efter, at der er en ung Tyr, der har sat vor Lise Stevne i Dyrehaven.

Mad. Conradsen.

Sat Stevne?

Conradsen.

Ja, just ikke saa ligesvem; man bærer sig finere ad i vore Lider. Man forhører sig saa smaat, hvor Jomfruen skal hen den Dag, i hvad Telt hendes Forældre pleie van at tage ind, og lægger til, at man selv har betænkt at gjøre samme Tour.

Mad. Conradsen.

Hm — hvem er den unge Fyr?

Conradsen.

Det veed du lige saa godt som jeg.

Mad. Conradsen.

Mener du Secretairen?

Conradsen.

Ja, denne Hr. Sjatelet, der er Fuldmægtig hos den fremmede Minister, som beboer den brillante første Sal derhjemme. Han søger jo bestandig Vællighed til at faae hende i Tale, og gjør sig hvert Dieblif et Grinde ned hos os i Stuen. Han har gjort hende Præsenter med Plomster-Bouquetter og kostbare Træer i Potter. I Vinter sendte han os to Comediebilletter til Armod's Geniestreger. Men jeg sendte Biletterne tilbage. Jeg tænkte: lad ham beholde sine Geniestreger for sig selv, saa vil vi beholde vor Armod.

Mad. Conradsen.

Nu, om han virkelig skulde have et godt Die til Pigebarneret, er jo den Ulykke ikke saa stor. Hun er opdraget saaledes, at hun kan skikke sig hvor det skal være. Vi have ladet hende gaae i Byens bedste Institut; for dengang havde vi jo bedre Raad dertil.

Conradsen.

Ja, Gud skal vide, om vi havde Raad dertil. For det Første gjorde vi det, som saa mange Andre.

Men nu er det i al Fald anderledes. Det er gaaet skjævt for mig med Hattemager-Professionen, og jeg har været nødt til at sætte mig ned som Kastjetmager.

Mad. Conradsen.

Det behøvede du ikke. Din Svoger tilbød dig at bestyre hans Strømpesabrik.

Conradsen.

Ja, Mutter, men et Menneske har altid nogen Gode i Livet. Hattemager-Professionen hører til de noble Forretninger; thi Hovedet er Legemets fornemste Deel. At synke ned til Fødderne og væve Strømper, kunde ikke passe sig for mig. Men da nu Filtehatte daglig fortrænges mere og mere, og jeg ikke kunde bekvemme mig til at fabrikere Silkehatte, som jeg betragter som mine svorne Fjender og Modstandere, saa var der ikke Andet for mig at gjøre end at staae mig til Kastjetterne.

Mad. Conradsen.

Ja, du har saa mange Grillen.

Conradsen.

Men for at komme tilbage til Det, vi talte om, da mener jeg nu, at det er uflogt, man sætter sine Døttre i et Institut, hvor der gaae lutter Etatsraads- og Conferensraads-Frøkener. De faae Hovedet fuldt af en Hoven Indbildninger, som man siden har ondt

nek med at pille ud igjen. Vor Lise er ikke ganske fri derfor.

Mad. Conradsen.

Men hvis nu Secretairen har redelige Hensigter?

Conradsen.

Saa siger jeg, vi som uormuende Folk skal støtte os selv. Rattige og Rige søbe ikke godt Kaal sammen. De skal paa en Maade hver holde sig til sin egen Dyrebave. En saa fornem og rig Herre som han lader til at være, vil i Rængden ikke finde sig tjent med en simpel, borgerlig Vige. Men Spørgemaalene er ellers just, om han har redelige Hensigter.

Mad. Conradsen.

Det har han efter Alt hvad jeg har kunnet mærke. Og i det værste Tilfælde skulde jeg troe, her var Lov og Ret i Landet.

Conradsen.

So, nu løbe vi om! Hvad Ret troer du man har mod fremmede Diplomater? Naar Ulykken er skeet, reiser han herfra med hele Gesandtskabet. Og mener du saa, at Danmark vil begynde Krig med de udenlandske Magter eller sende en Flaade til Middelhavet, fordi vor Datter er kommet til Skade?

Mad. Conradsen.

Hvad har du da nu isinde?

Conradsen.

Jeg vil saa meget det staaer til mig forpurre denne Forliebelse, og blandt Andet idag blive her og ikke tage til Klampenborg og Dyrehaven. Lad saa den unge Herre snuse efter vor Lise paa Bakken og i Teltene saa meget han vil.

Mad. Conradsen.

Jeg er bange for, du gjør Dndt værre. Det er ikke muligt for os at forhindre deres Sammenkomster, naar deres egen Lyst staaer dertil.

Conradsen.

Skal vi staae tilveds, at jeg forhindrer dem? To Flaister Viin paa min Geburtsdag . . .

Mad. Conradsen.

Na, du med dine Veddemaal!

Conradsen.

Saa lov mig, at du vil staae mig bi. Nu vil jeg sætte mig ind til Beendreierens og see til at komme i en dyb Passiar. Imens maa du tale Lise tilrette.

(Han og hans Kone gaae ind i Huset.)

Anden Scene.

Frederik Châtelet, Georg Villadsen, Nærum, Anders og
en Matros komme ind fra Havnen.

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 13.

1.

Georg. Nærum

(i Skjænderi med Anders og Matrosen).

Nei, I skal holde Jer til vor Accord!

Nei, I skal sørge for, vi komme bort!

Svar os! Det er jo en Skam og en Tort —

Vi vil Alle bort!

Anders. Matrosen.

Nei, de (vi) kan nu ikke staae ved Accord.

Nei, de (vi) kan nu ikke skaffe Dem bort.

Hør os! Med Tiden de (vi) komme tilfort —

Den er altfor fort!

Frederik.

Nei, hvilket Uheld! Er det ikke haardt!

Her skal jeg lande med Skam og med Tort!

Her maa den gunstige Tid gaae mig bort!

Den er alt gaaet bort!

Georg. Nærum. Frederik.

Ja, det er harmeligt, Sligt flulde see!
 Her maae vi hænge til Spot og til Spee!
 Her maae vi lade os Alle belee —
 Det skal aldrig see!

Anders og Matrosen (affbes).

Maa, nu er Fanden da løs, kan jeg see.
 Her maa man sagtens med Lempe sig see.
 Fise for Vinden, det maae vi kansee —
 Det kan altid see!

Nærum (til Matrosen).

Skammer I Jer et mere!
 Fremmede maltractere!
 Er det et en Spot?

Anders.

Kjære Herre, hør ham blot!
 Hvert et Menneske kan feile.
 Bliv De her! Her er jo godt.
 Er det værdt at feile?

Frederik. Nærum. Georg.

Alt, man kan gaae fra sin Vid og Sands!
 Nu maa jeg (vi) sikkert affted tillands.

Troer man, Skjebnen er os lidt god,
Er Alting os imod.

Anders og Matrosen (affibes).

Her kan en Rusning vi faae tilmands.

Kom, lad os gaae, naar vi see vor Kands.

Kom, medens Regen endnu er god,

Før Alting gaaer imod.

(Anders og Matrosen ville gaae, men Nærum og Georg
holde paa dem.)

2.

Nærum. Georg.

Nei, I skal holde Jer til vor Accord o. s. v.

Anders. Matrosen.

Nei, de (vi) kan nu ikke staae ved Accord o. s. v.

Frederik.

Nei, hvilket Uheld! Er det ikke haardt! o. s. v.

(Som ovenfor indtil „Det kan altid skee.“)

Nærum (til Matrosen).

Strax bør I Anstalt gjøre!

Lie! vi vil Intet here!

Skjnd Jer hvad I kan!

Anders.

Herre, det gaaer aldrig an.

Lad Dem tale lidt tilrette!

Til at roe den lange Strand,

Er de nu for trætte.

Frederik. Nærum. Georg.

Ik, man kan gaae fra sin Vid og Sands. o. s. v.

Anders og Matrosen.

Her kan en Lusing vi faae tilmands. o. s. v.

(Anders og Matrosen gaae ned til Havnen.)

Frederik.

Ja, det er skammeligt! At sidde fast her ved
Kalkbrænderiet!

Georg.

Det er en lumpen Behandling. De Fandens
Matroses!

Frederik.

Men er Deres Baad da ogsaa løbet paa Grund
her? Det var jo Dem, der hjalp mine Baadsfolk.

Nærum.

Nei, vi ere ikke gaaet paa Grund. Jeg og
denne Herre, hans Kjæreste og hendes Farbroder tog
idag fra Malmø med en Baad, der har hjemme her,
og vor Bestemmelse var at tage til Dyrehaven. Men
istedenfor at føre os derhen, er Folkene løbet lige
herind, uden at vi strax lagde Mærke til, hvor de
styrede hen. De paastaae, at det var den Dyrehave
de meente. For jeg skal sige Dem, dette Sted kalder
man herude de Fattiges Dyrehave, og jeg formoder,
vi ere bragte herhen paa Kneb, for at skaffe Stedet
en Skilling Fortjeneste. Men da vi kom nær herop,

faae vi, at Deres lille Fartøi sad paa Grund og funde ikke komme løs, og saa vilde vi dog hjælpe Dem først.

Frederik.

Ja, tusind Tak! Uden Deres Hjælp sad jeg nok derude endnu. Jeg har haft lutter Uheld med denne Tour. Da jeg kom ud paa Lodboden, var Dampskibet taget bort. Men Vinden var god, jeg fik fat paa en Seilbaad og et Par Matrosdrenge, satte mig selv ved Roret — det gik fortræffeligt — Baaden foer afsted som en Pil, og vi funde godt være ved Bellevü om en lille halv Time. Men hvem kjender alle Grundene her ved Kysten? Jeg kjendte dem ikke, og mine to Matrosdrenge kjendte dem heller ikke — saa stødte vi paa. Og nu er jeg i den største Fortvivlelse. Jeg har meget vigtige Forretninger i Dyrehaven. Jeg har bestemt et Møde med en med en høi Person — og min hele Belsærd staaer paa Spil.

Nærum.

Naa, der kommer han, vi talte med. (Anders kommer ud igjen.) Nu, hvad svarede Folkene dig?

Anders.

Ja, hvad svarede de! De er' altfor udmattede, siger de, til at de nu strax kan tage afsted igjen; og aparte er Vinden ilav med at springe om.

Georg.

Men det er jo de Krabaters Skyldighed at føre os efter Accorden.

Anders.

Vær nu rimelig, Herre, og tag mod Raison. De kan ikke forlange den Forstand af en fattig Karl som af en af Deres Lige. Han, der har Baaden, meente det godt. Denne Dyrehave her er nu meest i Brug blandt hans Bekjendtere.

Frederik (til Georg).

Beed De hvad, Holdepladsen for Vognene er nær herved. Lad os gaae derhen. Deres Familie og jeg kunne tage en Vogn sammen, og saa kjøre vi i Galop til Dyrehaven.

Georg.

Ja, det er jo det Klogeste, vi kan gjøre.
(Det han og Frederik ville gaae, komme Sjøberg og Clara ind fra Haven. Anders gaaer ind igjen.)

Tredie Scene.

Frederik. Nærum. Georg. Sjøberg. Clara.
Siden Conradsen.

Clara.

Georg, hvartåt går du?

Georg.

Vi komme strax igjen, kjære Clara. Maaſtee kunne vi ſtaffe en Bogn.

(Han og Frederik gaae ud tilhøire.)

Sjøberg.

Kjender Hr. Extraſriveren den fremmede Herre, der gif dér?

Nærum.

Jo, af Anſeelse. Han er Secretair ved et af de udenlandſke Gefandtſkaber og hedder Châtelet.

(Conradſen kommer fra Huſet.)

Conradſen (affides).

Her ſkal jo være kommet fremmede Reifende fra Sverrig; dem gad jeg nok ſeet. (Bliver Nærum vaer.)
Ei, der er jo min gamle Ven —

Nærum.

Hr. Conradſen! Nu Gudſteelov jeg træffer en Bekjendt her. Det er mig tilforladelig en ſtor Trøſt.

Conradſen.

Er min Ven kanſtee kommen med den ſvenſke Familie?

Nærum.

Viſt er jeg — og jeg er meget ſkamfuld over vore Matroſers Enfoldighed. Ved De hvad de har gjort —

Conradsen.

Jeg har allerede hørt. Er det dem, der staae derhenne?

Nærum.

Ja, netop. Det er en Bogholder Sjøberg fra Malmø og hans Broderdatter. Men der er endnu en Herre med os, som er forlovet med den unge Pige. Det er en Danskt, der har kjøbt en Eiendom i Nærheden af Malmø og sat sig ned som Landmand. Han bliver her med det Samme en 14 Dages Tid for at overvære Landmands = Forsamlingen. Hans Navn er Villadsen.

Conradsen.

Dog vel aldrig Georg Villadsen?

Nærum.

Justement ham.

Conradsen.

Er det ham — javist blev han Landmand; og jeg husker, han har engang fortalt mig, at han som Dreng har opholdt sig et Par Aar i Omegnen af Malmø.

Nærum.

Ja, netop hos Mamsellens Familie.

Conradsen.

Ham kjenner jeg grumme godt. Han har engang logeret hos os, og det skal være mig en stor Glæde

at træffe ham igjen. — Men hvad jeg vilde sagt, er Hr. Sjøberg gift?

Nærum.

Nei, han er ugift, uagtet han rigtignok al den Tid jeg har kjendt ham, har talt om at gifte sig. — Men kom nu, saa skal jeg forestille Dem. (Til Sjøberg.) Tillader Herren, at jeg forestiller Dem en Ven af mig, Hr. Conradsen, der er en god Bekjendt af Mamsel Claras Kjæreste. Han glæder sig meget til at gjøre Deres Bekjendtskab, saa meget mere som han sætter Priis paa, at Hr. Sjøberg er en stor Kjender og Elsker af vort Sprog og vor Literatur.

Sjøberg.

Min Herre slemmer herudi saavel som i meget Andet. (Til Conradsen.) Jeg fordrister mig ikke til at give mig ud for en Kjender af et saa poleret Sprog som det danske. Men dersom Han vil nøies, Monsieur, og ikke forlange for stor Accurateesse i Stilen, saa troer jeg nok at kunne exprimere mig saaledes, at Han skal forstaae mig.

Conradsen.

Na, det har gode Veie! (Affides til Nærum.) Han taler noget underligt, den Mand.

Nærum

(ligeledes sagte).

Wist gjør han, uagtet han med megen Flid har

lært sig selv Dans, blot ved Læsning. Men til Uheld var den eneste danske Bog, der faldt ham i Hænderne, et Exemplar af Holbergs Comedier, saa han rigtignok udtrykker sig lidt gammeldags. Men det er forresten en grundstiftelig Mand, i hvis Huus jeg har nydt stor Artighed.

Conradsen.

Ja bevaes, det seer man strax, at det er en smuk Mand, og Tomfruen synes jeg ogsaa grumme godt om.

Nærum.

Ja, men for Guds Skyld kald hende Mamsel. Tomfru er derovre en fornærmelig Tiltale.

Conradsen.

Det har jeg Skam ikke vidst. (Til Clara.) Som jeg hører har Mamsellens Kjæreste betænkt at blive her et Par Uger.

Clara.

Ja, ty værr.

Nærum.

Mamsellen siger „desværre“, da det falder hende lidt tungt at stilles fra sin Kjæreste.

Conradsen.

Men kunde Mamsellen da ikke ogsaa forblive en Tid i Kjøbenhavn og komme hos en eller anden Familie?

Clara.

Nog kunde jag det, Hr. Conratsen; men det tyckte farbror icke om.

Conradsen.

Stfe det?

Clara.

Jag skall säga mitt herrskap, huru det gick till. Men jag beder om förlåtelse, om jag icke förklarar mig så bra som farbror, som är lärd och har studerat det danska språket ifrån fundamenterna. Det var på det viset, att vi fingo besök en dag af en bekant till vår familj, en Prostinna Lejonhufvud. Den middagen hade vi fricassée på lamm och kyckling med krusbärssylt.

Conradsen.

Krusbärssylt?

Clara (til Rarum).

Vill Hr. Extraskrifvaren vara så beskedlig och förklara för Hr. Conratsen, hvad krusbärssylt är.

Rarum.

Det er Stiffelsbærgrød.

Clara.

Ja, så heter det. Nu må Hr. Conratsen veta, att Prostinnan är en stor älskare af krusbärssylt, och att jag har lärt dess lagning af

hennes nåd, Landshöfdingskan. När nu Prostinnan fick höra, at jag skulle resa till Köpenhamn med Georg och blifva der någon tid, så sade hon: Clara måste heldre stanna qvar hos mig, när hon lagar ett så deliciöst krusbærssylt. Och så sade farbror ja — och allt hvad jag har tiggat farbror om och gråtit, det har inte hjälpt, och med möda var det, att jag tordes följa Georg till Köpenhamn. Men det har jag sagt: skall jag till Prostinnan, inte lagar jag krusbærssylt för henne.

Fjerde Scene.

Sjöberg. Clara. Nærum. Conradsen. Anders.

Anders (til Sjöberg).

Jeg skulde hilse saa flittig fra ham, der fører Baaden, og spørge, hvor han skal lægge Deres Løi fra sig.

Nærum.

Vi kan vist lægge det ind hos Folkene i Huset — blot for det Første. Jeg tænker, vi faae ret strax en Bogn.

Anders.

Det faaer Herren ikke paa denne Tid. Der er ikke en eneste Bogn henne paa Trefanten.

Conradsen.

Det samme troer jeg. Hvis jeg turde give Dem et Raad, skulde De blive, hvor De er. Her er et meget fornøieligt Sted.

Nærum.

Ja — men vi skulde dog vise dem lidt om i Dyrehaven. Her er i grunden Ingenting for Fremmede.

Anders.

Det er Alltsammen en Bane, min rare Herre. Her er nu allerede mangen Søndag saa fuldt, at man ikke kan spytte ligeud.

Conradsen.

Det har Anders min Tro Ret i.

Anders.

Der kan De høre, Herre! Hos os komme de fineste Folk fra Byen. Her kommer hver Søndag en Spæthøker fra Borgergaden, hans Kone og to Døttre; det er de deiligste Menneffer, man vil see for sine Dine. (Lettende paa Hatten.) Hvad Interessse har jeg af at lyve for saa galante Folk som De er?

Conradsen.

Det er sandt, her kommer meget reputeerlige Folk.

Anders.

Og hvad har De saa, naar De kommer ud til Bakken i Dyrehaven? Det er et Sted, jeg ikke æstimerer saa meget som jeg vil sige det Stykke Skraa,

jeg nu bider af. Jeg var engang med en Kammerat inde i et Telt, som de havde reist et Flag paa, saa vi tænkte, det kunde ret være Noget for os. Og saa forlangte først jeg en Dram. Men der skulde Herren ha'e seet et Snapseglas! Det var den Onde han — ja, jeg maa ikke bande — men det var ligesom jeg vilde tage en Kirschbærsteen, slække den midt over og drikke af den ene Hælvte. (Med halvbulgt Latter.) Jeg kunde ikke bare mig for at spørge den lille Jomfru, der stod i Teltet, om jeg og min Kammerat skulde dele den Snaps.

Sjøberg (til Conradsen).

Jeg nægter ikke, Monsieur, at Alt hvad jeg hører gjør mig betænkelig, saa jeg er ganske tvivlraadig, om jeg skal føre min Broderdatter til Kilden. Jeg har læst Udskilligt om deslige Kildereiser, hvori man vel afmaler Vandets Dyb og Kraft paa det Bedste; men det skal jo ikke være ganske sjældent, at ved Kilden smukke Folks Døttre bortføres af unge Karle, eller som der udtrykkelig stod, at ved Kildereiser mangen Jomfrus Dyb og Ære geraader i Fare.

Conradsen.

Saamænd, man har vel hørt saa galt før.

Femte Scene.

De Lørrige. Georg Villadsen (fra høire Side).

Georg.

Nei, den Nei kunde vi have sparet. Der er ikke en eneste Vogn at faae, om man saa vilde opveie den med Guld. — Men hvad seer jeg! Det er jo min gamle, ærlige Vært fra Kjøbenhavn.

Conradsen.

Savist er det, og De kan troe, det er mig hjertelig kjært, at vi saa uventet skal mødes. — Ja, saa er vi jo Alle ikke saa fremmede for hverandre — (til Sjøberg) og jeg vil derfor nu gjøre Dem et velmeent Forslag. Til Dyrehaven kan De jo ikke komme. Men vil De blive her, saa haaber jeg, at De gjør mig og min Familie den Ære at tage Deel i vort ringe Aftensmaaltid.

Sjøberg.

Jeg er min Herre meget takskyldig for dette smukke Tilbud.

Conradsen.

Her er Skam Intet at takke for. Herude er der ikke ret mange Ting at faae, saa man skal hjælpe hinanden efter fattig Leilighed og saa godt man kan — og allermeeft, naar Taler er om et Besøg af vore kjære Naboer fra den anden Side Sundet. Nu skal jeg

see til at faae fat paa min Kone og min Datter.
Imidlertid viser Hr. Villadsen Dem nok lidt om herude.

(Gaaer ind i Huset, fulgt af Anders.)

Georg.

Her er nok ikke Meget at see — men lad os
gaae her nedad.

(Frederik kommer ind fra hoire Side.)

Georg (til Frederik).

Jeg maa dog lade Dem vide, at vi blive her.
Vi har truffet gamle Bekjendte.

(Gaaer med Sjøberg og Clara.)

Sjette Scene.

Frederik. Strax efter Elisa.

Frederik

(paa den ene Side af Scenen).

Blive her — nei, det skulde Bofferen gjøre.
Men seile videre med mine to Matrosdreng, kan
jeg heller ikke. Hvordan bærer jeg mig ad —

(Elisa kommer ind fra Stranden.)

Elisa

(paa den anden Side af Scenen).

Er det ikke stor Uret af Fa'er! Han lader sig
hverken see eller høre.

Frederik.

Dg den smukke Elisa, der smilte saa mildt og

saa undseeligt, da jeg bad hende om at turde hilse paa hende i Dyrehaven — o, det er skammeligt!

Elisa.

Og hvad maa han troe om mig? Han spurgte mig saa udtrykkelig, om vi ikke tog i Skoven idag. Han maa jo tænke, jeg har villet have ham tilbedste. O, det er meget kjedeligt!

Frederik.

Naar blot Tiden slog til, saa gif jeg ud. Men jeg vil prøve det — jeg vil tage dygtig lange Skridt. (I det han vil gaae, bliver han Elisa vaer.) O, min Gud, hvad seer jeg! Jonfru Elisa her!

Elisa.

Og De, Hr. Châtelet! Men hvorledes kommer De her?

Frederik.

Bed det lykkeligste Uheld, man kan ønske sig. Den Seilbaad, der skulde føre mig til Bellevü, er gaaet paa Grund her. Og jeg Ubesindige, der bandede min Stjebne! Men hvor kunde jeg drømme om at træffe Dem her!

Elisa.

De maa endelig heller ikke troe, at jeg har vidst det Ringeste om at vi skulde hertil. Men Fa'er har under tiden sine Griller, og idag kunde hverken Moder

eller jeg faae ham derfra — saa meget vi ogsaa
had ham.

Frederik.

Men saa er det jo Forsynets Beslutning, at vi
alligevel skulde træffe hinanden.

Elisa (undseelig).

Ja, jeg troer det næsten.

Mel. Aus Feuer ward der Geist erschaffen.

1.

Frederik.

En Gud, jeg troer, har mig bestjærmet.

Elisa.

Var ei det steet, det var en Skam.

Frederik.

Til Dem min Tanke hen har sværmet.

Elisa (affides).

Og mine Tanker hen til ham.

Begge.

Med Haabet jeg forlod mit Hjem:

Jeg samles skal idag med Dem!

2.

Frederik.

Elisa! traf jeg ei det Rette,

At det er steet ved Amors Bud?

Elisa.

Det er for svært for mig at gætte.

(Afsides.)

Nu kommer han dermed — o Gud!

Begge (aifsides).

Jeg (Hun) har ei Mod at høre paa

Det Ord, jeg (hun) end ei tør forstaae.

Syvende Scene.

De Forrige. Conradsen og Mad. Conradsen.
Siden Georg.

Conradsen

(kommer trækkende med sin Kone fra Huset).

Kom, Kone, jeg seer, Vise er allerede her.

Mad. Conradsen

(med en Serviet bundet om som Forklæde).

Men, Mand, saadanne som jeg seer ud —

Conradsen.

Na, hvad siger det! Villadsen har før seet dig med Forklæde om. (Til Frederik, der endnu vender Ryggen til ham.) See, her skal jeg præsentere Dem min Kone — (Forbausset, da Frederik vender sig om.) Hr. Sjatelet!

Mad. Conradsen.

Secretairen! (Til Conradsen.) Men hvad skal det sige?

Frederik.

Bedste Hr. Conradsen! De gjør mig lykkelig. Jeg har alt i lang Tid ønsket at presenteres for Deres Familie, og De forekommer blot mit Ønske.

Conradsen (flau).

Na, jeg be'er mangfoldig!

Mab. Conradsen
(affides til Conradsen).

Maa, lille Mand, du forstaaer godt at forpurre deres Sammentømster. (Sait, til Frederik.) Har Hr. Secretairen isinde at tilbringe Dagen herude?

Frederik.

Ja — det har jeg halvveis. Jeg har hørt dette Sted meget fordeelagtig omtale.

Conradsen
(affides til sin Kone).

Der kan du dog see, Mutter.

Mab. Conradsen
(affides til sin Mand).

Vi maae bede ham spise med os iasten.

Conradsen.

Nei, det behøves ikke.

Mab. Conradsen.

Øh, hvor kan vi undgaae det! Du har jo presenteret mig for ham — husk paa det. (Sait.) Min

Mand og jeg vilde ansee det for en stor Ære, hvis
 Hr. Secretairen vilde tage Deel i vort Aftensmaaltid.

Frederik.

O, med største Fornøielse — naar jeg blot ikke
 uleiliger . . .

Mad. Conradsen.

Naar ingen Naade.

Conradsen.

Naar, der er Villadsen! Kom, Kone!

(Georg træder ind.)

Georg.

Madam Conradsen! Skal vi sees igjen! — Men
 hvem er den unge Pige? Er det virkelig den lille
 Elisa?

Mad. Conradsen.

Ja, er hun ikke voret godt?

Georg.

Jo, det skal jeg love for — (til Elisa) For tre
 Aar siden var De knap halvvoeren, og nu — (Affides
 til Frederik.) Det er saagu' bleven en kjon Pige.

Frederik

(for sig selv).

Ja, det er en stor Nyhed, han fortæller mig!

Conradsen (affides).

Det er bedst, Lise kommer herfra. (Søtt, til Georg.)

Ja, De vil faae god Leilighed idag til at fornye Be-

fjendtskabet. Nu skal hun ind og hjælpe sin Moder.
Kom Mutter! Kom Pise!

(Gaaer ind i Huset med Kone og Datter.)

Frederik (til Georg).

Hør, kjære Ven, fortalte De ikke, at De blev her?

Georg.

Jo, vi er' inviterede af Conradsens.

Frederik.

Det er jeg ogsaa. Men nu har jeg tænkt paa, om vi ikke paa en eller anden Maade kunde give vort Bidrag til Aftensmaaltidet, jeg mener, forstjønne det med en eller anden Bagatel.

Georg.

Det er et godt Indfald, det maae vi gjøre.

Frederik.

Der kommer Matrosen. Maaskee han kan sige os Bested. — Hei, Kammerat, kom herhid!

Ottende Scene.

Frederik. Georg. Anders.

Frederik (til Anders).

Er der ikke et Slags Værtshuushold her paa Stedet?

Anders.

Det veed den søde Gud der er. Hvis min rare Herre ønsker Noget, hvad det saa er, saa sliig kun til.

Frederik.

Vist ønskede jeg... men jeg veed ikke ret selv hvad. Er der ikke en Opvartningspige her, jeg kunde tale med?

Anders.

Jo, min rare Herre! Jeg tjener for Opvartningspige.

Georg.

Hahaha!

Frederik.

Na Snak!

Anders.

Ja, andre har vi ikke. Jeg skal sige Dem, Fruentimmer det er saadanne strøbelige Varer. De holder ikke al den Slitage ud.

Frederik.

Nu, saa sig mig da — (til Georg) Hvad mener De om et Par Flaster extra god Viin?

Georg.

Ja, see til at faae dem.

Frederik (til Anders).

Kan du da skaffe mig 2 eller 3 Flaster god Viin?

Anders.

Gud velsigne Dem, Herre! De kan faae Alt her hvad et Menneske kan forlange. Men Viin har vi ikke.

Kan en god Dram ikke gjøre det? Vi har Pomerans og Cochleare —

Frederik.

Nei, saa min Sjæl, om jeg vil have Pomerans.

Anders.

Ja, De vil nok heller ha'e en Snaps reen Dansk; det Samme siger jeg. Nu skal jeg —

(Vil gaar.)

Frederik.

Na vist ikke! Nu sulde jeg nok tractere Conradsens Familie med dansk Brændeviin!

Anders.

Er det Hr. Kunradsen De taler om? Ja saa staaer jeg Dem inde for, at De ikke behøver Viin. Han er en sjarmant Mand. Han kommer aldrig herud til os, uden at han har Alt med hvad der hører til en Puns, der siger Sparto.

Frederik.

Ja, det er rimeligt nok. Saa lad da Vinen fare. Men jeg er vant til Thee om Aftenen — (til Georg) og De vist med. (Til Anders.) Kan man faae togt Vand paa Maskine her?

Anders.

Jo, Gud bevares — naar De selv bringer Maskine med.

Frederik.

Na Herre Gud! — Jeg mærker nok, at her er
 Ingenting at hente. Siig mig da blot, hvor skal
 Bordet dækkes?

Anders.

Bordet? — Alle Kysthusene ere nu besatte —
 ja, hvis Hr. Kunradsen har betænkt at dække Bord,
 saa kan det prægtigt sættes herude i det Frie. Men
 der er helligs Mange, der holde mere af at ligge i
 Græsset.

Frederik.

I Græsset! — Er der ikke et Par Bærelser at
 faae inde hos Jer?

Anders.

Det er der jo nok, men de er' saa lave og saa
 smaa. Jeg skal siige Dem, Huset her er bygget af en
 Mand, der har faret meget paa Bornholm med en
 Viskerqvase. Han var nu vant til en lav Rahyt, hvor
 man ikke kan staae opreist. De høie Bærelser skenerede
 ham.

Frederik.

Men han skulde smukt have tænkt paa sine Gæster.

Anders.

Jøsses, min rare Herre! naar vore Gæster sætte
 sig ned, saa kan de deilig staae opreist. Men jeg
 maa nu ind. (Affsides, idet han vil til at gaae.) Det er

nok en af de rigtige Mahogni-Herrer, af dem med indlagt Arbeid.

(Standses ved Husets Indgang af Mad. Conradsen.)

Niende Scene.

De Forrige. Mad. Conradsen.

Mad. Conradsen. 7

Vent lidt, Anders! (Til Frederik.) Min Mand og jeg have talt om at faae Bord og Stole herud og spise lidt tidlig, fordi vore Fremmede fra Eversrig have gjort den lange Søreise og kunne nok trænge til en Forfriskning. Men Hr. Secretairen er vist ikke vant til at spise saa tidlig.

Frederik.

Men idag kommer det mig meget tilpas. Jeg har, oprigtig talt, ikke taget mig Tid til at spise ordentlig til Middag.

Mad. Conradsen.

Da skal jeg sandfærdig ogsaa skynde mig. Anders, sørg for, at de Sager, vi have bragt med, bæres herud.

Frederik.

Kan vi ikke være Dem behjælpelige med Noget?

Mad. Conradsen.

Oh, skulde Secretairen uleilige sig . .

Frederik.

Det er just muntert, naar man er i det Frie.
(Til Georg.) Følger De med?

Georg.

Ja, det forstaaer sig. Det er ikke første Gang,
jeg har hjulpet Mad. Conradsen paa en Skovtour.

(Han, Frederik og Anders gaae ind i Huset.)

Mad. Conradsen.

Det er et sjeldent Menneske, Secretairen, saa
ligefrem som man kunde være en af hans Lige. Naar
han nu blot meente det oprigtig med vor Lise — ja,
idag skal jeg tilforladelig holde Die med ham.

(Gaaer ind i Huset, nikkende til Clara og Elisa, der
komme fra Stranden.)

Tiende Scene.

Elisa og Clara komme Arm i Arm, bindende paa en Krands af
Kornblomster.

Begge.

Mel. Solen gaaer baf Nasen ne,
(Fjeldeventyret af Bjerregaard.)

1.

Solen gaaer mod Havet ned,
Kaster Guld derover.
Let mod Landets jævne Bred
Glaae de lange Bover.

Fjernt berude Bølger gaae
 Smukt med Purpur i det Blaa.

2.

Snart er Dagen atter endt,
 I dens Død er Mildhed.
 Nattens Bud os vorder sendt
 Kun i Fuglens Stilhed.
 Klar som Dagen, men saa tyft,
 Nærmer Natten sig vor Kyst.

3.

Sommeraften, du som tidt
 Favned' mig fortroligt,
 Du, som veed hvad jeg har lidt,
 Gjer mit Hjerte roligt!
 Af din Hvil, af din Fred
 Send til mig en Straale ned!

Clara.

Ack, hvad denna sång är vacker! Hur ofta
 har jag inte sjungit den, när jag var bedröfvad!

Elisa.

Men hvor har du lært den?

Clara.

Af en student ifrån Christiania, som var i
 besök hos landshöfdingens fru. (Da Kranfsen er

färdig.) Se så, nu är den bra! Låt mig nu sätta den på ditt hufvud.

Elisa.

Paa mit?

Clara.

Jag har bestämt den till dig. (Sätter den paa hende.) Ack, nu är du dubbelt så vacker som förut.

Elisa.

Du gör mig gånsteflamfuld.

Clara.

Men låt mig nu se, Elisa, att du icke glömmet det: vi säga du till hvarandra.

Elisa.

Nei, det gör jeg gjerne; det skal jeg vist icke glemme.

Clara.

Du tror icke, hur jag glädt mig åt denna resa till Köpenhamn. Mången afton har jag gått vid Malmös strand och med längtan sett öfver till eder berömda hufvudstad. Jag har bedt sundets vågor taga mig med sig. Jag har sagt till solen, när den gick ner i Seland's skogar och lundar: hälsa det sköna landet, hälsa den stora sta'n med de glimmande tornen, med de herrliga environgerna, med all den prakt och rikedom, om hvilken jag, sedan jag var et litet barn, så ofta har drömt!

Elisa.

Er det sandt, Clara?

Clara.

Ja, jag vill just säga som sanningen är. Det var engång en tysk familj hos oss; de voro hederliga och beskedliga allasammans, och dock kunde jag icka blifva förtrolig med dem. Jag förstod dem icke alltid; tyska språket är mycket svårt att begripa — och vi voro i många afseenden så olika. Men när Danskar komma öfver till oss, då tycker jag alltid, att det är främlingar och dock bekanta. Och när jag läser en dansk novell eller ett af edra skådespel, så förstår jag det allt ihop, fastän jag icke känner hvarje ord eller sats. Och nu tycker jag, som jag genom edra skrifter i lång tid skulle ha' stått i brevexling med er, och att vi nu skulle mötas som vänner eller slägtingar.

Elisa.

Deri har du vist Ret, Clara. Dgsaa jeg er glad ved, at jeg forstaaer dig saa godt.

Clara.

Ja, bevar's! Men jag har också hela tiden talt Dansk till dig. Men nu vill jag fråga dig, Elisa, vill du vara min syster, och skola vi älska hvarandra som syskon?

Elisa.

Gjerne, kjæreste Clara! Med Glæde vil jeg være
din Søster.

Clara.

Du har ett så behagligt sätt at vara, att vi
absolut måste blifva vänner.

Mel. Vintren rasat ut bland våra fjellar. (Lindblad.)

Ja, mig säger någet i ditt öga,
Att vi lära nog förstå hvarann.
Älska mig och akta det kun föga,
Jag en främling er — det går nog an.

Elisa.

O, det er mig som for længe siden
Jeg har kjendt dig, og du var mig kjær.
Kjærlighed den spørger ei om Tiden,
Omme Hjerter staae hverandre nær.

Clara.

Kärlek, vet jag, spørjer ei om tiden;
Ömma hjertan stå hvarandra när.

Elleve Scene.

Elisa. Clara. Conradsen. Mad. Conradsen. Frederik.
 Anders. Nærum. Alle komme dansende ind med hamborger-
 stoffske Trin, Anders i Spidsen med et Bord omvendt paa Hovedet.
 Siden Sjøberg.

Mel. Her kommer jeg med mine Mænd.

(Af „Refruten“, 13de Scene, efter en Marsch
 i Finalen i 2den Akt af „Pigen ved Seen.“)

Anders.

Her kommer først med Bordet jeg!

Frederik.

Her kommer jeg med Kalvesteg!

Georg.

Her kommer jeg med Halmstads Lar!

Anders.

Nu kommer jeg med Stole strax.

Nærum.

Her kommer jeg med Smør saa frist!

Mad. Conradsen.

Her kommer jeg med stegte Fisk!

Conradsen.

Her kommer jeg med Ost fra Holland, der har vasket sig!

Nei, vil De bare lugte den!

Nærum (lugter til den).

Fortræffelig!

Frederik og Georg (ligeledes).

Fortræffelig!

Conradsen. Nærum. Frederik. Georg.
 Her kommer jeg (han) med Ost fra Holland, der
 har vasket sig!

Nei, vil De bare lugte den! Fortræffelig! Fortræffelig!

Frederik.

Hvilken Fryd, den klare Sommerdag
 Alt famles i et saa muntert Lag.

Alle.

Ja, i den klare Sommerdag
 Vi famles her i et muntert Lag.
 Vi vil give Sorgen Løbepas,
 Vi vil tænke kun paa vor Galas.

(Sjøberg kommer ind.)

Conradsen.

Naa, der har vi jo vor Ven, Hr. Sjøberg.

Sjøberg.

Jeg har dog ikke ladet Ham vente paa mig?

Conradsen.

Nei, De kommer just tilpas.

(Gaaer hen til Bordet og hjælper sin Kone og Datter med at bringe Alt i Orden, assisteret af Georg. Anders, der er gaaet og kommet tilbage med Stole, sætter disse hen. Frederik søger imidlertid at vexe nogle Ord med Elisa.)

Sjøberg

(i Forgrunden med Clara og Nærum).

Hør, Clara, jeg vil paaminde dig om, nu du er i et fremmed Land, at være forsigtig i din Tale.

Clara.

Försigtig? Jag förstår inte farbror.

Sjöberg.

Ja, mit Barn, du maa finde dig i, at jeg udtrykker mig i det danske Sprog, hvilket at gjøre fra den Stund, jeg har betraadt Landet, jeg ansaae for meest anstændigt, og kan Hr. Nærum bevidne, at jeg, siden vi steg i Land, ikke har talt et svenskt Ord.

Nærum.

Det er sandt, det kan jeg bevidne.

Clara.

Jag förstår allt bra — men farbror ville påminna mig . . .

Sjöberg.

Ganske rigtig, og agt nu vel paa mine Ord. De Danske ere meget brave og hæderlige Folk; derom kan der ikke tvistes. Men de have deres synderlige Egenheder, som alle vi Mennesker. Jeg haver studeret dem igjennem deres Skrifter og kjender dem grundigt. Der gives visse Gæmmer, hvorudi alle Mennesker ere enige, men her vil man ikke indrømme Sandheden deraf. Jeg anfører dette, fordi du er ung, og Ungdommen er en Elskere af at disputere. For at tage et Exempel, man vil her ikke gjerne høre, at Jorden er rund; det er, som sagt, en Egenhed hos denne iøvrigt oplyste Nation, og som man maa holde dem

tilgode. Skulde nu denne Sag komme paa Tale, saa stig du, mit Barn, at Jorden er flak som en Vandefage.

Clara.

Nog skall jag det, farbror.

Conradsen (nærmer sig).

Hvis Selskabet behager, saa ville vi sætte os tilbords. Hr. Sjøberg tager nok Plads hos min Kone, og De (til Georg) vil nok sidde hos Deres Kjæreste. Saa maa min Ven Nærum nøies med min Dat — (seer, at Frederik allerede har budt Elisa Armen) naa, jeg seer at Secretairen allerede — (til Nærum) ja, saa lad os to sidde sammen. (Efterat Alle have sat sig.) Behag nu at holde Dem til Retterne. Mutter, et Stykke Kalvesteg til Hr. Sjøberg. (Til Georg.) Ja, De, Hr. Villadsen, maa lade som De var hjemme og sørge for Dem selv. (Til Clara.) Ikke saa pæn, Mamsel. I Luften har man Appetit.

Clara.

Ja, tors inte, Hr. Conratsen, eljest äter jag för mycket.

Mad. Conradsen

(til Frederik, der taler med Elisa).

De glemmer at spise, Hr. Secretair.

Frederik.

Jeg er just ifærd dermed.

Conradsen.

Nu vilde jeg gjerne itide gjøre det høistærede Selskab et Spørgsmaal., Min Kone pleier altid at sige, at naar man gjør en Skovtour, skal man tage Bunsch-Extract med.

Mad. Conradsen.

Pleier jeg?

Georg.

Sahaha! Det er nok snarere Dem, Hr. Conradsen, der pleier at sige det.

Conradsen.

Er det mig? Ja, det er jo et Indfald, jeg kan være bekjendt. Nu vilde jeg da spørge Dem, om vi ikke ligesaa godt strax skulde tænke paa den Sag — saa meget mere som jeg seer, at Anders allerede krydser herhen med det fogende Vand. Altsaa —

Frederik.

Altsaa ere vi Alle ganske af Deres Mening. (Anders kommer ind med en gammel, stor og sort Theekjebel.)

Mad. Conradsen.

Men, Anders, at komme herud med den sorte Kjebel!

Anders.

Ja, undskyld, lille Madam! Det voldes Ilden, at den bliver saa sort.

Conradsen.

Lad saa Alt til, Mutter, og stænk om i Glasfene. Jeg ønsker nemlig, inden jeg udbringer den første Skaal, at henvende mig med et Par Ord til det ærede Selskab.

Mad. Conradsen.

Ja, begynd du kun!

Conradsen (reiser sig).

Høistærede Selskab! Naar jeg tænker paa, at vi Alle her paa en meget selsom Maade ere blevne samlede paa et Sted, der kaldes de Fattiges Dyrehave, saa synes det mig, at det er ikke uden Betydning, det er skeet saaledes. Der er jo i den senere Tid talt og skrevet Meget om en god og venlig Forstaaelse mellem de nordiske Riger, og det er ogsaa en Sag man skal tænke paa i de velsignede Fredstider, vi nu har. Men skulde jeg nu med eet Ord forklare den Glæde og Behagelighed, vi kan vente os af et godt Naboskab, saa vilde jeg sige, det er de Fattiges Dyrehave; thi Ingen af os kan slaae stort paa, men maa nøies med en besteden Lykke. Denne kan imidlertid ved jævnligt Samqvem, og naar Enhver vil skyde sin Part til, blive baade gavnlig og fornøielig, tiltrods for vore knappe Raar. Fattigdom, pleier jeg altid at sige, er ikke saa stor Ulykke som det gemeenlig antages. Man lærer snart at være nøisom, og saa

føles Fattigdommen ikke. Men Rigdom kan let blive en Plage, efterfom det ligger i den menneskelige Natur, bestandig at begjære Mere. — Dersom nu vore kjære, svenske Naboer ville være lidt overbærende med os, saa troer jeg, vi ville komme prægtig ud af det med hinanden. Vi Danste ere noget skjemtsomme af Natur og kunne ikke ret længe tage en Sag blot fra den alvorlige Side. Men om ogsaa Lystigheden nu og da løber lidt af med os, saa mene vi det dog godt, uden Falst og Forstillelse. — Og hermed vil jeg bede Enhver tage sit Glas og ønske vore Venner fra Sverrig Velkommen paa dansk Grund.

(Man reiser sig og klinker.)

Georg.

En Skaal for en vedvarende god Forstaaelse mellem de nordiske Riger!

Chor.

Mel. For ret os ved Jorden at fryde.

Fra Mælarens Bælte til Sundet

Og atter til Norriges Kyst

Er Dalen og Sletten forbundet

Ved samme begeistrende Røst.

Held os! :: at Enighed Norden forbinder!

En Skaal! :: for Nordens treenige Land!

:: Fortidens store, straalende Minder

Slynger om os Forsoningens Baand. ::

Conradsen.

Ja, det gaaer til Hjertet at synge i det Frie. Men er der nu Ingen af det ærede Selskab, der kan fornøje os med en smuk, lille Sang?

Mad. Conradsen.

Jo, det kan Mamsel Sjøberg. Elisa har sagt mig, hun synger saa smukt.

Conradsen (til Clara).

Saa haaber jeg, De gjør os den Glæde —

Clara.

Ack, Hr. Conratsen, huru törs jag i en så tallrik societet . . .

Georg.

Syng du fun, Clara; her behøver du ikke at genere dig.

Clara

(synger ad libitum en svensk Sang. Derfom hun skulde synge en til, kan det indledes ved, at Georg opmuntrer hende dertil med et Par Ord).

Frederik

(efterat Clara har sjunget).

En Skaal for vort Naboland hiinsides Sundet, hvor Sangen har et udkaaret Hjem, og hvorfra saa skønne Ord og Melodier ere komne over til os.

Conradsen

(efterat man har klinket).

Dg nu, inden vi reise os, et lille Glas paa
Falderebet! Mine Herrer og Damer, Velbekomme!

Sjøberg (til Elisa).

Min skønne Jomfru! jeg ønsker Hende et vel-
smagende Maaltid.

Elisa.

Jeg takker, Hr. Sjøberg. Iligemaade!

Conradsen (til Sjøberg).

Ja, er det ikke sandt? saadanne at tilbringe en
Dag i det Frie under Sang og Lyftighed, det er en
Forfriskning for hele Ugen.

Sjøberg.

Men Monsieur kan ogsaa prise sig lykkelig, der
er vel gift, og har en Datter af saa stor Dyd og
Skjønhed.

Conradsen.

Saamænd! (Ibet han skotter hen til Elisa, der taler med
Frederik.) Naar unge Piger i vore Dage blot ikke
havde Nykker og vilde flyve saa høit.

Sjøberg.

Monsieur mener — ?

Conradsen

(forsættlig høit og med et Sideblik til Frederik).

Nu ja, jeg mener, vi ere simple Folk. Skulde

hun engang giftes, saa maatte det være med en Mand, der ikke er for høit paa Straa, men paa en stikkelig Maade kan ernære hende, enten det nu er med Bennen eller med et Haandværk.

Sjøberg.

Nu troer jeg, at jeg forstaaer Ham. Naar Han siger med Bennen, saa mener Han en Svigersøn, der er vant til Skrivers og Regnskaber og forstaaer sig perfect paa sit Bogholderi.

Conradsen.

Det er sandt, det er ikke at foragte.

Frederik

(affides til Elisa).

O, De troer ikke, hvor lykkelig jeg befinder mig paa dette Sted, som De kalder simpelt.

Conradsen (affides).

Lise hun snakker mig for meget med Secretairen. (Høit.) Kom, Lise, jeg synes, vi skulde gaae ned til Stranden og more os med at see paa Søen. — Hr. Sjøberg gaaer vel med os?

Sjøberg.

Net strax. Jeg har blot et Ord at tale med Hr. Nærum.

Conradsen.

Ja, De tænker da vel ikke paa at tage over til Malmø endnu i aften?

Sjøberg.

Nei, jeg kunde maastee nok have lyst at blive her endnu en Stund.

Conradsen.

Det kan jeg lide. Vi skal vise Dem alle Byens Mærkværdigheder og føre Dem omkring paa de offentlige Forlystelsessteder.

Sjøberg.

Jeg siger Ham Tak forud. Jeg har læst om et skønne Tracteursted, der skal være i Nærheden af Byen. Hvis Han kunde vise mig det, skulde jeg være Ham stor Tak skyldig. Det hedder Mester Daniels Have.

Conradsen.

Kan jeg spørge det op, saa skal vi min Tro gaae derhen.

Frederik

(i Forgrunden til Georg).

Hvad er det for et aparte Sprog, denne Hr. Sjøberg taler?

Georg (leende).

Ja, vor Herre maa vide det. Han er en underlig Praas. Med mig har han derovre aldrig villet tale Dansk, og jeg maatte bryde paa det Svenske saa godt jeg kunde.

Conradsen.

Rom saa, Børn, nu gaae vi.

(Alle gaae med Undtagelse af Sjøberg og Nærum.)

Nærum.

Hr. Sjøberg ønskede nok at tale med mig?

Sjøberg.

Ja, jeg vil betjene mig af Hans gode Raad og Indsigter, da jeg kjender Hans Nidkjærhed for min Person. Jeg har alt i flere Aar havt isinde at forandre min eenlige Stand, men er altid bleven forhindret udi saadant priseligt Forsæt. Nu synes det mig ligesom at være Himlens Tilstikkelse, at jeg er kommen til dette Sted og har lært Hr. Conradsens Datter at kjende.

Nærum.

Ja, det kunde Skam være et smukt og passende Partie, naar Hr. Sjøberg mener, at hun og Faderen —

Sjøberg.

Tomsruens Fader lod nylig nogle Ord falde, der forekom mig som en udtryffeligg Dymuntring. Han ønskede sig blandt Andet allerhelst en Bogholder til sin Datter, og jeg har desuden læst mig til, at man her i Landet sætter stor Priis paa Bogholderiet. Veiler jeg ikke, saa har man her opfundet den Regnemaade, der kaldes Regula Detri, eller som de Danske udtrykke sig, Regula Petri.

Nærum.

Ja, det kan Skam nok være.

Sjøberg.

Men uagtet disse gode Udsigter skulde det være mig

kjært, om Hr. Nærum vilde tale med Jomfruens Fader udi Genrum og erfare hans Tanker.

Nærum.

Det skal jeg med største Fornøielse gjøre, og tvivler jeg ikke paa et gunstigt Svar.

Sjøberg.

Men nu Jomfruen — jeg vilde gjerne vise hende en liden Opmærksomhed ved en Skjænk, hvoraf hun kunde skjønne mit Sindelag. Min Broderdatter har bragt en Lugteflaske af Sølv med, som jeg har arvet efter min Bedstemoder; man kalder den vist her en Balsomsbøsse. Mener Hr. Nærum, at jeg tør fordrifte mig til at sende hende samme?

Nærum.

Det kan der saavist Intet være iveien for.

Sjøberg.

Saa vil jeg gaae ind og hente den.

(Han og Nærum gaae, idet Frederik træder ind.)

Lovte Scene.

Frederik. Siden Georg.

Frederik.

Den gamle Conradsen lægger da bestemt an paa, at holde Elisa fra mig. Jeg kan ikke faae et Ord talt med hende. Er det ikke fordømt?

(Georg kommer ind.)

Georg.

Naa, hvordan gaaer det, Hr. Châtelet? Luger jeg ikke fejl, saa er der Noget galt med Humeuret.
Frederik.

Jeg har i det Mindste Grund til at være lidt ærgerlig.

Georg.

Saa? Ja, tag mig ikke min Egeskæmhed ilde op; det er saa min Natur. Jeg troer, jeg kjender Grunden til Deres Forstemthed. De har et godt Die til den unge Pige herude, Conradsens Datter, og jeg kan ikke fortænke Dem deri. Jeg er selv bleven forundret over, hvorledes hun er voret til sin Fordeel i de sidste Aar. Men hvad er egentlig Deres Hensigt?

Frederik.

Kjære Ven, dersom det kan lykkes mig at vinde hendes Kjærlighed, saa vil jeg allerhelst endnu den Dag idag anholde om hendes Haand.

Georg.

Ja, jeg ventede mig ikke Andet. Mad. Conradsen har fortalt mig meget Godt om Dem; og desuden, den gamle Conradsen er ikke at spørge med, og Pigen er for god til, at man skulde sætte hende Flux i Hovedet, naar man ikke mente det oprigtig.

Frederik.

Jeg mener det oprigtig, De kan troe mig. Men Conradsen har Noget imod mig, jeg veed ikke hvad

det er. Det er mig ikke muligt at faae et Ord talt med Elisa; han holder hende bestandig fra mig.

Georg.

Ja, han er stridig, naar han har sat sig paa Noget, og hans Kone har allerede givet mig et Bink om hans Griller i denne Sag. — Men hør, naar det virkelig er Deres Alvor, at tale med Elisa idag, saa vil jeg foreslaae hende at gaae nedad Veien med mig, og saa kan De jo komme til. Jeg skal saa nok holde mig i en ærbødig Fraastand.

Frederik.

De er en fortræffelig Mand! Vi To maae blive Venner. — Ja, det skal De have tusind Tak for. Gjør hende strax Deres Forslag.

Georg.

Ja — men, som sagt, reent Spil!

Frederik.

Det giver jeg Dem mit Ord paa.

(De gaae.)

Drettende Scene.

Sjøberg og Anders, der komme fra Huset. Siden Clara.

Sjøberg.

Jeg har et Ord at sige Ham, min Søn. Kan jeg stole paa, at Han paa en forsigtig Maade, og uden

at Nogen bliver det vaer, vil levere denne liden Pakke til Jomfru Elisa. Men han skal intet tale om, at den kommer fra mig, men kun hilse fra en god Ven.

Anders.

Naa . . . det skal jeg?

Sjøberg (affides).

Denne Skjænk, trøster jeg mig til, skal gjøre god Virkning. (Hoit.) Der har Han et Par Skilling for sin Meilighed.

Anders.

Taja, det skal nok besørges. (Affides.) Hvad vil han med vores Jomfru Lise? Det er nok bedst, jeg først forhører mig hos Mad. Conradsen. (Vil gaae.)

Sjøberg.

Vent lidt, min Søn! Der skal jo være Vogne her i Nærheden, som man ager paa til Kilden. Kan han formaae en saadan Vogn til at føre os til Byen iaften?

Anders.

Na ja, det kunde nok skee.

Sjøberg.

Men uden at Han lader sig for Nogen herude forlyde med, at den er bestilt af mig. Og samme Vogn maatte være brav stor, saa at en 7, 8 Personer magelig derpaa kunne sidde.

Anders.

Det har gode Veie. Vi har Vogne her med

smalle Sæder, men hvor der om Aftenen pleier van at sidde 4 Personer paa hvert Sæde. Om ogsaa En skal sidde en Smule paa Skjødets af den Anden, det gjør Intet. (Gaaer, idet Clara træder ind.)

Clara.

Ack, farbror, jag är olycklig! Jag frukter, att Georg är mig icke trogen.

Sjöberg.

Ei, hvilke Grillor!

Clara.

Han ser hela tiden så visst på Elisa som om han vore kär i henne: och nu i detta ögonblick såg jag, att han förde henne afsides, och då jag oförmärkt gick närmare, hörde jag, huru han bad henne följa sig, då han ville tala med henne ensam.

Sjöberg.

Saa?

Clara.

Jag har känt på mig, att Elisa måste bli mig farlig. Han är hennes landsman, och de danska flickorna äro så vackra och älskvärda.

Sjöberg.

Clara skal ikke gjøre sig urolige Tanker over denne Sag. Jeg skal selv tale med Elisa. Jeg har

mine visse Grunde til at kunne love dig et forønsket Udfald af min Samtale med hende. Gaae du kun ind og bryd dig om Intet.

Clara.

Ja, farbror, jeg vill också tala med Elisa. Nog kan jag begripa, att Georg aldrig hade kommit på sådana tankar, om hon ej hade gifvit honom anledning dertill. Men det är orätt, det skall hon inte, och jag vill föreställa henne det.

(Gaaer.)

Sjøberg.

Det var godt, jeg fik min Broderbatter bort; thi jeg seer Tomfru Elisa ankomme hithenne. Nu har hun vist allerede erholdt den Skjænk, jeg har sendt hende, saa jeg tør vel nok gjøre strax et Forsøg.

(Elisa kommer ind, men ikke fra samme Udgang, Clara gif.)

Fjortende Scene.

Sjøberg. Elisa.

Elisa (affides).

Jeg synes ikke, det passer sig ret, at jeg spadserer alene med Villadsen. (Høit.) Har Hr. Sjøberg ikke seet Clara?

Sjøberg.

Hun gif ret nu herfra. Men jeg maa ellers

bekjende, min skønne Jomfru, at jeg stod her ganske fordybet i adskillige Tanker, der nok kunde bringe mig til ikke at agte noget Andet.

Elisa.

Men saa forstyrret jeg Dem vist. (Vil gaae.)

Sjøberg.

Nei, ingensunde. Min hjerte Jomfru kommer meget beleiligt. Jeg betragter Hendes Ankomst i den Dieblig som en Tilstikkelse af Himlen.

Elisa.

Kjære Hr. Sjøberg, hvad er der hændt? De gjør mig ganske forstræffet.

Sjøberg.

Ak, reverenter talt, mit Hjerte sidder mig i min Hals. Jeg har havt Omgjængelse med mange artige Fruentimmer. Men jeg har aldrig seet et saa angenemt Syn som Jomfruen. Hendes søde Miner og Belevenhed, item Fripostighed og Familiaritet har ganske ontaaget mine Sandser.

Elisa (affides).

Jeg troer, Manden er ikke ret klog.

Sjøberg.

Mel. Allerdeiligste Climene. (Belle brune, que j'adore.)

1.

Allerdeiligste Gudinde!

Hendes Dines søde Magt

Har forstaaet min Sjæl at binde,
 Og i Lænker alt mig lagt.
 Viid, Hun fik en farlig Gave
 I sit Dies mindste Blink.
 ∴ Af, min Skjønne! Hendes Slave
 Lystrer hvert af hendes Vink. ∴

Elisa (affides).

Men, hvor vil han hen?

Sjøberg.

2.

Jeg er loffet som Ulysses
 Hen til en fortryllet Strand;
 Og ved Hendes Kunster dyeses
 I en Dvale min Forstand.
 Her mig holder fast min Dido
 Med en sød og mægtig Haand.
 ∴ Kom, da, Skjønne! Lad Cupido
 Os forene med sit Baand! ∴

Elisa (affides).

Jeg er halvveis bange for, han har druffet for
 Meget.

Sjøberg.

Jeg kan endelig vel forstaae min dydige Som-
 frues Taushed, og indseer, at den ene grunder sig i
 Modestie og Bestedenhed. Men jeg udbeder mig blot
 at turde om denne Sag tale med Hendes fjære

Forældre, forhaabende, at Hun ikke ganske vil forsmaae Den, der stoler meget mindre paa sine Meriter og de Midler, Himlen har velsignet ham med, end paa min skjønne Tomfrues Overbærenhed og for Hendes Alder ugemene Skjønsonhed. (Gaaer.)

Elisa

(seer efter ham).

Men hvad er alt det jeg har hørt! Jeg troer, det var en Kjærligheds-Erklæring.

Femtende Scene.

Elisa. Clara.

Clara (i Bevægelse).

Elisa, jag vill fråga dig om några saker. Men du skall svara uppriktigt och utan omsvep.

Elisa.

Kan du tvivle derpå?

Clara.

Ja, det vet jag nu inte. Jag känner icke edert bruk här i landet. Men vi svenska flickor hafva det på det sättet, att en annans fästman är oss en helgedom.

Elisa.

En Andens Fästemand? Hvad mener du dermed?

Clara.

Ja, Elisa, jag har sagt dig, jag vill vara din vän, och att vi som danska och svenska flickor vilja hålla tillsammans; och så skola vi dela onda och goda öden — det vet jag, det är intet annat än min skyldighet. Men det säger jag dig förut: min fästman kan jag inte dela med dig.

Elisa.

Nei, det har du Ret i! (Affbes.) Jeg troer, de ere Alle forvirrede i Hovedet. (Heit.) Du mener dog vel ikke, at jeg kunde loffe din Fæstemand fra dig? Det har du ikke Grund til at troe om mig.

Clara.

Ack, Elisa, var icke ond på mig. Jag tror nog, du är oskyldig. Du rår inte för, att du är så vacker och att Georg är kär i dig.

Elisa.

Giv dig tilfreds, kjære Clara! Af mig har du vist Intet at befrygte. Mine Tanker ere, oprigtig talt, andensfreds henne.

Clara.

Hvad menar du?

Elisa.

Mit Hjerter er ikke længer frit.

Clara.

Är det sannning? O, det fägnar mig! —
Men, söta du, i hvem är du då kär?

Elisa.

Du kjender ham.

Clara.

Känner jag honom? Hr. Nærum kan det
icke vara — ack, det är Secreteraren.

Elisa.

Ja, men for Guds Skyld, tael ikke saa høit.

Clara.

Och är han då kär i dig?

Elisa.

Ja, det troer jeg ... jeg veed det — jeg veed
det bestemt.

Clara.

Ack, det var förträffligt! Det skulle Georg
få veta!

Elisa.

Nei, søde Clara, lov mig, at du ikke vil sige det
til et Menneſke. Ingen maa vide det.

Clara.

Nei, jag skall intet säga.

Sextende Scene.

De forrige. Frederik.

Frederik (til Elisa).

Jeg forstår dog ikke Deres Samtale?

Elisa (forvirret).

Nei — vi vilde just nu gaa ned til Stranden.

Frederik.

Maaskee jeg tør ledsage Dem...

Elisa.

Jeg takker Dem — men jeg troer ... jeg veed
ikke —

Clara.

Men det förstår jag inte, Elisa. Du säger,
att du är kär i Sektern, och han igen i dig; och
ändå visar du dig så främmande mot honom.

Elisa.

Men Clara!

Clara (forsträffet).

Ack, har jag varit obeskedlig?

Frederik (henrykt).

Er det sandt, bedste Elisa? De har Godhed for
mig? O, nægt det ikke, hvis det er sandt.

Elisa.

O, min Gud, Hr. Châtelet, hvor vil De agte

paa Claras Drillerier — og desuden, De kjender jo selv mine Forhold. Hvor kan jeg tænke paa . . .

Frederik.

O, bryd Dem ikke om vore Forhold! Med frisk Mod kan man overvinde alle Hindringer. Ja, jeg kan see paa Deres Smil og Deres Forvirring, at jeg har Haab. (Til Clara.) Tael De! Har jeg ikke Ret?

Clara.

Ja, nu må Sektern ursäckta mig. Nu törs jag icke tala.

Frederik.

Det behöves heller ikke. Vel, kjære Elisa?

Elisa.

Hr. Chätelet, De veed vist ligesaa godt som jeg —

Frederik.

Javist veed jeg — o, jeg er det lykkeligste Menneſte! — Der kommer Deres Fader; ſkal vi ikke ſtrar betroe os til ham? (Bil føre hende mod Baggrunden.)

Elisa.

O nei, lad os endnu vente dermed.

Syttende Scene.

De förrige. Conradſen.

Conradſen (alvorlig).

Riſe, gaae ind til din Moder. Jeg har et Par Ord at tale med Hr. Secretairen.

Frederik.

Tør hun ikke hellere blive?

Conradsen.

Undskyld — men det har sine Grunde.

(Elisa og Clara gaae ind i Huset.)

Frederik (affødes).

Hvad er der nu paafærde?

Conradsen (rømmende sig).

Hr. Sjatelet, jeg behøver vist ikke at sige Dem, at jeg har stor Agtelse for Dem, saavel paa Grund af Deres personlige Character, som — som . . . overhovedet megen Agtelse. Men De vil vist finde det undskyldeligt, at jeg som Mand, Fader og bosat Borger er omhyggelig for min eneste Datters Rygte.

Frederik.

Ja, Gud bevares.

Conradsen.

Ja, saa maa De ikke blive vred, naar jeg for Fremtiden udbeder mig, at De ikke sætter det stakkels Barn Gluer i Hovedet med deres kostbare Præsenter.

Frederik.

Kostbare Præsenter? Det lille Rosentræ, jeg sendte ned til Dem —

Conradsen.

Ja, det fik endda at være — uagtet man kan aldrig vide hvad slige smaa Galanterier have til Gen-

figt. (Affides.) Der fik du den! (Svit.) Men idag har De sendt hende denne svære og værdifulde Lugteflaske af Sølv, og den maa De tage tilbage igjen. (Tager en stor Sølv-Flacon op og leverer ham den.)

Frederik.

Har jeg sendt dette Uhyre af en Lugteflaske —?

Conradsen.

Den kan ikke komme fra Andre end Dem. Anders, der er mig og min Familie hengiven, vilde rigtignok ikke sige, hvem der havde sendt den; men da han er en klog Karl, saa meente han dog, det var det Bedste at levere den til min Kone. Der følger en Seddel med, som formodentlig er skrevet med Deres egen Haand.

Frederik.

Her ligger ganske rigtig en Seddel. (Læser.) „Medfølgende Balsomsbøsse sendes Tomsfru Conradsen fra Hendes udi Hendes artige og dydige Manerer ganske indtagne Tilbedere.“ (Læser.) Ja, det er meget smukke Ord. Men jeg har hverken sendt Sedlen eller Lugteflasken; det forsikrer jeg Dem paa min Ære. Her maa være En til herude, der er indtagen af Deres Datter.

Conradsen (affides).

En til? Kanstee han dog har Ret, og denne Present kommer fra Hr. Sjøberg.

Frederik.

Ihi dette vil jeg gjerne tilstaae Dem, at det var netop nu min Hensigt at opsoege Dem, at jeg i lang Tid har baaret den største Kjærlighed til Deres Datter, at jeg har Haab om hendes Gjenkjærlighed, og at jeg nu vover at anholde om hendes Haand.

Conradsen.

Nei, Hr. Secretair, eet Ord faa godt som tyve, det maa De slaae Dem ud af Hovedet. Jeg kan ikke give mit Minde dertil, og allermindst nu — for, reent ud sagt, der er allerede en brav, solid Mand, der passer for hende, og hvis Omstændigheder hverken ere for store eller for smaa for os, han har anholdt om hendes Haand, og ham har jeg allerede givet mit Ord.

Frederik.

Det er jo Synd. Naar hun har Kjærlighed til mig, hvor kan De saa tænke paa at adstille os?

Conradsen.

Da tænker jeg dog stærkt derpaa.

Frederik.

Men hvordan? Det er jo umuligt at passe paa en ung Pige. At spærre hende inde, er gaaet af Brug, og desuden, dertil er De for klødhjertet.

Conradsen.

Vær de kun rolig. Jeg behøver ikke at spærre

hende inde. Allerede idag har jeg viist, at jeg kan forpurre en Sammenkomst.

Frederik.

Ja, jeg veed hvad De sigter til. Men Elisa og jeg traf jo alligevel hinanden, uagtet alle Deres Bestræbelser for at hindre det.

Conradsen.

Ja, det forstaaer sig, dengang havde jeg Uheld med mig.

Frederik.

Nei, men De maa selv kunne mærke, at der er en usynlig Gubdom, der tager sig af de Elskende og forener dem uagtet al Modstand.

Conradsen.

Skal vi slaae tilveds, at jeg sætter min Villie igjennem?

Frederik.

Top! — men paa een Betingelse. Lover De mig at lade Elisa gaae fri omkring herude, og kun hindre de Skridt, jeg foretager mig, saa skal jeg endnu laften føre hende til Bassen i Dyrehaven — som De jo netop har villet forhindre.

Conradsen.

Det er et Ord!

Frederik.

Og hvis det lykkes mig, saa er Elisa min. Taber

jeg, saa sender jeg Dem — ja, bestem selv — sex
Flasker Champagne...

Conradsen.

Nei, vi maae ikke flyve saa høit. Sex Flasker
almindelig god Rødviin.

Frederik.

Som De vil.

Conradsen (affides).

Jeg skal strax sætte Anders paa Udkig ved Rjø-
reveien. (Høit.) Tag Dem nu iagt. Jeg har endnu
aldrig tabt noget Veddemaal. (Affides.) Han skal faae
en lang Næse, eller det skulde gaae underligt til.

(Gaaer ind i Huset.)

Frederik (ene).

Nu kommer det an paa, hvorledes vi skal bære
os ad. En Bogn — hvor faaer man en Bogn fra?
— og desuden, alene kan jeg Intet udrette, det seer
jeg nok. Men der kommer Villadsen — han vil nok
staae mig bi.

Attende Scene.

Frederik. Georg. Siden Anders.

Georg.

Naa, min unge Herre, bliver De saa ved Deres

Beslutning? Jeg har nu truffet en lille Aftale med Elisa —

Frederik.

Men jeg har allerede selv talt med hende, og hun har givet mig det bedste Haab.

Georg.

Saa gratulerer jeg Dem.

Frederik.

Ja, men nu kommer Knuden. Hendes Fader, som jeg ligesom har henvendt mig til, er en Stivnakke og vil ikke give sit Samtykke. Men jeg har dog bragt det saavidt, at vi har indgaaet et Beddemaal. Kan jeg inden Aften føre Elisa mod hans Vidende og Villie herfra til Bellevü, saa skal det Intet være iveien.

Georg (leer).

Ja, det ligner ham! Beddemaal har altid været hans Kjerpest.

Frederik.

Men nu stoler jeg paa Deres Bistand. Hvert af mine Skridt vil han naturligviis være opmærksom paa. Men til Dem har han ingen Mistanke.

Georg.

Det er sandt nok. Ja, hør veed De hvad, jeg har et Forslag, men paa det Vilkaar, at Madam Conradsen giver sit Samtykke dertil. Vi kunde give

Elisa min Reisekappe paa og min Mûge, for at hun blot kan komme ubemærket her fra Stedet —

Frederik.

Og hen hvor Bognene holde — aa, det er en nypperlig Idee! Lad os udføre den strax. Tael med Madam Conradsen og med Elisa, og slip dem ikke, før de have givet efter.

Georg.

Ja, nu skal jeg gjøre hvad jeg kan. (Gaaer.)

Frederik.

Ths — knaldede der ikke En med en Bidst? Det er bestemt en Vogn. (Anders gaaer, bærende paa Roget, over Scenen i Baggrunden.) Heida, Kammerat, var det ikke en Kildevogn, der kom i dette Dieblit?

Anders.

Jo, min rare Herre!

Frederik.

Herligt! — Men hvis er det?

Anders.

Hvis det er? (Affides.) Det skal jeg jo ikke tale om. (Svit.) Ja, det veed jeg ikke, Herre!

Frederik.

Det er mig ogsaa ligegyldigt, naar du blot kan skaffe mig den til en Lour, hvad den saa koster. Jeg giver dig en Rigsdaler for din Meilighed.

Anders (affibes).

Han er spændabel. (Høit.) Ja, min rare Herre, jeg skal tale med Kudsten.

Frederik.

Godt; saa skynd dig.

Anders (affibes).

Jeg troer næsten, jeg lugter Luntten. (Gaaer.)

Nittende Scene.

Frederik. — Madam Conradsen. Siden Elisa og Georg.
Alle fra Huset.

Frederik.

Bedste Madam Conradsen, hvor det er mig fjært, at jeg netop nu træffer Dem."

Mad. Conradsen.

Jeg kan tænke mig Grunden. Min Mand har fortalt mig Deres Andragende.

Frederik.

Og De er paa Elisas og min Side — ikke sandt?

Mad. Conradsen.

Ja, jeg veed ikke ret. Jeg anseer det vist for en stor Ære for min Datter, at Hr. Secretairen har gode Tanker til hende, men jeg maa dog være noget mere forsikkret om disses Bestandighed.

Frederik.

Og De kan tvivle om — ?

Mad. Conradsen.

Nu ja, i Begyndelsen er alt saadanne Noget hedt nok. Men — hvis der nu kom en Tid, da det blev anderledes, og De forlod min Datter og reiste bort med Gesandtskabet?

Frederik.

Og det kan De troe? Deres Datter er mig saa kjær som min egen Diesteen, og jeg skulde troløs forlade hende! Nei, kjære Madam Conradsen — (Bemærker Elisa.) Der kommer Elisa. Willadsen, der jo er en god Bekjendt af Dem, har lovet at staae mig bi — vil nu De være mig imod?

Mad. Conradsen.

Ja, det er mig rigtig meget imod, at min Mand ikke gaaer ligefrem tilværks.

(Elisa og Georg komme ud fra Huset, den Sidste med en skotst Sommer-Reiseflappe paa Armen og en Hue i Haanden.)

Elisa

(ilende hen til sin Moder).

Har du hørt, Mo'er, og troer du, jeg tør vove — ?

Mad. Conradsen.

Jeg vil helst være udenfor det Hele.

Elisa.

Men hvor kan jeg fjøre bort alene med
med --

Georg.

Jeg skulde med Fornøielse kjøre med Dem. Men De seer selv, jeg kan ikke forlade mit Selstab.

Mad. Conradsen.

Nei, lad saa hellere mig kjøre med. Min Mand fortjener en lille Straf for sine ubesindige Beddemaal.

Frederik.

O, tusind Tak, saa kan der jo Intet være iveien. — En Vogn har jeg allerede støvet op her. (Til Elisa.) Naar jeg nu tør bede Dem, blot indtil vi er kommet op paa Vognen, at tage denne Reisekappe og Hue paa, for at vi kan faae Dem ubemærket herfra —

Mad. Conradsen.

Ja, det Indfald er ikke saa galt.

Frederik

(mens han og Mad. Conradsen hjælpe Elisa med Omklædningen).

De maa holde Kappen godt sammen og trykke Huen ned over Dinene.

Elisa.

O, Gud, Moder, jeg er saa angst!

Frederik.

Men det har De jo ingen Grund til. Lad os nu blot gaae. Her er saa lidt Tid at spille. (Til Mad. Conradsen.) Og De følger altsaa med?

Mad. Conradsen.

Ja, men var det ikke bedst, at Willadsen gik foran med Elisa, og at De fulgte mig?

Frederik.

Det var maaskee det Bedste. (Til Georg.) Vil De vise os den Tjeneste?

Georg.

Det skal jeg grumme gjerne.

Mad. Conradsen
(idet Georg og Elisa vil gaae).

Der er min Mand!

(Hun gaaer ham imøde, mens Georg og Elisa raadvilbe gaae op i Forgrunden, Elisa vendende saa meget muligt Ryggen til sin Fader, som om hun talte med Georg. Frederik bliver staaende mellem hende og den indtrædende Conradsen.)

Tyvende Scene.

De Forrige, Conradsen. Siden Clara.

Conradsen.

Naa, er du der, Mutter.

Mad. Conradsen.

Jeg vilde just nu til at gaae ind.

Conradsen
(affides til hende).

Anders gav mig et Bink, at der nok er Ugler

i Mosen. (Høit, og lidt skjælmst til Frederik.) Ei, og Hr. Secretairen er endnu her!

Frederik.

Jeg stod og talte med Hr. Villadsen. Der er kommen en Baad hertil med en svensk Herre, han vilde følge op til Holdestedet, for at faae en Bogn til ham; og jeg bad ham nu ogsaa tage en Bogn til mig.

Conradsen.

Ah, nu forstaaer jeg! (Affides.) Den Skalk vil have en Bogn i Beredskab; det er ganske flogt. (Høit.) Ja, lei De kun en Bogn. Jeg troer, at mine to Been ville føre mig videre end Bognen Dem — hahaha! (Tager Hatten meget høflig af for Georg og Elisa.) Erbødige Tjenere og god Fornøielse! (Bliver i Forgrunden, mens Georg og Elisa gaae mod Baggrunden.) Han med sin Bogn! Jo, han har Lid! Hahaha!

(I Baggrunden standses de Vortgaaende af Clara, der kommer ind i heftig Bevægelse.)

Clara.

Georg, hvart skall du gå?

Georg.

Jeg kommer snart igjen, kjære Clara. Jeg skal siden fortælle dig

Clara.

Nei, du skall strax säga mig Jag har

gifvit akt på dig, jag har sett, du har i detta ögonblick talt så mycket med den främmande flickan, och att du hemtade din öfverrock.

Georg

(vil tage hende tilside).

Men, Clara, hør mig dog

Clara.

Slåpp mig! Hvem är den herrn? Det är ju din reskappa han har på. (Gaaer hen til Elisa.)
Hvad ser jag! (Riber Kappen af hende.) Elisa!

Conradsen.

Lise!

Frederik (affides).

Nu er Alting tabt!

Mel. Chi t'ha fatta sta bella scarpetta?

(Berggreens Folfesange 1ste Bind.)

1.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.

Men o Himmel, hvad feiler der Clara?

Hun jo forraader os — men er det Ret?

Conradsen (affides).

Ja, til Lykke mig hjælp Mamsel Clara —

Dg dersom ikke, saa stod jeg en Ret!

Clara.

Den forrädaren! han skal mig svara,

Om emot mig han handlet har rätt.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.
 Ja, Alt er forbi!
 Det seer jeg saa vist.
 Hun tager Partie
 Mod os og vor List.

Clara.

Himmel! det är förfärligt!
 Jag, som mente det så ärligt!

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.
 Himmel! det gif saa herligt!
 Denne Abfærd, var det kjærligt!

Conradsen.

Himmel! ja det gif herligt!
 Denne List — det var gefærligt!

Frederik. Elisa. Georg. Clara. Mad. Conradsen.
 Bee mig (os) for denne Snare!
 Hvo skal nu staae mig (os) bi?

Conradsen.

Det var en artig Snare!
 Men hun har staaet mig bi.

2.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.
 Men o Himmel, hvad feiler der Clara o. s. v.

Conradsen.

Ja, til Lykke mig hjalp Mamsel Clara o. s. v.

Clara.

När sin trohet han ei vill bevara,
Skall han veta, jag märker det lätt.

Frederik. Elisa. Georg. Mad. Conradsen.

Os Lykken var nær.

Vi stoled' paa den.

Nu seer jeg nok her,

Den flygter igjen.

(Slutningen som i første Vers.)

Georg.

Men Clara, lad dig dog tale tilrette —

Clara.

Intet vill jag höra! Du är en förrädare! —

Och du, Elisa, dig som jag har trott så godt...

Men nu vill jag ingen tro mera! (Gaaer.)

Conradsen (affides).

Der var jeg nær kommet net an! Og det lader
jo til, at Billadsen er i Complot med dem....

(Heit.) Kom, Elisa! Ind med mig og din Moder!

(Han, hans Kone og Elisa gaaer.)

Frederik.

Det var da fordømt! At fuldseile midt i Havnen!

Georg.

Sa, hvem Pokkeren kunde ane det! Jeg maa
ind og høre, hvad der gif af Clara.

Frederik

(holder ham tilbage).

For Guds Skyld, kjære Ven, forlad mig ikke! De er min eneste Trøst. Den lille Misforstaaelse med Deres Forlovede vil snart opklares. Men jeg —!

Georg.

Ja, med Clara har det ingen Nød. Hun er hastig, men det gaaer snart over.

Frederik.

Saa see til, De kan staae mig bi. Tiden løber, og nu vil Conradsen jo passe paa som en Smed. Hjælp mig, kjære Ven.

Georg.

Men hvormed? Nu er det min Sjæl ikke godt at finde paa Raad.

Frederik.

Hjælp mig i det mindste med at tænke Vi maae dog hitte paa Noget, hvormed vi kan faae den Gamle loffet bort fra Elisa. Hm! hvordan høre vi os dog ad! Vi! vent! der falder mig Noget ind. Dersom han virkelig er en saa stor Elsker af Vedde-
maal — jeg har engang været med ved et, som . . . ja, der er rigtignok kun lidt Haab derved. Men lad os forsøge! Det kan maaskee dog altid føre til Noget.

Georg.

Hvad er det, De har udspeculeret?

Frederik.

Det skal jeg forklare Dem — men jeg maa først træffe nogle Anstalter (Seer sig om.) Der kommer jo den Herre, De er reist med. Han kan være os til Nytte.
(Gaaer Nærum imøde.)

Genogtyvende Scene.

Frederik. Georg. Nærum. Siden Anders.

Frederik (til Nærum).

Vi har nogle Løier for, som De maaskee har lyst at tage Deel i.

Nærum.

Ja, med Hjertens Glæde. Fortæl mig

Frederik

(seer Anders gaae over Scenen).

Der er Matrosen — ham skulde jeg netop have fat paa. (Seit, til Nærum.) Lad Hr. Villadsen fortælle Dem
(Render efter Anders.)

Nærum (til Georg).

Nu, hvad er det da for Løier, De har for?

Georg (affibes).

Ja, gid jeg vidste det selv. (Seit.) Jeg kunde

ikke saa ganske rigtig blive flog derpaa; men nu faae vi høre. (Frederik kommer tilbage med Anders.)

Frederik (til Anders).

Nei, forstaae mig: det gamle Stue-Uhr, jeg faae hænge derinde, ønsker jeg, du skal bringe herud, og stille det saadanne op paa Bordet her, at Rodberne og Perpendikelen hænge frit ned. Du kan jo gjøre Bordet høiere med en Kasse eller med en Stol.

Anders.

Naa, nu forstaaer jeg.

Frederik.

Men gaaer Uhret?

Anders.

Ja, bevares, det gaaer endogsaa en lille Time for fast.

Frederik.

Det gjør Intet, naar det blot gaaer. — Saa rap dig alt hvad du kan. (Anders gaaer ind i Huset.)

Nærum.

Nu, hvad har De da for?

Frederik.

Det er et lystigt Indfald, en Spøg, vi kan fordrive Tiden med. Jeg har lært det af en Herre, der engang i et Selskab vandt en stor Sum Penge derved i forskjellige Beddemaal. Det Hele bestaaer derti, at man i en vis Tid skal med Dinene følge Perpen-

difelen i et Stue- eller Taffel-Uhr, og for hver Gang det gaaer frem og tilbage, sige Lix, tak! Lix tak!

Nærum.

Er det ikke Andet?

Frederik.

Ja — men imidlertid have alle de Omstaaende Lov til at forstyrre En med, Alt hvad de kunne hitte paa; og saa gjælder det, at man ikke lader sig confundere.

Nærum.

Ja, saa kan det være svært nok. Veed De hvad? det var ret Noget for vor Ven Conradsen.

Frederik

(ligesom det ikke var faldet ham ind før).

De har min Sjæl Ret! Kald ham ud, saa skal vi pudse ham.

Nærum.

Hahaha! javisst, ham maae vi have til det!

Frederik (paatrængende).

See endelig til, De kan faae ham ud. Lad ham ingen No, før De faaer ham med.

Nærum.

Lad mig om det. Han skal min Tro komme med, enten han vil eller ikke. (Gaaer ud, bag om Huset.)

Frederik (til Georg).

Kjære, bedste Ven, jeg stammer mig for Dem

som en Hund. Bort Bekjendtskab er saa kort, og jeg
gør i Gætt væk Brug af Deres Tjenstagtighed.

Georg.

Bryd Dem aldrig om det; — naar jeg blot vidste,
hvori jeg kunde være Dem til Nytte.

Frederik.

Seer De, nu da det gjælder at være paa sin Post
og passe det rigtige Dieblif, nu vilde jeg bede Dem,
mens jeg holder den Gamle varm, at De vil liste
Dem bort og paany give Elisa et Vink.

Georg.

Ja, naar det kan skee, uden at Conradsen mærker
det, saa skal jeg.

Frederik.

Tusind Tak!

(Anders kommer ind med en Kasse og med et gammelt Stue-Uhr,
af dem, der hos simple Folk hænge paa Væggen uden Foderal.)

Anders

(mens han stiller Uhret saaledes op paa Bordet, at Perpendikulens
Gang er synlig for Tilskuerne. Den kan være isinesalbende ved
en blank Messingskive nede).

Vil Herren nu see! Jeg har flaaet et Søm i
denne Trækasse, som vi vil sætte paa Bordet, og saa
kan Uhret hænge derpaa.

Frederik.

Godt, lad mig hjælpe dig. — Saadanne! — og
lad os nu see, om Lodderne ere i Orden. Na jo!

Uhret gaaer, saa det er en Lyft. Skynd dig nu hen til Bognen — ja, den faaer jeg jo?

Anders.

Jo, den kan Herren faae.

Frederik.

Dg siig til Kudffen, han maa holde sig færdig til at kjøre strax.

Anders (affides).

Kjøre strax? Ja, her maa man nok balancere, for ikke at rage uklar. (Gaaer.)

Frederik (til Georg).

Jeg hører Conradsens Stemme. Lad os fætte os hen som om Intet var iveien.

Loogtyvende Scene.

Frederik. Georg. Conradsen. Nærum. Siden Elisa.

Nærum

(der trækker Conradsen med sig).

De skal saa min Sandten følge med.

Conradsen.

Nu jaja da! (Affides, idet han kommer frem.) Min Kone er jo hos Lise, og Anders har ogsaa lovet mig at passe paa. (Soit.) Naa, Hr. Sjatelet, jeg hører, De har en lille Spas fer.

Frederik

(Der har siddet i tilsyneladende ligegyldig Samtale med Georg, reiser sig, som om han først nu bemærkede Conradsen).

Ah, Hr. Conradsen, er De her! — Savist, en Spas — men den kan aldrig more Dem. Hr. Nærum har vel allerede fortalt Dem —

Conradsen.

Det har han. Og De troer, det er saa svært?

Frederik.

Ja, ubegribelig svært. Hr. Willadsen har allerede forsøgt det og tabt.

Conradsen.

Sm! (Affides.) Mon der ikke flikker Noget bagved? Men naar han er her, kan han jo Intet foretage sig. (Høit.) Har De ikke Lust at forsøge, Nærum?

Nærum.

Ja, nok. Det gjælder vel ingen Herrefærd.

Frederik.

Na nei — et Par Glas Viin, eller hvad De selv vil.

Nærum.

Lad gaae da.

(Sætter sig paa en Stol foran Uhret.)

Conradsen (til Frederik).

Og nu skal vi forstyre ham med Alt hvad vi kunne hitte paa?

Frederik.

Med Alt hvad De kan hitte paa; og han tør ikke engang dreie Hovedet. (Til Nærum.) Begynd da nu.

Nærum

(følgende Perpendikelen's Gang med Dinene).

Tif, taf! Tif, taf!

(Bliver ved under det Følgende.)

Frederik

(villende afbryde ham).

Tag dem iagt! Stolen, De sidder paa, gaaer itu!

Georg (ligeledes).

Der kryber en affhyelig Edderkop paa Deres Krave!

Conradsen (ligeledes).

Det var galt, Nærum, det var galt! De maa begynde forfra!

Nærum

(standser og vender sig om).

Var det galt?

Conradsen

(med høi Latter).

Sahaha! Nei, det var rigtigt! Men det var galt, at De hørte op.

Frederik (til Nærum).

Ja, nu har De tabt.

Nærum (reiser sig).

Det er for svært for mig, det mærker jeg nok.

Conradsen.

Ja, han kom snart fra det. „Det var galt!“
sa'e jeg — hahaha! — og saa holdt han op.

Frederik.

Saadanne gaaer det Alle.

Conradsen.

Nei, mig vil det ikke gaae saadan. Jeg har en
haard Bænde, naar jeg just sætter mig paa Noget.

Frederik.

Det er muligt. Men — oprigtig talt — jeg
tvivler dog. Man skal have Tankerne Boffers samlede.

Conradsen.

Men deri har jeg just min Force.

Frederik.

Alligevel — det vil ikke hjælpe Dem.

Conradsen

(sætter sig hastig og ivrig paa Stolen).

Kom an! saa skal De see!

Frederik

(sagte til Georg).

Nu har vi ham. Skynd Dem hen til Elisa.

(Georg lister sig bort.)

Conradsen.

Bestem nu selv, hvorom vi skal vedde.

Frederik.

Ja, mit første Beddemaal med Dem har jeg rimeligviis tabt.

Conradsen.

Na, tael aldrig derom.

Frederik.

Velan — det var jo 6 Glasser Vin — qvit eller dobbelt!

Conradsen.

Qvit eller dobbelt? Godt. Men hvor længe skal jeg blive ved?

Frederik

(pegende paa Uhrskiven).

Indtil Viseren staaer her.

Conradsen.

Godt; saa sig til, naar jeg skal begynde.

Frederik.

Strax — men De husker, jeg har Lov at forstyre Dem som jeg vil. Jeg tør hente Folk ud, Deres Kone, Hr. Sjøberg eller hvem jeg vil, og lade Dem hjælpe mig.

Conradsen.

Det skal være Dem tilladt.

Frederik.

Nu, saa begynd da.

Conradsen

(med Vinene og den ene Haand følgende Perpendikelen).

Tif, tak! Tif, tak!

(Hermed vedbliver han under det Følgende med stigende Jvrighed, men snart sagttere, snart med forstærket Stemme, alt eftersom han afbrydes. Nærum staaer lige for ham, paa den ene Side af Bordet, af Interesse for Væddemaalene kun agtende Conradsen, Frederik staaer bag Conradsens Stol.)

Frederik (til Nærum).

Prøv De først.

Nærum (raadvild).

Jeg? . . . ja — men hvormed! (Til Conradsen.)
Tag Dem iagt! Der er et Bæst af en Hund under
Deres Stol.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Frederik.

Hold op, Hr. Conradsen! Deres Kone er kommet
i Klammeri derinde.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Nærum

(med knap dulgt Latter over Frederiks Indfald).

Ja, hun har taget Hat og Shawl, og vil ikke
blive her længere.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

(Elisa træder forsigtig ind med Hat og Shawl paa.)

Frederik (affides).

Der er hun! (Høit, idet han sagte sjierner sig fra Conradsen.) Deres Datter har ogsaa taget Hat og Shawl og vil ikke blive længere herude.

Conradsen (ivrig).

Tif, tak! Tif, tak!

(Frederik og Elisa gaae hurtig bort tilhøire.)

Nærum.

Det er galt, Conradsen! det er min Salighed galt! De maa begynde forfra.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Treogtyvende Scene.

Conradsen. Nærum. Sjøberg. Siden Mad. Conradsen.

Sjøberg

(kommer hastig ind).

Monsieur Conratsen! kom mig til Hjælp! Den unge Cavalleer, vi traf her, har i dette Dieblif bemægtiget sig min Vogn, og er aget til Kilden med Hans Datter.

Conradsen.

Tif, tak! Tif, tak!

Sjøberg (høiere).

Jeg siger, Hans Datter er ført bort. Han veed jo, hvad slige Kildereiser have at betyde.

Conradsen

(med stærkere Stemme).

Lif, tak! Lif, tak!

(Mad. Conradsen kommer ind.)

Mad. Conradsen.

Men, Mand, du sidder her, og veed ikke hvad der foregaaer ude.

Conradsen.

Lif, tak! Lif, tak!

Mad. Conradsen.

Anders fortæller mig, at Lise er fjørt med Secretairen. — Hører du? Hun er fjørt alene med ham; det synes jeg slet ikke om.

Conradsen

(som før, med forstærket Stemme og stor Ivrighed).

Lif, tak! Lif, tak!

Mad. Conradsen.

Men hvad gaaer der af ham? See, hvor vildt han stirrer ud af Dinene! Mand, hør dog hvad jeg siger! Vor Lise —

Conradsen.

Lif, tak! Lif, tak!

Mad. Conradsen

(slaaer Hænderne sammen).

Han er bleven gal! Han er bleven gal! Har det ikke anet mig, det vilde engang komme!

Sjøberg.

Min hjerte Madam, jeg har stor Frygt for det Samme.

Mad. Conradsen
(rusler i sin Mand).

Svar mig dog! Kan du ikke tale fornuftig?

Conradsen.

Lif, taf! Lif, taf!

Mad. Conradsen.

Na, saa reis dig og stirr ikke paa dette forbandede Uhr.

Conradsen
(springer op i stor Glæde).

Victoria! Jeg har vundet! Jeg har vundet! Hvor er Hr. Sjatelet! (Seer sig om.) Hvor er Secretairen?

Mad. Conradsen.

Naa, Gudsteelov, det var dog et fornuftigt Ord. Ja, hvor er han? Han er kjørt sin Vei, og vor Lise er med ham.

Conradsen.

Kjørt sin Vei? Na, jeg Daare! Nu gaae Dinene op for mig. Det Hele var et Fif! Jeg havde fortjent — ja, et dygtigt Drefigen. — Men vi maae strax efter ham.

Mad. Conradsen.

Ja, hvad kan det nu hjælpe!

Conradsen.

Vist kan det. Vi kan faae en Vogn og hente dem ind. Kom De med, Hr. Sjøberg! det er jo ogsaa Deres Interesse; og følg De med os, Hr. Nærum. Kom, Kone, her er ingen Tid at spille. — Na, jeg Dumrian! Jeg Dumrian!

(Han, hans Kone, Nærum og Sjøberg gaae ud tilhoire. Stra efter kommer Georg og Clara ind fra Strandkanten.)

Fireogtyvende Scene.

Georg. Clara.

Clara.

Och det är då sannt, Georg? Det var endast för att hjälpa Sektern og Elisa som du gjort allt detta?

Georg.

Ja, men Clara er saa hastig.

Clara.

Ack, var mig trogen! Jag inser, att jag inte ofta skulle kunna bära den sorgen att veta dig otrogen.

Georg.

Og saa lade vi denne lille Uenighed være glemt.

Clara.

(Til en vermelandsk Melodie, af hvis Text de følgende Vers med nogle Forandringer ere tagne.)

1.

Mins du, när vi lekte alla dar,
Smekande hvarandra mor och far,
Redde ler i handen,
Byggde slott i sanden —
Ack, hur lätt och lustig lifvet var!

Begge.

Sa'n — Redde ler i handen o. s. v.

Clara.

2.

Vet du icke, dagen skynder bort?
Lifvet har blott én, och den är kort.
Som en spån i strömmen
Som en bild i drömmen
Hastar menniskan till bättre ort.

Begge.

Sa'n — Som en spån i strömmen o. s. v.

Clara.

3.

Kära Georg, tro mig! Om du vill,
Hörer dig mitt hela Hjerta till.

Jag är öm och trogen
 Och för dygden mogen,
 Endast dig mitt hjerta hörer till.

Begge.

Sa'n — Jag är öm och trogen o. s. v.

(De gaae ned til Stranden tilvenstre, idet de Følgende træde ind fra høire Side.)

Femogtyvende Scene.

Conradsen. Mad. Conradsen. Elisa. Frederik.
 Sjøberg. Nærum. Længere hen Anders.

Alle.

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 73.

Ingen vil høre, men Alle vil tale —
 Saa hør dog! Jeg troer, de er' gale!
 Naar man forklarer sig,
 Let man forsvarer sig —
 Hør dog et Ord! Men saa hør!

Frederik (til Conradsen).

Lad Dem forsone!

Conradsen.

Nei, om jeg gjør!

Mad. Conradsen.

Hør da din Kone!

Conradsen.

Nei, Mutter, jeg hør —

Alle.

Ingen vil høre, men Alle vil tale.

Jeg er confuus og ør.

(Hver for sig affides, saaledes at Parentheserne synges af Con-
radsen og Nærum.)

Intet Haab jeg (han) øiner mere.

Med vor (hans) List vi (han) kom tilfort.

Skjebnen vil os (ham) chicanere

Altfor haardt. (Til hans Tort.)

Hvor jeg hen mig (han hen sig) vender, krænker

Mig (ham) en Hindring for min (hans) Plan.

Get og Alt, hvorpaa jeg (han) tænker,

Bli'er til Vand.

Her det sagtens gjælder,

Før mig (ham) Skjebnen sælder,

Jeg (Han) til Enden holder paa Couragen som jeg
(han) kan.

(Efter Sangen giver Sjøberg Nærum et affides Vink og gaaer
med ham ned til Stranden.)

Frederik.

Hr. Conradsen, lad Dem tale tilrette.

Conradsen.

Hr. Secretair, jeg har sagt Dem min Mening.

Frederik.

De vil altsaa ikke indrømme, at De har tabt?

Conradsen.

Nei, jeg har vundet begge vore Beddemaal.

Frederik.

Ja, det ene bryder jeg mig feil om. Men er det Ders Fortjeneste, at Hjulet rullede af min Bogn; og at Matrosen her — o, dette Uffkum af en Matros! Der har vi ham — Sei du!

(Indhenter Anders, der gaaer over Scenen, og fører ham frem, holdende ham ved Kraven.)

Det er altsaa dig, der har overtalt Rudsten til at vælte os?

Anders.

Har han sagt det?

Frederik.

Jo, det har han sagt.

Anders.

Det var ellers ikke vor Aftale.

Frederik.

Men er det ikke stammeligt af dig? Naar jeg gjorde dig din Ret —

Anders.

Gud velsigne Dem, min rare Herre! Hvad skulde en fattig Karl som jeg gjøre? Her er mangeslags Gjæster, og jeg skal være spøelig mod dem Alle. Og saa desuden, hvad kunde det skade Dem? Jeg kunde

jo nok tænke mig, at en saa fin Herre som De vilde hjælpe Dem selv ud af Filtet?

Frederik.

Ja, det er en god Snak.

Conradsen.

Anders har handlet ganske ret. Han havde Ordre af mig at passe paa.

Mad. Conradsen.

Ja, det er en smuk Ordre, hvorved vort eget Barn kunde sætte Livet til.

Anders.

Vælte de han dem ikke godt, lille Madam? Det pleier dog ellers de Folk at forstaae.

Conradsen (til Frederik).

Jeg maa da nu bede Hr. Secretairen at slaa Dem den hele Sag aldeles ud af Hovedet. Havde jeg tabt, saa skulde jeg, uagtet Gud veed, hvor nødig, have staaet ved mit Ord. Men nu, jeg har vundet, kan der ikke mere være Tale om den Sag.

Frederik.

Men hvor er det Dem mueligt at være saa paa=staaelig!

Elisa.

Kjære Fa'er!

Conradsen.

Slip mig! Det bliver derved.

Frederik.

Men, kjære Madam Conradsen, det gjør jo, saa at sige, alle unge Mennesker. Naar man er honnet, kan man nok hjælpe sig ud deraf; og honnet er jeg, naar jeg selv skal sige det. Men i denne Tid ere desuden mine Udsigter bleven meget bedre. Jeg har erholdt fast Ansættelse ved Gesandtstabsets Forretninger, og kan nok gifte mig om et Aars Tid. Det var denne Efterretning, jeg idag saa gjerne vilde bringe Dem og Deres Datter.

Conradsen (affedes).

Om — jeg er ganske confuus over denne Historie. Men der er Hr. Sjøberg — ja, ham maa jeg dog tale med først.

(Gaaer den indtrædende Sjøberg imøde.)

Sexogtyvende Scene.

De forrige. Sjøberg. Clara. Georg. Aarum.

Clara.

Och du är här ännu, Elisa?

Elisa.

Ja, hvad synes du! Det er ogsaa gaaet galt med den Plan, Villadsen meddeelte os.

Clara.

Och hvad säger då din papa?

Elisa.

Vi maae give Tid. Maaſkee han dog endnu er at bevæge.

Conradſen

(kommer frem med Sjøberg).

De kjender nu Omſtændighederne, og kan ſelv dømme. Hvor meget det ſmerter mig, at en brav Mand ſom De —

Sjøberg.

Ei, Monſieur, Han ſkal endelig ikke gjøre ſig urolige Tanker over den Sag. Efter Alt hvad jeg har læſt i forſkjellige Skrifter, maa det her i Landet være meget vanſkeligt at holde Trop mod de mange liſtige Paafund, unge, forliebte Perſoner falde paa, for at ſætte deres Villie igjennem. Hvorudover man kan lige ſaa godt ſtrar give efter.

Conradſen.

Saa vil jeg ſkam følge Deres Raad. (Gaaer hen til Frederik.) Ja, Hr. Secretair, nu har min Kone og jeg overlagt Sagen og agte nu ikke længere at modsætte os Deres og vor Datters Onſke.

Frederik (henrykt).

Er det ſandt, Hr. Conradſen? O, De er en prægtig Mand!

Elisa

(falder sin Fader om Halsen).

Tusind Tak, kjæreste Fader! — og Tak, kjære Moder!

Conradsen.

Ja, naar I faae Jeres Willie frem, ere I fornøiede.

Clara (til Elisa).

Låt mig lyckönska dig, Elisa! och förlåt mig min misstanka. Det har gått oss som man har sagt det har gått vora landsmän: det har varit missförstånd oss imellan. Men det är ljust att försonas. Låt oss nu blifva vänner för beständigt och icke bry oss om en liten oenighet; det skall nog allt bli bra.

Conradsen.

Deri har Mamsellen Ret. Lad os nu fornøie os, saa godt vi kan, Resten af Dagen. Jeg troer, der er endnu saa Meget i Bollen, at vi kan faae et Glas tilmands. Saa kan vi strax flinke paa de unge Folks Lykke.

Frederik.

Elisa! det er min Fattigdom, der idag har gjort os lykkelige. Derfor har Kjærligheds Gud ikke ført mig til Bellevü, hvor jeg i min Daarlighed agtede mig hen, men til dette Sted, til de Fattiges Dyre-

have, til et Sted, jeg for Fremtiden skal holde høit
i Ære.

Slutnings-Sang.

Del. Mein Lebenslauf ist Lieb' und Lust. (Metzffel.)

1.

Frederik.

Jeg bringer ud med dette Glas
En Skaal for Stedet her.
Fra nu af er den øde Plads
Mig fremfor alle kjær.
I Sjællands rige Skovnatur
En ringe, fattig Braa —
Men her har Amor staaet paa Luur;
Min Lykke her jeg saae.

Chor.

Ja, her har Amor staaet paa Luur;
Min (Sin) Lykke her jeg (han) saae.

2.

Conradsen.

Med dette Glas jeg bringer ud
For tvende Par en Skaal.
Jeg ønsker Brudgom, ønsker Brud
Alt Held til Livets Maal.

Frederik

(til Georg og Clara).

Fra dette Møde skal for Dem,
Som alt er steet med os,
Fornyet Dmhed spire frem,
En Smule Splid tiltrods.

Chor.

Fornyet Dmhed spirer frem,
En Smule Splid tiltrods!

3.

Clara (til Publikum).

Det fjærna land vid Sundets bredd,
Med sina vågor blå,
Mig uppfyllt har från barndoms tid
Med längtan dit att gå.
Jag reser bort, I veten vel;
Till hemmet må jag hän.
Men önsken I, så säj' blott till,
Då kommer jag igen.

Chor.

Men önsker I, saa stig kun til
Vi komme da igjen.

Indquarteringen,

Lystspil i een Act.

Dyfort første Gang paa det kongl. Theater d. 4de Septbr. 1841.

Personerne.

Brandt, Fabrikeier.

Louise, hans Kone.

Hanne, hendes Søster.

Adolf Hermansen, Landseneer-Officer.

Johan, Brandts gamle Tjener.

En Tjener.

Handlingen foregaaer i Frederiksberg-By.

Et Havepartie ved Brandts Vaaningshuus. Tilvenstre en Flei af Bygningen med en Havestue-Dør. Udenfor denne nogle Træer, hvorunder to smaa Borde og nogle Havestole. Noget tilhoire et lille Bustads, der er anbragt saaledes, at de, der staae mellem dette og de nærmeste Sidecouliøser, kunne sees af Tilskuerne, men ikke af dem, der ere hiinsides af det paa Scenen. Til Havens Udgang gaae to Gange eller Stier, een nærmest Huset, og een mellem Bustadsen og Sidecouliøserne.

Forste Scene.

Brandt, Louise og Hanne, sidde ved et Bord, den første læsende i en Avis, de tvende andre sysselsatte med Haandarbeid.

Louise.

Staaer der noget Nyt i Aviserne?

Brandt.

Intet, der kan interessere Jer.

Louise.

Det kan du ikke vide. Naar det er nyt, har det altid den gode og ubestridelige Egenskab, at det ikke er gammelt. Lad os høre hvad der staaer, hvis det ellers virkelig er nyt.

Brandt.

Kan det interessere Jer, at en Mand i Jylland

for en stor Forsamling Menneſter har aflagt de utvivlſomſte Prøver paa, at han ikke kan gaae paa Vandet?

Louife.

Nei.

Brandt.

Eller at Madam Klatts Elephant har druffet ſaa meget Brændeviin, at den har ſaaet en rød Snabel?

Louife.

Nei, heller ikke — uagtet en Dranker i ſaa ſtor Stil indgyder ubilkaarlig Reſpect.

Brandt.

Eller kan det intereſſere Jer, at Regimenterne ere kaldte ind til Høſtmanøver?

Louife.

Jo — det er jeg nødt til at intereſſere mig for. Du har jo ſagt, at her paa Gaarden pleier altid at ligge Indqvartering.

Brandt (springer op).

Hvad? Indqvartering? Ja, Gud hjælpe os, det er jo ſandt! og det har jeg ſlet ikke tænkt paa. — Nei, det gaaer ikke an!

Louife.

Man ſpørger os nok ikke. Vi maae nok tage mod Indqvartering, enten vi ville eller ikke.

Brandt.

Ja, Indqvartering og Indqvartering ere To. Et

Var Karle kan de nok lægge ind paa Gaarden. Men Ulykken er, at her pleier altid at ligge en Officeer og hans Tjener.

Louise.

Og du mener, det vil skaffe os Bryderi?

Brandt (hurtig).

Ja, justement — det vil skaffe os utroligt Bryderi — og dig især. Na, du forestiller dig ikke, hvad saadan en Herre gjør for Fordringer og hvilken Opvartning han forlanger.

Louise.

Hvad Regiment pleier at ligge her i Egnen?

Brandt.

Hos os pleier altid at ligge en Landseneer-Officeer.

Hanne (udbrydende).

En Landseneer-Officeer?

Brandt.

Nu ja, mit fromme Lam, er den Raritet saa mærkværdig?

Hanne (forvirret).

Nei — det meente jeg ikke. Men — men, jeg tænkte paa, at vi har en (Til Louise.) Har vi ikke en Cousin, der staaer ved Landsenererne?

Louise.

Jo, Adolf Hermansen.

Brandt.

Adolf Hermansen? Ih Gud bevares! Er det Jeres Cousin? Ja, han staaer ganske rigtig ved Landsfenererne. Men det er jo en skrækkelig Historie!

Louise.

Hahaha! Hvordan er det du tager afsted? Er det en saa stor Ulykke, at Adolf Hermansen staaer ved Landsfenererne?

Brandt.

Na nei, vist ikke. Men at han er Jeres Cousin, det er en Ulykke. Kjender jeg ikke nok Adolf Hermansen? Vi har jo i forrige Tider været uadskillelige. Kommer han til Byen, og faaer at vide, at jeg er gift med en Cousine af ham, da vil Intet være ham saa magtpaaliggende som at søge mig op.

Louise.

Men derfor skal du ikke være urolig. Jeg begriber nok, hvad du mener. Du troer, at jeg, ligesom saa mange andre Koner, forlanger, at min Mand skal afbryde alle sine Ungdomsforbindelser. Men saa egoistisk er jeg ikke. Lvertimod, naar Adolf er din Ven, skal han ogsaa være min; og jeg skal gjøre mig al Umag for at erhverve hans Velville.

Brandt (affides).

Ja, mange Tak! (Gøit.) Det er hyperlige Grundsetninger. Men seer du, mit Venstreb med Adolf var,

sandt at sige, just ikke saa meget hebt. Det var et af disse flygtige Bekjendtskaber, Ungdommen stifter og Letsindigheden fortsætter. Og i de senere Aar har al Forbindelse mellem os været saa godt som afbrudt.

Louise.

Saa? Ja, det er en anden Sag. Men — det falder mig nu ind — du har engang fortalt mig om en ung Officeer, der for din Skyld nær var kommen op at duellere. Det var dog vel ikke Adolf?

Brandt.

Jo, det var det rigtignok.

Louise.

Og, naar jeg ikke husker feil, fortalte du mig for et halvt Aar siden, dengang du var i Forlegenhed for Penge til den nye engelske Bæb, at det var en Ungdoms-Ben af dig, der af sig selv gjorde dig et meget ædelmodigt Tilbud. Var det maaskee ogsaa Adolf?

Brandt (flau).

Jo, det var det rigtignok.

Louise.

Naa — saa har det Venstreb vel ikke været saa meget letsindigt.

Brandt.

Ja — forstaae mig ret — ædelmodig og brav er han. Men — men hans Letsindighed — aa, naar jeg vilde fortælle Jer...

Louise.

Ja, jeg kjender ham slet ikke. Hans og min Fader levede, som du veed, i Uenighed. Jeg selv har i lang Tid opholdt mig i Thyen, saa jeg er fremmed for min egen Familie. Jeg har ikke engang seet Adolf. Hos mine Forældre blev der i den senere Tid ofte talt om ham; men — med al Respect for din Mening om din Ungdoms=Ven — synes det mig, at man dér dømte mildere om ham.

Brandt.

Saa?

Louise.

Man talte vel undertiden om, at han var vild og overgiven —

Brandt.

Det er jo det, jeg siger. Na, hans Bildskab, hans Overgivenhed! Saadan maa en Mand ikke være!

Louise.

Du lader mig ikke tale ud. — Men man var tillige enig i, at denne Overgivenhed hang sammen med mange udmærkede Egenstaber; at der var et Liv og en Varme i hans Væsen, der vel undertiden søgte at skaffe sig Luft i lidt Bildskab, men at Grunden i hans Character netop var meget solid.

Brandt.

Saa? — (Affbes.) Jeg troer, min Kone er forelsket i ham, endnu inden hun har seet ham.

Hanne (frygtfom).

Jeg husker ogsaa, at de hjemme talte meget godt om ham. (Til Louise.) Kan du erindre, hvor Tante var indtaget af ham . . .

Brandt (affbes til Hanne).

Vil du bare tie stille.

Louise.

Veed han, at vi ere gifte?

Brandt.

Ja, Gud skal vide det. Men jeg troer det ikke. Vi har jo kun været gift sammen i to Maaneder. Vor Forlovelse var, efter dit eget Ønske, hemmelig lige til vor Bryllupsdag; og i de sidste 4, 5 Maaneder har jeg Intet hørt fra Adolf.

Louise.

Du mener nok i de sidste Par Aar, som du sagde før.

Brandt.

Javist . . . ja, det er at sige, engang imellem har vi jo nok stødt paa hinanden. Men det kan man ikke regne. (Seer ud til Siden.) Naa, der har vi Postbudet. Saa har jeg ikke længere Tid til at påstare med Jer. (Affbes, idet han gaaer.) Adolf her i mit Huus og i min unge, smukke Kones Selskab! Jeg haaber, vor Herre vil lade den Ulykke gaae forbi mig.

Anden Scene.

Louise. Hanne.

Hanne.

Hør, Louise, jeg vil fortælle dig Noget.

Louise.

Nu da?

Hanne.

Na, det kan ogsaa være det samme.

Louise.

Ja, for dig maaskee, men ikke for mig. Nu har du jo engang vaakt min Nysgjerrighed. Fortæl kun, mit Lam, som Brandt kalder dig.

Hanne.

Jeg vilde blot fortælle dig, at jeg kjender vor Cousin Adolf.

Louise.

Gjør du det? Hvorfra?

Hanne.

Ja, egentlig kjender jeg ham ikke. Det vil sige, jeg kjender ham, men han kjender ikke mig. Du veed, jeg var ifjor ved samme Tid et Par Dage hos Fru Nørager i Sorø. Der var engang en Middag et meget stort Selskab af Herrer og Damer fra Omegnen, og blandt dem var Adolf ogsaa. Han opholdt sig dengang paa en Gaard i Nærheden.

Louise.

Nu, men gjorde du da ikke ved den Leilighed hans Betsjendtskab?

Hanne.

Hvor kan du troe, at han lagde Mærke til mig. Jeg var saa ung dengang.

Louise.

Ja, det er sandt, du var accurat et Aar yngre dengang, eller omtrent 16 Aar.

Hanne.

Og desuden var han altid omringet af saa Mange. Ved Bordet sad jeg langt borte fra ham, og siden var det ligesom jeg var angst for at komme i Nærheden af ham. Jeg havde ikke engang Mod til at sige til de Andre, at jeg var i Familie med ham.

Louise.

Hvad synes du da om ham?

Hanne.

O, han er smuk! Og han er vist et meget elstværddigt Menneſte. Alt hvad han ſagde, og hvad han foretog ſig klædte ham ſaa godt. Jeg kan umulig troe, at han er ſaa letſindig, ſom Brandt ſiger. Desuden var han ſaa afholdt; alle Menneſter talte kun godt om ham. Og du ſkulde ſee, hvor proper han var. Hans Dintøi ſkinnebe. Jeg ſyntes, at alle de andre Herrer falbt igjennem mod ham. Jeg ſtod i

Winduet, da han red bort. Jeg har aldrig seet Nogen sidde tilhest som han og fare saaledes afsted.

Louise (leende).

Men du er jo paa de bedste Veie til at blive forlebt i ham.

Sanne.

Na, hvor kan du troe! — Jeg synes, det er min Skyldighed at tage ham i Forsvar mod Brandts urimelige Mistanke til hans Character.

Louise.

Ja, tag dig bare iagt. Det er undertiden farligt at opfylde sin Skyldighed med altfor megen Iver.

Tredie Scene.

De Førrige. Brandt.

Brandt

(med et Brev i Haanden).

Tænkte jeg det ikke nok! Har det ikke anet mig!

Louise.

Hvad er der skeet?

Brandt

(giver hende Brevet).

Der! læs selv. — Det er et Brev fra Adolf. Han skriver, at han ved en Ven i Kjøbenhavn har udvirket, at han kommer til at ligge her paa Gaar-

den, og at han og hans Escadron arrivere tidlig i Formiddag. Han kan altsaa være her hvert Dieblif.

Louise

(efterat have seet i Brevet).

Men, som det lader, er det slet ikke for vor Skyld, at han tager ind hos os. Hør kun! (Læser.) „Allerede længe har jeg ønsket at tilbringe nogen Tid i Nærheden af min dyrebare Tante.“ — Han veed da ikke, at min Moder er taget over til Kysten.

Brandt.

Eller han lader som han ikke veed det. Troer du, det er for din Moders Skyld, han tager ind hos os, han, der ellers er en saa stor Ven af et ugeneert Liv.

Louise.

Nu, men i alle Tilfælde maae vi forberede os paa hans Komme og gjøre et Par Bærelser istand.

Brandt.

Vi har ikke Plads. Vi kan ikke tage imod ham.

Louise.

Har vi ikke Plads? Og vi har to Gæstebærelser, som du selv har havt saa travlt med at indrette.

Hanne.

De kan i et Dieblif sættes istand.

Louise.

Savist kan de. — Hør, Hanne, gaae du op og sørg for, at det indrettes smukt og smagfuldt. Lad

Bigerne sætte den Chiffonnière derind, vi har staaende ledig. Det er den, man kan sidde og skrive ved.

Hanne.

Ja, jeg veed nok. Det skal jeg strax besørge.

Louise.

Bynt op hvormed du kan; sæt nogle Blomster i Glas og Vand.

Hanne.

Jo, det skal jeg nok. Du skal see, hvor smukt jeg vil indrette det. (Gaaer ind i Huset.)

Brandt.

Naa, nu har I Fruentimmer da faaet travlt.

Louise.

Ja, jeg har tænkt paa, at vi vil befrie dig for alt Bryderiet. Hanne og jeg skal tage os af Adolf, mens han er her, saa godt vi kan.

Brandt.

Na, Bryderiet! det er det mindste. Men vore smukke Morgen- og Eftermiddags-Timer, som vi hidtil nød herude i landlig Stilhed — alt Sligt fordæves og profaneres ved en Trediemands Nærværelse.

Louise.

Men saa husk igjen paa Aftenerne, der nu begynde at blive saa lange og triste. Du har jo selv allerede ønsket dig Selskab herude om Aftenen.

Brandt.

• Og vore eensomme, behagelige Spadsferetoure! Ja, det siger jeg dig forud, naar vi gaae ud om Morgen, og han er hjemme, tage vi ham ikke med.

Louise.

Det gaaer ikke an. Han er istand til at blive stødt derover.

Brandt.

Han stødt? Nei, det ligger slet ikke i hans Character. Han seer helst, at man ingen Omstændigheder gjør med ham.

Louise.

Ja, det komme vi nok ud af. — Men jeg har glemmt at sige dig, at her har været Bud efter digovre fra Fabrikken.

Brandt.

Ja — det er sandt — jeg har ... det har jeg hele Tiden villet sige dig. Jeg har betænkt, at jeg ikke saadan hele Dagen bør hange over Folkene. Det seer saa mistænkeligt ud.

Louise.

Na ja. Det kan du have Ret i.

Brandt.

Ikke sandt? Og Møller, vor Underbestyrer, er en flink Mand. Han har godt af at erhverve sig

Dvelse og skaffe sig Selvtillid. Mennesket maa udbvide sig.

Louise.

Men jeg synes, du har før sagt, du har ikke den bedste Tro til Møller.

Brandt.

Til Møller? Nei, der tager du vist fejl. Han er saa tro som Guld.

Louise.

Ja, jeg synes godt om den Idee. Saa vil du maaskee benytte den Tid, du nu faaer tilovers, til at udarbejde det Forslag, du vil gjøre Rentekammeret angaaende Fabrikken.

Brandt.

Netop. Det har længe ligget mig paa Hjertet.

Louise.

Det er jo rart, at der engang bliver Alvor deraf. Hør, veed du hvad, saa vil jeg lade dine gamle Bærelserovre i den anden Bygning sætte istand for dig, for at du ganske uforstyrret og langt fra os Andre kan arbejde, mens Adolf er her.

Brandt.

Oh, hvor vil du hen! Det gaaer slet ikke an. Adolf vilde blive meget stødt over at jeg saaledes vilde isolere mig.

Louise.

Han stødt? Men det ligger jo ikke i hans Character, paastod du nylig. Han seer jo helst, at man slet ingen Omstændigheder gjør med ham.

Brandt.

Ja — det har du Ret i. Men husk paa, at jeg er en gammel Bekkendt af ham og Mand i Huset. Hvad vilde det ligne, om jeg luffede mig inde. Nei, jeg vil sidde og arbejde i Kabinettet ved Siden af vor Dagligstue — eller hør! jeg vil sidde inde hos Ter Andre. Det er saa smukt og fortroligt, og saa gaaer Arbeidet bedre fra Haanden.

Louise.

Vil du det? (Seer paa ham og leer.) Husker du endnu den gamle Vise, Onkel Holmer pleiede at synge med sin dybe Stemme: „Den, som fundet har en Pige“ *).

Brandt.

Jeg troer. Men hvorfor?

Louise.

Der er et Vers deri, jeg kan saa godt lide. Vil du høre. (Synger.)

Altid bør man paa dem passe,
Som en Onier paa sin Skat.

*) Døsmans Arie i Bortførelsen af Seraillet.

Kommer først en Spradebøsse,
 Af den rette Støver-Glasse,
 ∴ Vindetrost! faa god Nat! ∴
 Trallalala —

Brandt (forlegen).

Hvad vil du sige dermed?

Louise.

Ingenting. Nu gaaer jeg ind i vor Dagligstue og sætter et Bord med Papir og Skrivertøj tilrette for dig. Saa kan du strax begynde paa dit Forslag til Rentekammeret, mens vi Andre spise Frokost.

(Gaaer ind.)

Fjerde Scene.

Brandt (alene).

Ja, hun gjør Nar af mig. Men det faaer ikke hjælpe. Der er kommen en Uro over mig, siden jeg har faaet denne ærgerlige Efterretning . . . Min Kone er en fortræffelig Kone, et Mønster for Fruentimmer. Men hun har dog altid været et Verdensbarn — og hun — hun er et Fruentimmer. En ung, smuk Mand's Opmærksomhed smigrer hende — det ene Skridt leder til det andet. Man spadserer, man besøger Omegnen, man sværmer — den fordømte Sværmen! Jeg har aldrig kunnet komme paa Glid dermed, og nu duer

jeg slet ikke dertil. — (Gaaer urolig op og ned.) Det er en underlig Følelse, den Jalouste. Jeg kan ingen Grunde anføre; jeg kan ikke gjøre mig selv tydelig Regnskab, og alligevel . . . Na, det er ogsaa Dumheder af mig. Jeg vil ikke tænke mere derpaa. Jeg vil — Kunde man ikke ganske underhaanden udvirke, at Adolf fik anvist et andet Sted til Indquartering? Jeg skal dog forsøge derpaa, og skrive et Par Ord. (Sdet han vil gaae ind, kalder den indtrædende Adolf paa ham.)

Femte Scene.

Brandt. Adolf Hermansen. En Tjener, der bærer en Badsæk.

Adolf (ved Indtrædelsen).

Brandt! Stop — er det ikke dig?

Brandt (affødes).

Na, der har vi ham min Sjæl! (Høit.) Er det dig, Adolf? Er det virkelig dig?

Adolf.

Vist er det mig. Har du ikke ventet mig?

Brandt.

Ventet dig? Nei — ja — vist har jeg ventet dig.

Adolf.

Det vil jeg haabe. Jeg har jo skrevet dig til,

at jeg vilde tage ind hos min Tante. Har du ikke faaet mit Brev?

Brandt.

Ja, jøvist har jeg, og du er mig overmaade velkommen. (Trykker ham i Haanden.) Kom og læg fra dig og gør dig det mageligt. — Men seer du . . . det er virkelig en meget ubehagelig Omstændighed, at din Tante netop nu, da du længe efter at see hende, er taget over til Thyen. Saa har du vist ingen Lyst til at indqvartere dig her.

Abolf.

Er hun taget over til Thyen? Det var fatalt.

Brandt.

Ja, er det ikke fatalt? Jeg har ret ærgret mig derved paa dine Begne. For hvad Fornøieligt kan der nu være for dig her hos os? Men, naar du ønsker det, skal jeg gjerne gjøre mig Umag for at faae dig indqvarteret et andet Sted, i et muntrere Huus — saa gjerne jeg naturligviis seer dig her.

Abolf.

Men ere de da Alle hos Tantes tagne over til Thyen? ogsaa hendes Døttre?

Brandt (tøvende).

Hendes Døttre? Nei — de ere hjemme.

Abolf.

Na, hvad vil du faa! Saa er der jo ingen Ting

iveien. (Til Tjeneren.) Hans! læg min Badsæk fra dig. Vi blive her.

Brandt.

Saa du mener, at du alligevel —

Adolf.

Ja, naturligviis. Tjen mig blot i at sige Tyren der, hvor han kan bringe mit Tøi hen.

Brandt.

Dit Tøi? Naa — (Til Tjeneren.) ja, du kan saalænge bringe det ind i Havestuen.

(Tjeneren gaaer ind i Huset.)

Adolf.

Seer du, fjære Brandt, du begriber da vel, at det ikke er min gamle Tante, saa fjær hun iøvrigt kan være mig, der trækker mig hertil. Nei, Magneten er en ganske anden.

Brandt.

Saa —? Turde jeg spørge, hvem da?

Adolf.

Hendes ældste Datter, min Cousine Louise.

Brandt (affides).

Min Kone! der har vi det! (Svit.) Det er da vel ikke dit Alvor?

Adolf.

Min Tro er det mit Alvor. Du veed, at Aabenhjertighed er en af mine fornemste Dyder. Jeg vil

ikke skjule for dig, at jeg alt i lang Tid har havt Hovedet fuldt af denne Pige. Fra det jeg var en halvvoeren Dreng har jeg hørt hende omtale. Jeg troer endog saa, at hendes og min Moder havde bestemt os for hinanden.

Brandt (affides).

Desværre, det har min Svigermoder nylig fortalt mig.

Adolf.

Imidlertid har jeg i flere Aar mindst af Alt tænkt paa hende. Det Uvenskab, der var mellem min Fader og min Tantes Mand, fjernede mig fra hendes Nærhed, saa jeg hidtil ikke engang har gjort hendes personlige Bekjendtskab, og maaskee ikke engang brudt mig derom. Du veed, jeg har levet noget flygtigt. — Først for et halvt Aar siden var det som om alle gamle Erindringer, Alt hvad jeg saa tidt havde hørt min Moder yttre, pludselig vaagnede, og fornyede min Cousins Billede i min Sjæl og forlenede det atter med al den Skønhed og Gode, jeg i yngre Aar havde tillagt hende. Og veed du, hvem jeg kan takke for at disse behagelige Erindringer paany vaffes hos mig?

Brandt.

Nei, hvor skulde jeg vide . . .

Abolf.

Dig, min Ven, ingen Anden.

Brandt.

Mig?

Abolf.

Huffer du ikke, at du for et halvt Aar siden skrev mig et Brev til, hvori du blandt Andet omtalte en Datter af en kort forhen afdød Fabrikant, for hvis Enke du agtede at overtage Fabrikens Bestyrelse. Denne unge Pige var netop den Cousine, jeg allerede havde hørt saa meget om. Den Barme, hvormed du omtalte hende, en Barme, jeg ikke engang havde tiltroet dig, virkede smittende paa mig. Jeg har fra den Tid ingen No haadt paa mig. Meer end eengang var det min Beslutning at udbede mig Permission og med egne Dine overtyde mig om min Cousines Elskværdighed. Omstøder besluttede jeg at have Laalmodighed til Manøver-Tiden, staffe mig Indquartering hos min Tante, for ganske umistænkt at kunne anstille mine Observationer i Nærheden og — ja nu er jeg her, og har besluttet, hvis min Cousine Louise svarer til min Forestilling, at forelske mig i hende og — at frie.

Brandt.

Frie? Frie til Louise? Men er du ikke ret klog? Hun er jo min Kone.

Abolf.

Din Kone! Hvad er det du siger! — Men det er jo umuligt. Du har jo i lang Tid været hemmelig forlovet i Kjøbenhavn med den smukke Julie Kaufmann.

Brandt.

Na vist ikke — det var et dumt Nytte.

Abolf.

Men, som du just ikke meget ivrigt har benægtet.

Brandt.

Det lod jeg nok være. Jeg var netop paa samme Tid hemmelig forlovet med Louise, og var glad ved at Folk var ledet paa Vildspor.

Abolf.

Altsaa gift med Louise er du! Det var jo rigtignok en Streg i Regningen. Men hvad! det gjør Intet.

Brandt.

Gjør Intet?

Abolf.

Nei, for saa vil jeg blot forelske mig i hende.

Brandt.

Nei, det gaaer aldeles ikke an.

Abolf.

Hy, skam dig! Er du jaloux?

Brandt.

Salour? jeg? — Nei saa kjender du mig ikke ret. Men . . . ja hør nu, Adolf, lad os tale alvorligt sammen. Du vil selv indsee, at du, med de Følelser, du nærer for min Kone, ikke godt kan boe her i Huset.

Adolf.

Oh, hvad er det for Baskar!

Brandt.

Naar du derimod vil lade mig raade, skal jeg staae dig et hyperligt, meget mere komfortabelt Logis her i Nærheden. Gjør det, min gode, kjære Adolf! Du kan troe, det er til dit eget Bedste. Der er to nydelige Døttre . . .

Adolf.

Er der? Ja dem skal jeg nok besøge. Men jeg bliver her. Der er min Indquarterings-Seddel — see!

Brandt.

Og det er virkelig dit Alvor, at du vil blive?

Adolf.

Min Ven! jeg mærker af Alt, at du kjender ikke Tjenesten. Det vilde være meget pligtstridigt af mig, om jeg gjorde Indvendinger mod det Qvarteer, der er anvist mig, blot fordi jeg dér har en elskværdig Cousine. En saadan Opsætsighed vilde kun tjene til at sætte mig i Miscredit hos mine Foresatte, ja maa-see have de alvorligste Følger.

Syvende Scene.

Brandt. Louise (fra Haven).

Louise.

Er du der, Brandt? I dette Dieblig fortæller mig Johan, at din Ven er ankommen og er inde i Kabinettet.

Brandt.

Ja, han er ankommen, og det var vel, jeg traf dig. Vi maae nu see til at træffe nogle Anstalter.

Louise.

O, det behøves ikke. Hanne og jeg har allerede sat de to Gjæsteværelser istand.

Brandt.

Nei, kjære Louise, det er ikke de Anstalter, jeg mener. Det er noget ganske Andet, noget, der efter min Anskuelse er af en meget alvorlig Natur.

Louise.

Men det er jo et mærkværdigt Ansigt du sætter op. Hvad er der paafærde?

Brandt.

Veed du, hvorfor Adolf har søgt saa ivrigt at blive indquarteret her i Huset?

Louise.

Nei, det veed jeg lige saa lidt som at han har søgt det ivrigt.

Brandt.

Det stakkels Menneske vidste ikke, du var gift.

Louise.

Den Stakkelt!

Brandt.

Hans Hensigt var, at anholde om din Haand.

Louise.

Om min? O, du har mig tilbudt! Han
kender mig jo slet ikke.

Brandt.

Han kender dig af Andres Dmtale. Hans
Moder har rost dig meget. Jeg troer endogsaa, at
det har været hendes Duffe, at see Jer som et Par.

Louise.

Saa? (Affides.) Deri, troer jeg, han har Ret.

Brandt.

Da han fik at vide, du var gift, blev han meget
besthyrtset. Jeg kunde tydelig mærke, han har allerede
dannet sig et Phantaste-Billede, som han ikke uden
Kamp kan lade fare. Han vilde strax tage bort og
udvirke sig et andet Logis; kun Tanken om hans Tje-
nestepligt, der forbyder ham at vrage et ellers upaa-
flageligt Qvarteer, kun denne Tanke og mine Over-
talelser bevægede ham til at blive.

Louise.

Som jeg siger, du har mig tilbudt.

Brandt.

Hvert Ord, jeg siger, er den pure Sandhed.

Louise.

Jeg troer dig ikke. Kom kun ud med hvad du har i Baghaanden.

Brandt.

Men naar jeg nu siger dig, at denne Tilstaaelse har gjort stort Indtryk paa mig, og at jeg anseer det for en Skyldighed mod min Ven, at raade Bod paa denne ubehagelige Collision.

Louise.

Hvorned vil du da raade Bod derpaa?

Brandt.

Seer du — jeg kjenner Adolf nøie, maaskee bedre end han kjenner sig selv. Jeg veed, at den ulykkelige Omstændighed, at du er gift —

Louise (leende).

Den ulykkelige Omstændighed, at jeg er gift! Ja, og ovenikjøbet med dig.

Brandt.

At den, langt fra at dæmpe hans Lidenstabs, vil forstærke den. Naar han træffer sammen med dig, vil han maaskee uhelbredeligt forelske sig i dig, blot fordi du nu er gift.

Louise.

Troer du? blot derfor?

Brandt.

Ja, saadan er han, og saadan er maaskee hele den menneskelige Natur bestaffen. Hanne vil han ganske oversee, uagtet hun er et fromt og elskværdigt Biegebarn. Kun for dig vil han have Dine og Dren; kun dig vil han stjænke al sin Opmærksomhed — som sagt, fordi du er gift og fordi hans Kjærlighed er haabløs.

Louise.

Jeg maa tilstaae, at jeg ikke havde tiltroet dig saa stor Betsalenhed.

Brandt.

Nu mener jeg, at vi bør søge at forhindre en saa ulykkelig Udgang af min Vens Liv.

Louise.

Forhindre? Vil du maaskee søge Skilsmisse?

Brandt.

Nei, men hvis du nu indrømmer Sandheden af hvad jeg har sagt, saa vil du vist ogsaa stjænke dit Bifald til en Plan, jeg har udtænkt, hvorved Ingen stades, og hvorved megen Ulykke kan forebygges.

Louise.

Lad mig høre din Plan.

Brandt.

Seer du, Adolf kjender dig ikke. Han veed kun, at du er hans Cousine, samt ung, smuk og elskværdig.

Louise.

Naar han veed det, saa forlanger jeg ikke mere.

Brandt.

Hanne kjender han heller ikke. Hun er ligeledes hans Cousine, og ligeledes ung, smuk og elskværdig.

Louise.

Hun er endog tre Aar yngre end jeg.

Brandt.

Hvis han traf Hanne som min Kone, da vilde han ganske bestemt forelske sig i hende og oversee dig.

Louise.

Men, hvor skal alt dette ende?

Brandt.

Jo, seer du, efter min Overbeviisning kommer Alting her an paa det første Indtryk. Jeg mener derfor, at vi — hvis det forresten virkelig er dit alvorlige Onske, at undgaae et ulykkeligt Forhold — at vi, naturligviis kun for idag . . .

Louise.

Skal Iade Hanne være din Kone og mig din Svigerinde.

Brandt.

Truffet! Det er en Glæde at tale med dig. Du gaaer strax ind paa mine Ideer.

Louise (med Latter).

Men Brandt, hvor er det, din Jalouste fører dig hen?

Brandt.

Na, hvor kan du troe . . . Hvad Grund har jeg til at være jaloux? Om ogsaa Adolf skulde gaae hen og begaae Dumheder, kan jeg da ikke med al Føie stole paa dig?

Louise.

Ja, af den Mening er jeg i det mindste. Men sig mig een Ting: er det ikke faldet dig ind, at din Plan grunder sig paa et lille Misbrug af min Søsters Fromhed?

Brandt.

Taalmodighed! Nu kommer jeg til mit Hoved-Propos. Vi have allerede et Par Gange talt om et smukt og passende Partie til Hanne.

Louise.

Og nu mener du, at Adolf vilde være den rette Mand?

Brandt.

Ja, det er jo et hyppeligt Partie. Han er rig og uafhængig — og en Mand med hans fortræffelige Character!

Louise.

Ja, men nu kommer jeg med mit Hoved-Propos, som du siger. Adolfs Character har jeg netop Tvivl om — efter Alt hvad du har fortalt os.

Brandt.

Om hans Character? Har jeg sagt —?

Louise.

Ja, hans store Letindighed. Saadan maa en Mand ikke være. Det var dine egne Ord.

Brandt.

Ja, deri har du Ret; det har jeg ganske rigtig sagt. Men glem ikke, at Taler var om Ungdoms-Streger, som Ingen lægger Vægt paa. Jeg indrømmede jo selv, at han havde viist mig væsentlige Tjenester.

Louise.

Ja, jeg kan ikke modsigge dig, da jeg ikke kender ham. Men hvad vil Adolf sige til, at vi saaledes have ham tilbødste?

Brandt.

Saadan Noget er just i hans Smag. Han vil blive henrykt over denne Spas.

Louise.

Og endnu Get: hvis nu Hanne, bedragen af hans Opmærksomhed for hende, føler Godhed for ham, og han siden trækker sig tilbage?

Brandt.

Ja, du har Ret, det vilde jo være slemt. Men den Risiko løber man jo hver Gang en Herre paa et Bal eller i et Selskab gjør Cour til en ung Pige. I alle slige Tilfælde maa man stole paa, at Pige-barnet er fornuftigt og velopdraget, og kan adstille

sand Kjærlighed fra det almindelige Courmagerie. Og Hanne er virkelig fornuftig og velopdragen. Du maa desuden ikke overse, at hun jo i dette Tilfælde veed hvad hun skal dømmes om hans Opmærksomhed, hvis den virkelig kun skulde grunde sig i Letsind. — Kjære Louise! troe mig, du kan uden Betænkning gaae ind paa denne aldeles uskyldige Plan, der i det Høieste vil give Anledning til Latter og Lystighed.

Louise.

Nei — oprigtig talt — jeg kan ikke give den mit Bifald. I deslige tvivlsomme Forhold indlader man sig ofte med et let Sind, uden at betænke, at man ikke raader over Udfaldet. Vi kunne for seent komme til at erkjende, at man ikke bør gjøre for mange Kunster med sine Venner.

Brandt

(tager hende om Livet).

Bedste Louise! giv efter for mig denne Gang. Jeg paatager mig alt Ansvaret. Gaaer Sagen det Udfald, jeg antager for rimeligt, saa er det en Lykke for Hanne.

Louise.

Sa, dersom den faaer dette Udfald. Men vi burde dog ikke lade det komme an paa et Dersom.

Brandt.

Herregud! hvor kan du være saa paastaeltig!

Louise.

Jeg veed nok, du holder mig for paaftaaelig, og hjemme beskylde man mig undertiden for det Samme. Men, naar vi To disputere, sætter jeg alligevel sjelden min Villie igjennem. Du derimod sætter altid din Villie igjennem, uagtet du er lutter Gftergiveness.

Brandt.

Men det er jo en Modsigelse.

Louise.

Den er ikke saa stor som det synes. Jeg staaer paa min Mening, det er sandt, thi jeg indrømmer ikke lettelig, at jeg har Uret. Men naar Ingen vil høre paa mine Grunde, saa taber jeg Lusten til at disputere. Du derimod indrømmer strax, at jeg har Ret; men du kommer alligevel med andre Grunde, eller med Overtalelser, eller — hvad der er det Farligste for en ung Kone — med Kjarategn, og saa varer det ikke længe, inden din Kone giver efter.

Brandt (affides).

Hvad det er et Uheld, at Ens Kone er saa klog!

Louise.

Smidlertid, da det lader til, at vi kunne leve meget lykkelig sammen paa den Viis, saa vil jeg denne gang som altid staae paa min Ret og — give efter.

Brandt.

Det kan jeg lide! Du er dog min egen, føielige Kone.

Louise.

Ja, vent lidt. Een Ting maae vi være enige om. Naar den unge Herre ikke synes mig passende for Hanne, saa gjøre vi strax en Ende paa den hele Historie.

Brandt.

Naturligviis. Men nu maae vi stynde os. Adolf er inde og klæder sig om, og kan snart komme ud. Allerførst maa du nu tale med Hanne og forberede hende.

Louise.

Ja, hende maa jeg nok instruere og tale fornuftig med.

Brandt.

Ja, gjør det. Til at instruere og tale fornuftig med Folk er du netop fortræffelig. Nu vil jeg gaae ind og give min gamle Johan et Bink; tael du med Pigerne.

Louise.

Med Pigerne? Det er mig meget imod.

Brandt.

Hvorfor imod? Det er jo kun en Spøg, en Lyfthighed. Skal man ikke engang imellem afløse det prosaiske Liv med en eller anden dristig, poetisk Idee?

— Kun er det nødvendigt, at vi Alle spille vore Roller naturligt. Hanne maa virkelig instrueres godt. Du maa lægge hende Sagen ret paa Hjertet. Du kan gjerne sige, at jeg ønsker det, at hun kan gøre mig en Tjeneste dermed. Eller sig kun, at du frygter for, jeg bliver vred, naar hun ikke spøjer mig.

Louise.

Na vist ikke. Saa alvorligt maa man heller ikke tage det.

Brandt.

Jo, min Sjæl er det alvorligt — det vil sige, enhver Mystification kræver Kunst, og Kunst kræver Alvor.

Louise (med Latter).

Ha ha ha! Adolfs Ankomst har udviklet Evner hos dig, som jeg hidtil ikke har drømt om. Instrueer du blot Johan, og overlad min Søster til mig.

Brandt.

Godt — men saa er der endnu en Ting. Nu maa du . . . jeg mener, at du . . . Ja, du maa naturligvis ogsaa tænke paa, hvorledes du vil forestille din Søster.

Louise.

Nu, jeg vil haabe, det skal lykkes mig.

Brandt.

Det vil det vist. Du er just oplagt til saadan

en lille Comedie. Ja, du har virkelig Talent — jeg siger det aldeles ikke, for at smigre dig. Jeg stoler ganske paa din rigtige Tact.

Louise.

Det er mig fjært.

Brandt.

Jeg har tænkt mig, at du som ugift, og som ung, uerfaren Pige, maa være meget retirée og tilbageholdende, kun svare lidt og synes forlegen. Jeg troer, du kan godt holde ham et Par Skridt fra Livet.

Louise.

Na, hvad er det for et Indfald! Hvilken ung Pige bærer sig saaledes ad? Ivertimod, jeg maa være munter og ugeneert. Jeg kan meget gjerne være lidt coquet.

Brandt.

Nei, det kan du paa ingen Maade.

Louise.

Na jo, paa en pæn Maade kan jeg gjerne være lidt coquet. Jeg har tænkt mig, at en ung, ugift Pige vil gjerne behage, at Adolf er en smuk, elskværdig Mand — saa kommer Coquetteriet af sig selv.

Brandt.

Ja, deri har du desværre Ret; af sig selv kommer det. Men, uden at ville modsige dig, troer jeg dog, det Bedste var, om det slet ikke kom.

Louise.

Herom kunne Meningerne være forstjellige. Men at vi nu begge maae skynde os og give Johan og Pigerne og Hanne et Bink, derom kan der kun være een Mening.

Brandt.

Ja, du har Ret, og jeg vil ogsaa nu gaae. Lad ham nu blot ikke træffe dig her, inden Alting er i Orden. Og tael saa med Hanne ... og du selv — ja, kjære Louise, coquet skulde du dog ikke agere.

Louise.

Naar jeg ikke maa gaae efter min egen Phantastie, saa vil jeg slet ikke.

Brandt.

Ja, ja — som du vil. (Affides.) Gud hjælpe en Mand, naar hans unge Kone har sin egen Phantastie!
(Gaaer ned ad Haven.)

Ottende Scene.

Louise (alene).

Altsaa min Mand er skinsyg. Ja, det er jo ikke noget Nyt. Han har været det al den Tid, vi vare forlovede sammen. Og man har sagt mig saa tidt, at Skinsyge er et Tegn paa Kjærlighed, at jeg tilsidst har fundet mig taalmodig deri. Jeg vil da

ogfaa dennegang føie mig efter hans Luner. Maaskee det er til min Søsters Lykke; det faaer man nu at see, naar man lærer den unge Herre at kjende. — Men jeg maa nok itide give vor gamle Johan et Bink, thi min stakkels Mand er saa forvirret i Hovedet idag, at han neppe kan give sig selv ordenlig Bessed, endfige Andre.

(Vil gaae ned ad Gangen ved Huset.)

Tiende Scene.

Louise. Hanne.

Hanne
(kommer lobende).

Louise! Louise! Veed du, at Adolf er kommen?

Louise.

Jo, men tael ikke saa høit. Han er inde i Kabinettet.

Hanne.

Er han? Har du seet ham? Hvad synes du om ham?

Louise (leende).

Jeg synes godt om ham, men jeg har ikke seet ham endnu. Derimod har jeg Noget at tale med dig om. Lad os gaae op sammen paa dit Værelse.

(Vil gaae, da Adolf høres tale inde i Huset.)

Hanne.

Gud, Louise! det er bestemt ham, der kommer ud.
Lad os rende vor Vej.

Louise.

Bliv. Vi kan skjule os her.

(De gaae begge bag om Bustadsen, og staae saaledes, at de under
det Følgende sees af alle Tilskuerne.)

Tiende Scene.

Adolf og Johan, der komme ud fra Havehuset. Louise og
Hanne skjulte.

Adolf (elegant omklædt).

Saa du har tjent saa længe her hos Familien?

Johan.

Det har jeg. Men det er heller intet Under.
Saadan et Herskab! Salig Agenten var en velsignet
Mand. Hans Kone, der er taget over til Fyen for
i Sommer, og begge Døttrene — aa, det er Alle-
sammen velsignede Menneſter.

Adolf (affbes).

Begge Døttrene — det er sandt, jeg har to
Cousiner her i Huset. Jeg maa dog see til, at jeg
ikke tager feil af den rette. (Høit.) Ligner den unge
Frue sin Søster?

Johan.

Ja, det er jo begge to velsignede unge Fruen-
timmer.

Abolf (affbes).

Det skal jeg blive flog paa! (Svit.) Jeg mener, om de ellers ligne hinanden. Ere de lige høie?

Johan.

Der skal ikke være megen Forffjel, uagtet Fruen er et Par Aar ældre.

Abolf.

Gaae de eens klædte?

Johan.

Nei, ikke altid, saavidt jeg huster.

Louise (affbes til Hanne).

Hvor vil han hen med disse Spørgsmaal?

Hanne (affbes).

For Guds Skyld, lad ham ikke mærke, vi staae her.

Abolf.

Hvad har den unge Frue paa idag? For Exempel, hvad Kjole, hvad Shawl?

Johan.

Idag — lad mig see — hun har et rødt Shawl paa og Frøken Hanne et blaat.

Louise

(bytter hurtig, og uden at sige Noget, Shawl med Hanne.)

Hanne (affbes til hende).

Men hvorfor skal vi bytte Shawl?

Adolf (affides).

Det er just intet paalideligt Kjendemærke. (Svit.)
Og forresten ere de eens klædte?

Johan.

Nei, det er de vist ikke. Men jeg har ikke saa nøie lagt Mærke . . . Jo, Fruen gaaer altid med en Snor røde Koraller om Halsen. Saa har hun den vel ogsaa paa idag.

Louise

(Løser hurtigt sit Perlebaand og binder det om Hanne).

Skjnd dig, hjælp mig at binde det om.

Hanne (affides).

Men, Louise, er du ikke ret klog?

Adolf.

En Snor røde Koraller?

Johan.

Ja — og idag har Fruen violette Sko paa.
Jeg har selv sat dem ind til hende.

(Ligesom Johan nævner de violette Sko, bukker Louise sig, som om hun vilde bytte Sko, men betænker sig — tildeels forhindret deri af Søsteren.)

Adolf.

Naa — rødt Shawl, røde Perler, violette Sko.

Johan.

Ja, og det er jo min Tro sandt, siden Fruen er bleven gift, gaaer hun altid med disse nydelige, fine Klapper paa.

Adolf.

Med Kappe? Ja, saa kan jeg ikke tage fejl.

Louise (affides).

Jo, min Hr. Cousin! De skal tage fejl alligevel.
(Tager sin Kappe af og sætter den i en Fart og forkeert paa
Hannes Hoved.)

Hanne (affides).

Men hvad skal alle disse Narrestreger sige?

Louise.

Skynd dig og lad os gaae, inden han seer os.
Jeg skal forklare dig Alt.

(Hun og Hanne ile hurtig ud.)*

Adolf.

Nu vil jeg ikke længere opholde dig. Underret
blot din Herre om, at jeg venter ham her.

Johan.

Han skal strax være her. Han løb blot over paa
Fabriken. (Gaaer.)

Elleve Scene.

Adolf (ene).

Min smukke Cousine er da gift, og med Brandt

*) Ved Opførelsen af denne Scene kunne Damerne, hvis det
befindes ønskeligt, bytte deres Silkeforklæder istedenfor Shawl,
og Dialogen lempes da derefter.

— det er igrunden dumt. Hvad vil jeg nu her? I et halvt Aar har jeg tænkt mere paa hende end jeg vilde tilstaae for mig selv. Jeg tænkte mig hende med alle de Tillokkelser, en ung Pige, hvis Hjerte endnu er frit, kan besidde, og nu — hvor forskjellige ere ikke de Forhold, man føler sig i til en ung Pige og til en ung Kone! En ung Pige besidder en Duft af Undseelse og Blufærdighed, som ingen ung Kone kan besidde. Ja, alt dette er vist og sandt — og alligevel, naar jeg vil spørge mig selv, om Louise da nu staaer mindre elskværdig for min Phantasie, saa maa jeg være oprigtig og svare Nei. Paa Veien hertil havde jeg ofte Tvivl. Jeg ventede at stufes dennegang som saa ofte forhen. Nu derimod — jeg er nærved at troe, at netop hun var mig bestemt — og netop hun er tabt for mig.

Lovte Scene.

Adolf. Brandt (fra Haven).

Brandt

(affædes, idet han træder ind).

Naar nu bare min Kone har talt alvorligt med Hanne! (Høit.) Naa, er du der — Ei, hvor du er elegant!

Adolf.

Jeg skal op til Chefen i Eftermiddag, saa var jeg nødt til at pynte mig lidt.

Brandt.

Det har du gjort Ret i. Men, hvad jeg vilde sagt, har du hilset paa min Kone?

Adolf.

Nei, endnu ikke.

Brandt.

Har du ikke? Vent lidt, saa skal jeg hente hende. (Affides.) Saa kan jeg med det Samme selv tale med Hanne.

Adolf.

Ja Tak — men . . . vi kan jo ogsaa give Tid til hun kommer. Hendes Indquarterede maa ingen Uleilighed gjøre hende.

Brandt.

Na hvad — Uleilighed! Vent blot lidt, saa skal jeg —

Adolf.

Bliv hellere her og lad os tale sammen.

Brandt.

Som du vil. Men jeg skulde dog ikke troe, at du er bleven stødt, fordi jeg før raadede dig til at tage et andet Logis. Du kan vel begribe, det var kun min Spøg. En gammel Ven som du —! Om

du ogsaa gjorde lidt Cour til min Kone, troer du, jeg brød mig derom? Det maa en fornuftig Ægtemand vænne sig til. Har han en smuk Kone, saa gjøre Herrerne Cour til hende.

Adolf.

Det er ypperlige Maximer! — Kjære Brandt, jeg skylder dig virkelig en Gres-Erklæring. Oprigtig talt, jeg havde ventet Ængstelighed, Jalouste eller dog Mis-tænkelighed hos dig, og halvveis besluttet at drille dig lidt.

Brandt.

Nei, Jalouste ligger slet ikke i min Character. Overhovedet maa du endelig ikke misforstaae mine forrige Ytringer. Det var ingenlunde for min, men for din egen Skyld, at jeg fraraadede dig Opholdet her. Da Louise nu engang er gift, antog jeg, at Opholdet her i Huset maastee kunde være dig ubehageligt.

Adolf.

Det vil jeg ikke haabe. Jeg begynder selv at indsee det Daarlige i at bestjæftige mine Tanker saa meget med en Pige, jeg ikke engang har seet. Det var en Levning af min gamle Letsindighed, som jeg nu bekjemper det bedste jeg kan. Desuden, naar jeg endelig vil af med mit Hjerte her i Huset, saa har jeg jo endnu gode Udsigter. Din Kone har jo en Søster.

Brandt (forstræffet).

Hvad siger du?

Adolf.

Jeg siger, din Kone har jo en Søster, som er maastee ligesaa elskværdig som hun. Jeg kan jo prøve min Lykke hos hende.

Brandt (affides).

Sam har da vor Herre bestemt til at være min Blageaand!

Adolf.

Hvorledes er Søsteren?

Brandt.

Søsteren? Jo . . . hun er en meget vakker Pige.

Adolf.

Hun er vel ikke saa smuk som Louise?

Brandt.

Saa smuk? Nei, det er hun ikke.

Adolf.

Ligner hun hende slet ikke?

Brandt.

Jo — naturligviis, som Sødstende pleie. Det vil sige, der er nogen ydre Lighed, men ikke megen. Men indre eller Gemysk=Lighed — nei, det er der slet ikke.

Adolf.

Ikke? Ja, hvad kan det saa hjælpe! (Seende.)

Jeg seer nok, at jeg enten slet ikke maa forelske mig her i Huset, eller ogsaa maa det være i din Kone.

Brandt.

Ja, gjør det. Jeg skal betragte det som en Triumph for min Smag. — Men tager jeg ikke fejl, saa er det hende, der kommer. Vent lidt her.

(Gaaer Hanne imøde, der kommer fra en af Havens Gange.)

Trettende Scene.

De Forrige. Hanne (med Louises Kappe, røde Shawl og Perlesnor).

Hanne

(der ikke strax lægger Mærke til Abols).

Brandt, du maa tale Louise tilrette. Har du hørt, hvad hun har faaet for et Indfald?

Brandt (affides).

Ths! ikke saa høit! Det er ikke hendes, det er mit Indfald. Det er jo kun en Spas, vi har hittet paa. Vær søielig, og du skal være min egen, fromme Hanne.

Hanne.

Men hvordan skal jeg —? Jeg gjør mig jo kun til Nar. See, hvordan hun har klædt mig ud.

Brandt.

Vær kun ubekymret. Vi skal nok hjælpe dig. Kom nu og lad mig forestille dig.

Hanne.

Min Gud! er han her? — Naar du vidste, hvor angst jeg er!

Brandt.

Det gaaer over; det er kun i Begyndelsen.

Hanne (fortrydelig).

Men jeg har slet ikke lyst til at agere gift Kone.

Brandt.

Kom nu. (Til Adolf, der imidlertid har holdt sig i en Graastand.) Kjære Ven, tillad, at jeg forestiller dig min Kone.

Adolf

(nærmer sig ærbødig).

Hvis jeg tør haabe i Egenkab af Deres Cousin at ansees som mindre fremmed for Dem — (affides) O, hun er smuk og indtagende!

Brandt.

Det er jo sandt, du er hendes Cousin. Ja, saa maae I betragte hinanden som gamle Bekjendte.

Adolf.

Jeg indseer først nu, hvilken Lykke der er forstjertset for mig ved den Uenighed, der tidligere har været mellem vore Familier.

Brandt (affides til Hanne).

Du maa svare ham.

Hanne (affides).

Na Gud, hvad skal jeg svare? Jeg kan knap samle mine Tanker.

Abolf (affides).

Hvor denne yndige Forvirring gjør hende smuk!

Brandt.

Min Kone siger, at ogsaa hun meget beklager dette spændte Forhold. Na, vi har tidt talt derom. Men nu kan du indhente det Forsømte.

Abolf (til Hanne).

Har jeg ogsaa Deres Samtykke til at indhente det Forsømte . . .

Brandt.

Men jeg troer, du siger De til min Kone. Det gaaer ikke an. I ere kjødelige Sødskendebørn, saa maae I være Dus. (Til Hanne.) Har jeg ikke Ret?

Hanne (undseelig).

Ja — hvis vor Cousin er af samme Mening.

Abolf.

O, det kan der ikke spørges om! Jeg er kun bange for, at jeg mangler Driftighed til at sige Du. Vort Bekjendtskab er saa nyt. Fra mine Drengenaar hørte jeg min Moder omtale min elskværdige Cousine, og ønskede ofte hemmeligt at gjøre hendes Bekjendtskab. I de Aar falder det saa naturligt at sige Du. Hjertet er tilbøieligt til fortrolige Meddelelser. Man

drømmer ikke om, at Fortroligheden kan støde paa en Hindring eller at den kan være upassende. Nu, efter saa mange Mars Forløb, seer jeg min skønne Cousine for første Gang — og har ikke Mod til at gjøre Brug af den Duet til Fortrolighed, mit Slægtskab med hende giver mig.

Hanne (affides).

Han mener min Søster!

Brandt (affides).

Naa, Gudstselov, nu er han i Gang; saa kan jeg gaae min Vej. (Svit.) Ja, Du til hinanden maae I sige, det er en afgjort Sag. Men hav mig nu undskyldt. Jeg maa over paa Fabrikken. Du holder vel saa længe min Kone med Selskab.

Hanne (affides til ham).

Na nei, bliv her.

Brandt.

Jeg kommer strax igjen.

Hanne.

Saa lad i det mindste Louise komme herud.

Brandt.

Nu skal jeg gaae op og falde paa hende. (Affides.)
 Det skal Pokkeren gjøre. Jeg gaaer for at holde min Kone borte. (Gaaer.)

Fjortende Scene.

Adolf. Hanne.

Adolf.

Hjælp mig, kjære Cousine, med at faae Munden paa Gang til at sige Du.

Hanne (frygtfom).

Men jeg kan dog rigtig ikke godt gjøre Beghøvelsen.

Adolf.

Nei, det er sandt, det var ubilligt at forlange. Saa giv mig din Haand, Cousine, og lad os med et Haandtryk besegle vort Slægtskab. (Tager hendes Haand. Affides.) Hendes Haand skjælver! (Sait.) Det Bedste er, at vi lade som vi havde kjendt hinanden længe. Vi have dog kjendt hinanden gjennem vore Nærmeste. Har din Moder ikke undertiden talt om mig?

Hanne.

Jo, meget ofte.

Adolf.

Har hun? Talte hun godt om mig? Hun har vist sagt, jeg var en Bildkat, og forfløien og letfærdig.

Hanne.

Nei, hun har tilforladelig ikke talt andet end lutter Godt om dig.

Adolf.

Ikke? O, det er mig uendelig kjært! Ja, det

er en herlig Kone. Jeg troer vist, at du maa ligne hende.

Hanne.

J det Mindste har Mange sagt det. Men jeg er ikke saa høi som hun.

Abolf.

Jeg mener ikke den ydre Lighed; hvad den angaaer, kan jeg selv see, at du er hende liig. Jeg tænkte paa den indre Lighed.

Hanne.

Nei, saa tør jeg ikke rose mig af at ligne hende. Hun er saa god, saa from og saa klog!

Abolf.

Men alt dette antager jeg ogsaa om dig, kjære Cousine.

Hanne.

Nei, tro mig, jeg mangler endnu Meget i at være som Moder.

Abolf.

Ligner din Søster dig?

Hanne.

Nei, Louise slægter min Fader paa.

Abolf.

Louise? Jeg troede, du hed Louise.

Hanne (forvirret).

Ja . . . det hedder jeg ogsaa. Jeg — staaer i

Tanker. (Affides.) Jeg tænkte nok, at jeg vilde komme galt fra det.

Adolf.

Sig mig, Louise, havde du tænkt dig mig saaledes som jeg seer ud?

Hanne.

Jo — men jeg har ogsaa seet Dem — seet dig engang før.

Adolf.

Har du? Men hvor?

Hanne.

Hos Fru Nørager i Sorg, ved et stort Selskab, der var der ifjor. (Affides.) Det skulde jeg vist ikke sagt.

Adolf.

Og du var der og jeg vidste det ikke? Hvorledes er det gaaet til?

Hanne.

Jeg veed ikke — der var saa mange Fremmede, og du blev der kun om Middagen.

Adolf.

Men det var jo et stort Uheld! Betænk, hvis jeg dengang havde gjort dit Bekjendskab, saa var du maaskee nu ikke... saa — ja saa vare vi nu ikke saa fremmede for hinanden.

Hanne.

Nei, det er sandt. Det har jeg ogsaa tænkt paa idag.

Adolf.

Virkelig? O, hvad det dog er en Jammer, at vi ikke have kjendt hinanden fra Barnsbeen. Jeg troer bestemt, jeg var bleven bedre og fornuftigere, naar jeg tidligere havde kjendt dig og din Søster.

Hanne.

O, nei! vi havde snarere vundet derved.

Adolf (affides.)

Det er et reent Naturbarn!

Femtende Scene.

De Forrige. Brandt og Louise, der komme fra en af Havens Gange, den sidste med bart Haar og Hannes blaa Shawl paa. — Siden Johan.

Brandt

(der søger at holde sin Kone tilbage. Affides til hende).

Er det nu værdt at forstyrre dem?

Louise.

Det er ingen Forstyrrelse — tværtimod!

Hanne

(affides, da hun seer Louise).

Gudst Lov, der er min Søster. (Gler hen til hende.)

Adolf

(til Brandt, der nærmer sig).

O, Brandt, din Kone er en Engel, en Skat, en Perle!

Brandt.

Ja, har jeg ikke Ære af mit Valg?

Adolf.

Saa elskværdig! og bly og undseelig som en
Vige paa 16 Aar.

Brandt.

Det har du Ret i. Det er mærkværdigt hos
en gift Kone.

Adolf.

Og hun er dannet og interessant.

Brandt.

Ja, hun har nydt en god Opdragelse. (Affbes.)
Jeg er vis paa, at Hanne ikke har talt ti Ord.

Louise

(der træder hen til dem).

Men skal jeg da ikke hilse paa vor Fætter?

Adolf.

Ah, formodentlig min anden Cousine.

Louise.

Jo, Cousine Hanne, med Deres Tilladelse. Men,
som det lader, er jeg overflødig her. Min Hr. Fætter
har kun Dine for min Søster.

Adolf.

O, tael ikke saaledes! Men det er tilgiveligt, om
jeg trænger til Tid for at samle mig.

Louise.

Nu da, Hr. Cousin! naar De da har samlet Dem, saa tillad, at jeg tager Dem nærmere i Diesyn.

Adolf (stiller sig op).

Vær saa god! Jeg er til Tjeneste. Men een Ting maae vi være enige om, det gaaer ikke an at sige De til mig. Jeg er Duß med Louise.

Louise.

Ja, naturligviis maae vi være Duß. Det følger jo af sig selv.

Brandt

(træder imellem dem).

Na, det er jo ikke nødvendigt.

Adolf.

Hvad nu? Skal jeg da sige Du til din Kone og De til din Svigerinde?

Louise.

Det bragte jo rigtignok lidt Afverling i Conversationen. Men det Bedste er nok alligevel at sige Du. Altsaa du er den Fætter, vi har hørt saa meget tale om?

Adolf.

Ja, hvis det ikke er altfor slemt, hvad man har talt om mig, saa er det mig.

Louise.

Det er ikke godt at svare bestemt paa. Vi har

hørt saa Meget om dig. Folk mener undertiden, at du er temmelig letsindig, men undertiden igjen, at du har en meget respectabel Character. (Til Brandt.) Er det ikke sandt?

Brandt (affides).

Hun driller mig. (Hoit). De to Egenskaber kan jo meget godt være forenede, især naar man er ung.

Abolf

(til Hanne, der staaer noget i Afstand).

Troer du, at jeg er letsindig?

Hanne.

Det har jeg vist ingen Grund til at troe.

Louise.

Ja, lad nu min Søster i Ro. Hun er desuden gift Kone, og har ikke et saa skarpt Die for Herrerne's Feil som vi unge Piger.

Brandt (affides).

Min Kone lægger Beslag paa ham, som det lader. (Hoit.) Men skal vi ikke gaae ind i Værelserne? Hvad er det værdt at staae herude?

Louise.

Na nei! Lad os blive her. Det er en saa smuk Formiddag. See, hvor klar Himlen er, og Træerne ere endnu oplivede af Natteduggen. Jeg har bestilt Johan herud med nogle Forfriskninger. Nu sætte vi os Allesammen herude. Her vil jeg sidde med

min Fætter, da jeg slet ikke har talt med ham endnu. Og her (flytter det ene lille Bord hen til Bustadsen) her kan du sidde med din Kone. Johan bringer Papir og Skrivematerialier ud til dig, hvis du skulde have Lyst til at skrive til Rentekammeret, som du talte om. (Til Adolf.) Jeg skal sige dig, han har kun været to Maanedes gift; saa kan han ikke affee sin Kone, ikke engang, naar han sidder ved sit Arbeids-Bord. Ja, du sukker, Fætter; du havde vel ogsaa Lyst til at være saadan en kjærlig Ægtemand.

Adolf.

Jeg kan ikke nægte, at jeg undertiden har tænkt mig en saadan Lykke.

Louise.

Na Gud ja, hvem der var vel gift! (Affides til Brandt.) Synes du ikke, jeg gjør mine Sager godt?

Brandt.

Jo — næsten altfor godt.

Louise.

Der kommer Johan. Lad os nu Alle tage Plads. (Efterat de Alle have sat sig [saaledes at Brandt og Louise danne Midten] kommer Johan med en Presenteer-Bakke med Frugt, Bliin o. s. v. og gaaer, da han har sat det fra sig.)

Louise.

Det var vel. Sæt kun Bakken her hen hos os. (Til Adolf.) Min Svoger og hans Kone, de trænge

ikke til saadanne solide Næringsmidler. De har nok i deres Kjærlighed. Vi To derimod, vi kan spise og drikke. Vi ere ikke gifte.

Adolf.

O, du er jo en stor Spøgefugl! Der kommer ikke et alvorligt Ord ud af din Mund.

Brandt.

Han har Ret. Hold nu op med de Narrestreger.

Louise (til Adolf).

Det er mit Alvor.

Brandt.

Louise! Hør hvad jeg siger dig.

Louise (til Hanne).

Louise, din Mand taler til dig.

Hanne.

Til mig? Hvad skal jeg?

Brandt (forvirret).

Naa — ja — javist. Du skal bringe mig et Glas Viin. Men lad os nu komme til No, Børn, og tale ordentlig med hverandre. Vi maae tænke paa, hvad Udspreddelser vi kan skaffe vor Gæst i den Tid, han bliver hos os.

Adolf.

Det er ikke værdt at tænke paa. Jeg trænger ikke til Udspreddelser i en saa elskværdig Kred.

Louise.

Vor Cousin er galant.

Brandt.

Hvad, om vi gjorde en Kjøretour efter Bordet. Jeg har kjøbt en smuk Lilbury, Adolf. I den kan du føre med min Kone.

Adolf (affides).

Med hans Kone! Det er en sjelden Egtemand!

Brandt.

Saa fører jeg med min Svigerinde i min gamle Sig. Vi kan tage ud i Skoven. I det smukke Veir er der fuldt af Menneker.

Louise.

Ja, det sidder jeg just og tænker paa, og mener derfor, at vi skulde tage et andet Sted hen, hvor der ikke er saa mange Menneker.

Adolf.

Hvorledes? Er min smukke Cousine mennekesky?

Louise.

Nei, men jeg holder ikke af at støde sammen med mine Bysbørn i Skoven.

Brandt.

Nu, Ulykken er ikke saa stor.

Louise.

Nei, for Guds Skyld! Kjøbenhavnerne ere agtværdige, ja endog elstværddige i deres daglige Liv, ved

deres Forretninger, og naar de ere hjemme. Men de ere utaalelige, naar de tage ud for at more sig. — Du seer paa mine Sko, Fætter?

Abolf.

Ja, jeg seer, at du gaaer ogsaa med violette Sko, ligesom din Søster.

Louise.

Det maa være en Dienforblindelse. Min Søster har du aldrig seet med violette Sko. Det er netop hendes, jeg har paa. Vi fik saa travlt med at gjøre dine Børelser istand, at jeg af en Feiltagelse fik dem paa. — Nu kunde du ellers binde mig Baandet, som jeg seer er gaaet løs.

Abolf.

Det skal jeg med største Fornøielse.

Brandt (Springer op).

Men hvad tænker du paa! Det passer sig jo slet ikke, at lade en Herre . . .

Louise.

Men forleden bandt du jo selv mit Skobaand.

Brandt.

Ja, deri har du Ret. Men med mig er det en anden Sag. Jeg er din . . . jeg er din —

Abolf.

Ja, du er hendes Svoger, og jeg er hendes kjædelige Fætter, altsaa er jeg hende meget nærmere.

Louise.

Naturligvis. Bliv du hos din Kone og tæl med hende. Saa vidt jeg har bemærket, har du endnu ikke verlet et Ord med hende.

Brandt

(der igjen har sat sig).

Man kan jo ikke komme til Orde for dig.
(Affbes.) Min Kone begynder godt.

(Sohan kommer ind med Papir, Skrivertoi og Tilbehør.)

Sohan.

Værsgod, der er Herrens Skrivertoi.

Brandt (ærgelig).

Na, hvem har bedet dig —

Sohan.

Har jeg glemt Noget? Naa, Linealen! Nu skal jeg strax —

Brandt.

Vist ikke. Tag det Altsammen bort igjen.

(Sohan gaaer igjen med Skrivertoiet.)

Adolf

(der imidlertid har bundet Skobaandet).

See saa! Er det nu godt?

Louise.

Udmærket. Hvis mit Skobaand oftere skulde gaae løs, mens du er her, skal Ingen binde det fast undtagen du.

Brandt (affbes).

Jeg sidder som paa Naale.

Louise

(talende over til Hanne).

Men skulde Fætter Adolf ikke see sine Bærelser, som vi har gjort saa pænt istand til ham?

Hanne.

Jo, hvis vor Fætter har Lyst at see dem.

Adolf

(gaaer hurtig hen til Hanne).

Det har jeg stor Lyst til. Vil du vise mig dem?

Hanne.

Jo, meget gjerne.

Louise

(reiser sig ligeledes).

Kom med, Fætter, saa skal vi begge følge dig derop.

Brandt.

Na nei, nu sidde vi saa godt. Lad os nu blive sammen.

Louise.

Det er gjort paa et Dieblif.

Brandt.

Ja, det veed jeg. Men... men... med dig har jeg et Par Ord at tale. Du husker, hvad du lovede mig...

Louise.

Jeg? hvad har jeg lovet?

Brandt.

Jo . . . hm . . . du veed jo nok.

Louise.

Nei, jeg veed Ingenting. Hvad mener du?

Brandt (affides til hende).

Du kan jo sagtens lade som du veed . . . (Svit.)

Ja, jeg skal nok sige dig det.

Adolf.

Mine Børelser maa jeg see. Det er engang afgjort.

Brandt.

Det skal du ogsaa. Hanne! gaae du op med.

Hanne og Louise

(nærme sig begge).

Er det mig, du mener?

Brandt (forvirret).

Jeg mener min Kone. Gaae du op med Adolf.

Louise (til Adolf).

Du feer, at min Svoger er ikke jaloux.

Adolf.

Ja, jeg har allerede beundret ham derfor. —
Kom, kjære, lille Cousine.

(Han byder Hanne sin Arm. De gaae ned ad Havegangen nærmest Huset.)

Sextende Scene.

Brandt. Louise.

Louise.

Nu, min Ven, det gaaer jo godt.

Brandt

(der gaaer urolig op og ned).

Jo — meget godt — overmaade godt.

Louise.

Men, du maa ikke forløbe dig med Navnene. Ellers er du istand til at røbe Alt. Husk nu paa, at du skal kalde mig Hanne og min Søster Louise, og at du skal være søm og kjærlig mod Hanne, men lade mig gaae for Den jeg er, saaledes som en god Svoger pleier mod sin Svigerinde.

Brandt.

Det skal jeg nok huske. Men — undskyld, at jeg siger dig det — men, kjære Louise, jeg synes, du glemmer vor Aftale.

Louise.

Jeg? Nei, der tager du vist feil. Jeg bildte mig tvertimod ind, at du vilde beundre mit lille Talent til saadan en Comedie, som du før talte om.

Brandt.

Ja, det har du Ret i. Du har endog saa udviklet et Talent, som jeg slet ikke havde drømt om.

Men — vor Aftale var dog, at give Adolf Leilighed til at være alene med Hanne.

Louise.

Nei, det var ikke vor Aftale; og det vilde jeg ogsaa, med din Tilladelse, have sat mig imod.

Brandt.

Ja, men vi fandt det dog begge ønskeligt, om der kunde blive et Par af de To; og saa følger det jo af sig selv, at man ikke maa lægge Hindringer iveien derfor.

Louise.

Ja, men glem ikke hvad jeg betingede mig: at jeg først vilde lægge Mærke til den unge Herre, og lære ham at kjende.

Brandt (lidt bitter).

Jeg synes kun, at du har stræbt mere efter, at han skulde lægge Mærke til dig.

Louise.

Ja, jeg blev ganske fortryllet af hans smukke, belevne Bæsen. Han har megen Aand og Dannelse, og jeg maa give dig Ret i, at han kan være farlig for et ungt Fruentimmer. — Men jeg frygter for, at Hanne er for stille og alvorlig for din Ven Adolf.

Brandt.

Erfaringen viser dog, at slige ueensartede Forbindelser have det bedste Udfald.

Louise.

Na, ja vist — det er jo nok muligt. Men — vi glemme Hanne over at tale om hende. Vi maae dog see ad, hvad hun og vor Fætter foretage sig.

Brandt.

Vil du nu igjen forstyrre dem? Det er som jeg siger: du har en Fornøielse af at adskille dem.

Louise.

Der kommer han, saa kan vi spare vor Disput.

Syttende Scene.

Brandt. Louise. Adolf (fra Haven).

Adolf

(iler hen til Louise).

Kjæreste Cousine! hvorledes skal jeg takke dig og din Søster for det smagfulde Arrangement i mine Værelser. Og den nydelige lille Bogsamling, jeg skylder din Opmærksomhed!

Louise.

Det er mit eget lille Haand-Bibliothek, der aldeles staaer til din Tjeneste.

Adolf.

O, jeg overvældes af saa megen Godhed. Tillad mig at aflægge min Taksigelse.

(Vil kysse hende paa Haanden.)

Brandt

(træder imellem dem).

Undskyld min Svigerinde, kjære Adolf! Hun har Et og Andet at besørge inde i Huset. (Affides til Louise.) Naar du nu vil see, hvad der er blevet af din Søster, saa er der god Leilighed dertil.

Louise.

Nu gaaer jeg. (Til Adolf.) Men har du lagt Mærke til det Miniatur-Portrait, der hænger over Sophaen?

Adolf.

Min Tantes Portrait, malt da hun var ung Pige. Det lagde jeg strax Mærke til. Det er jo som man seer din Søster.

Louise.

Det kan du ogsaa takke mig for. Jeg har taget det fra mit eget Værelse og hængt det op hos dig. Naar du nu seer paa det, kan du paa eengang tænke paa din Tante og hendes Datter, min gifte Søster.

Brandt (affides til hende).

Det kan jeg lide; det var velbetænkt.

Louise (ligeledes affides).

Der kan du see. (Gøit.) Men undskyld mig nu. Husets Forretninger falde mig.

Adolf.

Er der Intet, jeg kan hjælpe dig med?

Louise.

Jo, Tak! kom kun.

Brandt

(holder ham tilbage).

Hvad er nu det for et Indfald! Skal Adolf maaskee hjælpe dig med at levere Dækketøiet ud? Lad ham nu blive her. Jeg maa jo ogsaa have lidt godt af ham.

Louise.

Tjaa, saa gaaer jeg alene.

(Gaaer ind i Huset.)

Attende Scene.

Adolf. Brandt.

Adolf (affbes).

Det er forunderligt, som han er urolig, naar man blot nærmer sig hans Svigerinde. Jeg maa dog prøve ham. (Søit.) Det er en meget spirituel Pige, din Svigerinde.

Brandt.

Na ja — hun har et ret godt Hoved.

Adolf.

Det vil kun stige lidt. Nei, hun har ualmindelig megen Mand.

Brandt.

Na ja saamænd. Men, hvad jeg vilde sagt, jeg

maa dog vise dig min nye Tilbury, som jeg før talte om. Har du Lyft — ?

Abolf.

So strax. — Men for at komme tilbage til din Svigerinde, da kunde jeg næsten fristes til at forsøge min Lykke hos hende.

Brandt (forstræffet).

Forsøge din Lykke? Hvad mener du?

Abolf.

Nu ja, du veed jo, med hvad Idee jeg er kommen hertil. Min ældste Cousine, som jeg egentlig tænkte paa, er gift, hun er din Kone. Men hendes Søster er jo ogsaa meget elskværdig.

Brandt (affides).

Der har jeg da selv jaget mig en Stage i Livet. (Søit.) Vist er hun — men du kan troe mig, hun passer slet ikke for dig.

Abolf.

Mener du? Hun er jo saa munter og behagelig.

Brandt.

Ja, det har du Ret i. Men du maa have en ganske anden Kone. Seer du ... som for Exempel — ja, hvem ansører jeg i en Hast? — ja, som min Kone. Hun kunde ret være Noget for dig. En, der er blid, from og overbærende.

Adolf.

Din Svigerinde har, saavidt jeg kan skjønne, en
hyperlig Forstand. Den lærer os at bære over med
Andre. Naar jeg blot veed, at jeg ikke er hende
ligegyldig —

Brandt.

Ja, det kan vi altid tale om. Vent nu her, saa
skal jeg vise dig . . .

Adolf.

Jeg kan altsaa stole paa dit Samtykke?

Brandt.

Tvivl endelig ikke derpaa! En gammel Ven som
du! — (Affbes.) Det er nok den høie Tid, vi faa
en Ende paa den Historie.

Adolf.

Jeg troer, jeg vil gjøre et lille Forsøg idag —

Brandt (hurtig).

Nei, det maa jeg oprigtig fraraade dig. Min
Svigerinde vilde betragte det som en stor Vetsindighed,
og du vilde fordærve Alt derved. Overhovedet, idag
maa du ikke tænke paa alvorlige Ting. Bliv nu her,
saa skal jeg see til at faae en Karl fat og lade min
nye Vogn trække frem. Jeg skal imidlertid sende min
Kone ud til dig. (Affbes, idet han gaaer.) Frie til min
Kone! Nei, det er en lille Smule for galt.

Nittende Scene.

Adolf (alene).

Det er mærkværdige Forhold, jeg her er kommen ind i. Det er jo aabenbart, at Brandt elsker sin Svigerinde. Mod sin Kone er han ligegyldig, men fra hendes Søster har han intet Die. Kun to Maaneder gift — det er jo forfærdeligt! Og alligevel troer jeg, at hans Svigerinde har ham en Smule tilbedste. Og hans Kone — jeg synes næsten heller ikke, at hun føler meget varmt for ham. Da jeg nylig var oppe med hende paa mine Bærelser, og af Overgiveness slog min Arm om hendes Liv, — hvor hun skjælvede og blev bleg! Om jeg nu var elstet af hende? Hun har jo seet mig før. Herregud, det kan løbe koldt og varmt ned ad Ryggen paa En ved saadanne Tanker. Men det er stygge Tanker — jeg vil ikke give dem Plads i mit Bryst. Hun er min Vens Kone — og jeg vil handle som en honnet Karl. Er ikke hendes Søster en herlig Pige, saa munter og opvakt! Maatte jeg ikke betragte det som en Lykke, hvis hun blev mig til Deel. Visstelig — men som min gifte Cousine, nei, saaledes er hun ikke! (Tager det omtalte Portrait frem.) Det er hendes Moders Portrait, som jeg stjal mig til at tage ned fra Bæggen deroppe. Det er Træk for Træk det samme Billede

som min Cousine. Dette bly, qvindelige Udtryk, dette uforlignelige Træk af Veemod og Eftertanke, som jeg saa ofte har bemærket hos hendes Moder — Alt er hos hende, saaledes som jeg tænkte mig det. Af min Gud, hvorfor er hun gift, og med en Mand, der ikke elsker hende, og som maaskee hun heller ikke elsker!

Tyvende Scene.

Adolf. Louise. Siden Hanne.

Louise

(affibes, idet hun kommer ud fra Havestuen).

Hanne sad og græd paa sit Kammer. Jeg maa dog vide, hvad der kan være iveien. (Svit.) Her har du mig igjen, Fætter! Jeg vilde havt min Søster ned med, for at vi begge kunde vise dig de nye Anlæg i vor Have; men hun var vred og vilde ikke. Det er dog vel aldrig dig, der har gjort hende vred?

Adolf.

Det skulde jeg ikke troe.

Louise.

Ja, jeg heller ikke. Det vilde i det mindste være meget utaknemmeligt af dig, efterat hun har flyttet sin egen smukke, nye Sopha op paa dit Værelse, for at du kunde have det beqvemt.

Abolf.

Har hun virkelig?

Louise.

Som jeg siger. Hun har kun havt den en Maaned, og vilde knap tillade, at Nogen af os satte sig derpaa; og den har hun nu offret til dine Støvler og Sporer.

Abolf.

Kan jeg ikke gaae op og formilde hende, hvis jeg mod min Willie har fornærmet hende.

Louise.

Nei, bliv nu. Jeg haaber, at hun betænker sig og kommer ned af sig selv. (Seer paa ham.) Men, sig mig, hvad er det for en Sløise, som stikker frem der. Jeg synes, jeg skulde kjende den.

Abolf

(forvirret, vil skjule den).

O, det er Ingenting.

Louise.

Na, lad mig see! Jeg er saa nysgjerrig.

Abolf

(tager Portraitet frem).

Nu, saa see da!

Louise.

Hvad seer jeg! Min Moders Portrait! (Med Latter.)

Og det bærer du paa Bryftet! Naa, nu seer jeg da, at du oprigtig holder af din Lante.

Adolf.

Du spotter mig.

Louise.

Er vor hele Familie i opstigende Linie dig ligesaa dyrebar, saa kan jeg tractere dig med et Portrait af vor Oldemoder. Det er et sjældent Stykke. Hun er malt som hun saae ud paa sin Bryllupsdag, i stivt Corset med lyserøde Engageanter og Haaret sat à la Fontange.

Adolf.

O, hold op!

Louise.

Baa Skjødet har hun en lille Myndehund med en skjæv Hals, og i den ene Haand en Bindse-Vilie.

Adolf.

Dril mig ikke længer. Du veed nok, hvorfor jeg har gjemt dette Portrait.

Louise.

Nei, det veed jeg ikke.

Adolf.

Nu, saa lad mig da ligesvem fortælle dig det. Jeg kom hertil idag med den Hensigt at . . . nu at frie til din Søster, hvis hun svarede til den Foreskilling, jeg havde gjort mig om hende.

Louise.

Til min Søster! Til en gift Kone!

Adolf.

Jeg drømte ikke om, at hun var gift. Jeg kjendte ingen af mine to smukke Cousiner, og det maa tjene mig til Undskyldning, at jeg ikke lige saa godt forud dannede mig en Forestilling om din Elskværdighed som om hendes. Men jeg antog, at see et fornyget Billede af min Tante; og med hende har din Søster unægtelig mere Lighed end du.

Louise (affides).

Godnat, forsængelige Indbildning! (Svit.) Ja, det er en meget ubehagelig Affaire. Hvad har du da nu isinde, stakkels Fætter?

Adolf.

Min Vens Kone er mig hellig; det følger af sig selv. Men jeg har besluttet, at jeg ikke vil fortvivle. Muligviis gives der endnu en Trøst for mig, en Trøst, der kan indeholde større Lyksalighed end jeg selv aner.

(Der nærmer sig Sanne fra den Gang, der gaaer bag om Bustadsen.)

Louise.

Det er en Beslutning, der er dig værdig. Men tør jeg vide, hvori du vil søge din Trøst?

Adolf

(tager hendes Haand).

Hvad synes du om mig, kjære Cousine?

Louise.

Jeg synes godt om dig.

Adolf.

Er det for dristigt, om jeg haaber, at du vil give mig Erstatning for det Tab, der nu engang ikke kan oprettes?

Louise.

Jeg? Frier du til mig?

Hanne (affibes).

O, min Gud! hvad maa jeg høre!

Adolf.

Du seer, jeg er oprigtig. Jeg har striftet ærligt for dig. Giv mig nu et ærligt Svar.

Louise.

Siden du er saa oprigtig, vil jeg ogsaa være det. Siig selv, kan du med Billighed forlange, at jeg saaledes skal være din Nødhjælp, naar alt Andet flaaer feil for dig?

Adolf.

Elsker du maaskee en Anden?

Louise.

Det er et Samvittigheds Spørgsmaal. Men, i al Fald, hvad var det værdt at lade sig genere

af? Du elsker jo en Anden, og frier alligevel til mig.

Hanne

(affides og med Laarer).

O, gib jeg var tusinde Mile herfra!

Abolf.

O, svar mig alvorligt! Hvis du synes om mig, saa nægt mig ikke dit Ja. Desuden — du skulde see til at komme bort herfra Huset. De Forhold, du her lever i, duer ikke.

Louise (med Latter).

Duer de ikke? Na, jeg synes dog, de ere ganske gode.

Abolf.

Nei, du kan troe mig. Jeg seer klarere end I Andre. See til at komme herfra. Tag med mig til min Moder.

Louise.

Ja, Tak, men jeg har det ellers ret godt her.

Abolf.

Din Søster gaer omkring taalmodig som en Engel, og sørger i Stilhed. Brandt er urolig, snart piint af Lidenkab og snart af Tølelsen af sin Pligt. Alt dette kan ikke være skjult for dig.

Louise (affides).

Jo, han seer rigtignok klart.

Adolf.

Du maa kunne mærke, at Brandt fortæres af
Kjærlighed til dig.

Louise.

Mener du virkelig?

Adolf.

Men det er jo saa aabenbart, at Enhver kan
see det.

Louise.

Ja, siden du nu gør mig opmærksom derpaa,
synes jeg selv, at han har Kjærlighed til mig.

Adolf.

Og det er jo grueligt!

Louise.

Ja, du har Ret, det er grueligt. Saadan en
Mand!

Adolf.

See derfor til at komme ud af disse ulykkelige
Forhold, saavel for Brandts Skyld som for din egen
Skyld. Jeg tør ikke skjule for dig, at et længere Op-
hold her i Huset er farligt for din Søsters Rolighed
og — farligt for dit Rygte.

Louise.

Hvad siger du? Mit Rygte? Saa tør jeg ikke
blive her et Dieblif. Et Menneskes Rygte er hans
første Helligdom.

Abolf.

Ja, har jeg ikke Ret? Nu, som sagt, tag da med mig til min Moder i Byen, og endnu idag, og, hvis du vil lyde mit Raad, allerhelst nu i dette Dieblif. Ogsaa for mig vil det være godt at komme herfra — jeg tilstaaer det oprigtig. Men med Tiden vil jeg lære at kjende dig, vil indsee, at der kan vente mig en stor Lykke ved din Side. Kan det saa lykkes mig at erhverve din Velvillie, saa tillad mig at anholde om din Haand. Det er Alt hvad jeg forlanger.

Hanne (affides).

Jeg vil gaae — jeg holder det ikke ud . . .

(Gjør en Bevægelse som for at gaae.)

Louise (affides).

Det er min Søster, der kommer! (Høit.) Kjære Fætter, jeg er ganske urolig over hvad du har meddeelt mig, og jeg indseer, at jeg (med Betonning) saavel for min egen som for min Søsters Skyld bør følge dit Raad. Jeg vil tage med dig til din Moder, og, som du raader mig, allerhelst strax. — Vent her; jeg vil blot tage Hat og Shawl paa. Eller gaae ned ad den Gang, saa vil du træffe paa En, der kan trøste dig under min Fraværelse. (Affides.) Min stakkels, stakkels Mand! Hvad hjælpe ham nu alle hans Kun-

ster for at passe paa sin Kone. Nu staaer jeg lige paa Nippet til at blive ført bort! (Gaaer ind i Huset.)

Abolf.

Hvad mener hun? (Gaaer hen mod Bustadsen.) Seer jeg ret? Er du her, bedste Louise?

Hanne (forvirret).

Jeg kom i dette Dieblif . . . jeg søgte min Søster.

Abolf.

Men du har jo grædt. Hvad feiler dig?

Hanne.

Ingenting — der feiler mig Ingenting.

Abolf.

Jovist — du har grædt, du er bedrøvet. D, betro mig din Sorg!

Hanne.

Jeg har ingen Sorg — slet ingen. Lad mig nu gaae. Jeg har ikke Tid.

Abolf

(holder hende tilbage).

D, bliv! Du er dog vel ikke vred paa mig?

Hanne.

Nei, jeg er ikke. Men lad mig gaae. Jeg skal stige til min Søster, at hun skal komme ud. Du venter vist paa hende.

Abolf (forstøende).

Du har hørt vor Samtale? Har du ikke? Du

har hørt, at jeg anholdt om hendes Haand. Men saa har du ogsaa hørt min aabenhjertige Tilstaaelse, at det netop var dig, kjære, bedste Louise, der strax ved min Ankomst gjorde et uudslætteligt Indtryk paa mit Hjerte. Det skulde aldrig være kommet over mine Læber — aldrig! Du tilhører en Anden, og jeg maa opgive Haabet om dig.

Hanne (affibes).

Min Gud, hvad skal jeg svare — !

Adolf.

Jeg har bildt mig ind at finde Erstatning hos din Søster. Maaskee jeg bedrager mig. Men I ere begge mine nære Slægtninge, I ere Sødsfende, og begge mig kjære og dyrebare. Giv mig hendes Haand. Jeg vil haabe, det skal være til min Lykke.

Hanne (forvirret).

Men hvor kan jeg . . . jeg kan jo slet ikke . . . (Affibes.) Men er det da ikke ærgerligt, at jeg skal staae her og forstille mig for deres Udfalds Skyld!

Adolf.

Der kommer din Mand. Lad os tale med ham og høre hvad han siger.

Hanne.

O, Gud nei, lad mig gaae. Jeg kan ikke blive, naar han kommer.

Adolf (affedes).

Det er forunderligt! Hun har ligesom en Angst for sin Mand.

Genogtyvende Scene.

Adolf. Hanne. Brandt.

Brandt

(da Hanne vil gaae ind).

Bliv her! Hvorfor gaaer du ind?

Hanne.

Jeg maa nu ind.

Brandt

(vil holde hende tilbage).

Hvilken Pøst! du skal blive og holde Adolf med Selskab. Jeg maa op til din Søster.

Hanne.

Jeg kan ikke. Du har Skyld af at holde paa mig. (Gaaer ind.)

Adolf (alvorlig).

Lad din Kone gaae ind, Brandt! Jeg vil tale et Ord med dig.

Brandt.

Nu, hvad vil du da?

Adolf.

Jeg har nylig havt en Samtale med din Svi-gerinde.

Brandt.

Med min Ko — med min Svigerinde, siger du?

Adolf.

Ja. Jeg har allerede betroet dig, at hun har gjort Indtryk paa mig. Jeg har nu selv talt til hende derom.

Brandt.

Saa? — Hvad svarede hun?

Adolf.

Hun bad om Betænkningstid. Men hun berøvede mig ikke Haabet. Hun tilstod endogsaa ligefrem, at hun syntes godt om mig.

Brandt.

Saa? Virkelig?

Adolf.

Nimeligviis vil hun først høre din Mening.

Brandt (affides).

Det tvivler jeg stærkt paa.

Adolf.

Hvad mener nu du?

Brandt.

Ja — oprigtig talt, jeg synes slet ikke godt om dette Frieri. Strax den første Gang, man seer en ung Pige, at anholde om hendes Haand, det er, mildest talt, Letfærdighed.

Abolf.

Jeg troer ikke, det gavner, at betænke sig længe i det Capitel.

Brandt.

Men du er jo slet ikke kommen for hendes Skyld. Det er jo min Kone, du et halvt Aar har sværmet for, skjøndt du ikke kjendte hende. Hvis du nu fortalte mig, at det var hende, der havde gjort et saa stort Indtryk paa dig, da vilde jeg finde det rimeligt. Men min Svigerinde!

Abolf (meget alvorlig).

Brandt! vær fornuftig! Jeg kan nok begribe, det er dig ikke ret med, at jeg har Godhed for din Svigerinde.

Brandt (affibes).

Nei, det har han Ret i.

Abolf.

Men lad mig her handle. Jeg troer, det vil være bedst for os Alle. Du kan og du hør ikke nægte mig hendes Haand. Lad hende forenes med mig, lad hende komme bort fra dit Huus —

Brandt.

Na, du taler som en Tusentast.

Abolf.

Hør Brandt, du kjender ikke selv dit Hjertes Tilstand. Men jeg har gennemskuet dig: du elsker

din Kones Søster. Men Gudskeelov har jeg faa megen Magt over mig selv, at jeg ikke vil benytte din Svaghed. (Med stærk Stemme.) Hun maa bort af dit Huus. Det er endog min Pligt som nærmeste Slægtning at handle her. Jeg fører hende bort endnu idag.

Brandt.

Vil du føre hende bort?

Adolf.

Der skal Intet hindre mig deri. Jeg gjør ingen Hemmelighed deraf; jeg vil gaae aaben tilværks. (Affides.) Der er hun!

Toogtyvende Scene.

Adolf. Brandt. Louise (med Hat og Shawl paa) og siden Hanne, begge fra Havestuen.

Adolf.

Kom kun, kjære Hanne. Jeg har fortalt din Svoger Alt. Han veed, at du lige nu paa Stedet følger med mig.

Brandt (til Louise).

Men hvad skal alt dette betyde? Hvorfor er du paaflædt?

Louise.

Jeg veed ikke ret... Fætter Adolf har saadan en stor Lyst til at føre mig bort.

Brandt.

Na, nu har jeg hørt det med! Hvilke Taabeligheder!

Adolf.

Min Beslutning er fast — kom, Hanne! (Tager Louises Haand og vil føre hende med sig.)

Brandt (standsende ham).

Men er du forrykt? Vil du føre min Kone bort.

Adolf.

Din Kone? Har du to Koner?

Brandt.

Na nei, vist ikke — men . . . men —

Louise.

Ja, jeg er hans Kone, kjære Fætter! Ifald du nu har Lyst til at gjøre Cour til mig, saa er der Intet iveien.

Adolf.

Men din Søster Louise, er hun da . . .

Louise.

Jeg be'er! hun hedder Hanne.

Adolf.

Hanne! og hun er ikke hans Kone? Ja, saa kan jeg begribe hans Adfærd. Altsaa Hanne er virkelig ikke gift?

Louise.

Nei, desværre.

Adolf.

Desværre? O, desbedre! Saa har jeg Haab
maaſtee —

Louise.

Maaſtee. Men allerførſt maa du nu fatte en
Beſlutning, hvem af os To du vil frie til. Thi det
ſynes mig ikke, du er paa det Rene dermed.

Adolf.

O, du har Synd af at ſpotte mig! Jeg har jo
ſkriftet for dig ſaa ærligt ſom du kan forlange. Tael
min Sag hos din Søſter.

Louise.

Ja, jeg ſkal ſee til hvad jeg kan gjøre for dig.
Der kommer hun netop.

(Gaaer den indtrædende Hanne imøde.)

Brandt.

Men hører jeg ret? Det er altsaa dog Hanne,
du er ſtudet i?

Adolf.

Saviſt, kjære Ven, men I ere jo ſelv Skyld i
al den Forvirring.

Brandt.

Det har du Ret i, det var en ſtor Feil af os.
Dit Valg har hele mit Biſald. Hanne er en ypper-
lig Pige. Hun giver dig ikke Nei; det bør hun
heller ikke.

Hanne

(Der imidlertid har talt med Louise, affides til hende).
Men han troer jo, at jeg er gift.

Louise.

Ja, men nu, har han sagt, vil han ikke bryde sig om, at du er ugift. Han tager dig alligevel.

Hanne.

Na, du gjør Nar af mig. Jeg vil slet ikke vide Noget af det Hele.

Louise.

Hvad er det for en Tale! Du græd jo for mig berinde og flagede, at du var ulykkelig. For Ingen-ting græder man ikke.

Hanne.

Men jeg har jo selv hørt, at han friede til dig.

Louise.

Men jeg har jo forklaret dig —

Hanne.

Men jeg troer dig ikke.

Louise.

Jaja — jeg kan begribe, at du er vred paa Fætter Adolf, paa hans store Letfindighed — ikke? Saa give vi ham en Kurv. Han skal paa Diebliffet tage herfra. (Vender sig til Adolf med paatagen Alvorlighed.) Kjære Fætter, nu har jeg talt med min Søster.

Abolf

(Der imidlertid har staaet i Samtale med Brandt, nærmer sig hurtig).

Har du? Hvad Svar gav hun?

Louise.

Min Søster skjuler ikke sin Belvillie for dig som vor nære Slægting; heller ikke nægter hun dig sin Agtelse som Militair. Men hun er bleven altfor urolig over din Flygtighed til at hun tør tænke paa en Forening, der i Almindelighed beregnes for hele Livet.

Hanne (affides til hende).

Det har jeg jo slet ikke sagt!

Abolf.

Men Herregud, min Flygtighed er da heller ikke saa stor som I antage. Jeg har de bedste Anlæg til at blive stadig og sat.

Louise.

Ja, saa maa hun vente til disse Anlæg komme til Udvikling. Men for Tiden byder hende Pligt og Klogskab —

Brandt.

Na, hvilke Indbildninger! Hanne skal give efter. Jeg staaer inde for Abolf.

Hanne (affides til Louise).

Du maa stamme dig som du taler.

Louise (sagte til hende).

Lad mig — det er en Belfærds-Sag. (Gaar til

Adolf.) Af alle disse Grunde og Hensyn har hun besluttet — (tager Hannes Haand) — og jeg tilstaaer, jeg kan ikke fortænke hende deri — har hun besluttet, kjære Fætter, at — give dig sin Haand. Angaaende Hjertet maa du selv tale nærmere med hende.

Adolf.

O, jeg Lykkelige!

Brandt.

Det kan jeg lide. (Affides.) Det er ordentlig som jeg aander friere, efterat jeg har faaet ham vel employeret.

Adolf.

Nu er jeg ikke længer vred paa Jer, at I have havt mig tilbedste. Det har banet Veien for mig til en stor Lykzalighed.

Brandt.

Ja, tag mig det ikke ilde op, kjære Ven. Men jeg nægter ikke, at jeg fik en lille Skræk paa mig, da jeg erfarede, at vi skulde have en Officeer til Indkvartering, og min Skræk blev ikke mindre, da jeg opdagede, at det var dig. For Fremtiden skal det være mig en fast Regel: heller et heelt Compagnie Karle end en eneste Lieutenant.

Louise.

Min Ven, tillad mig at gjøre en Bemærkning. Den Indkvartering, Kongen og Dyrigheden foreskrive

os, den bøier jeg mig for og finder mig i som en god Undersaat; den er hverken farlig for dig eller din Kone. Men der er en anden Indqvartering, der er en stor Plage for dig og til stor Uleilighed for din Kone. Det er Skinsygen. Lad os vogte os for den!

Brandt.

Ja, det har du Ret i.

Anmærkninger.

De Fattiges Dyrehave. De svenske Repliker, der forekomme i denne Vaudeville, og som en svensk Studerende har havt den Godhed at revidere, gjøre ikke Fordring paa at kunne taale en streng Critik — saameget mindre som Clara selv, i den første Scene med Elisa, staaer i den Tro, at det er Dansk, hun taler.

Pag. 205. Naar Sjøberg her antager, at Ulysses blev loffet og fortryllet af Dido (istf. Circe), saa seer man vel, at han har sin Kundskab fra Holbergs Ulysses v. Ithacia.

Indqvarteringen. Dette Lytspil er skrevet tolv Aar efter Amors Geniestreger. Men man vil snart opdage, at der i den Idee, begge gaae ud fra, er et Slægtskab imellem dem. For den skønsumme Læser turde denne Lighed ikke være uden Interesse, naar den som her ved Forskjellighed i Sujettets Motiver og i Character-Tegningen bryder sig paa forskjellig

Maade. Jeg har derfor ikke taget i Betænkning at lade disse tvende Hystspil følges ad i samme Bind.

I den 20de og 21de Scene er der ved Revisionen indført en Forandring i Katastrophen, som jeg for nogle Aar siden har meddeelt Directionen for det kgl. Theater, men som hidtil ikke er bleven afbenyttet.

☞ De i denne Udgave indlemmede, paa det kgl. Theater endnu ikke opførte Skuespil kan jeg ikke tillade noget af vore andre Theatre at opføre, forinden mit Samtykke dertil er indhentet.

